

ISHEDNJA
KNJIŽNICA
CELJE
Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št. 2

26.februar 2002

cena 250 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

Pust pregnal zimo

Razvoz kurilnega olja

OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur, Tel.: 03/574-38-01, 574-38-02

**VULKANIZACIJA
IN ROČNA AVTOPRALNICA**

**SECUR
PNEUS**

MULEJ

Delovni čas
delovnik
8.00 - 18.00
sobota
8.00 - 13.00

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur,
tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, GSM: 041 630 652

NOVO

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

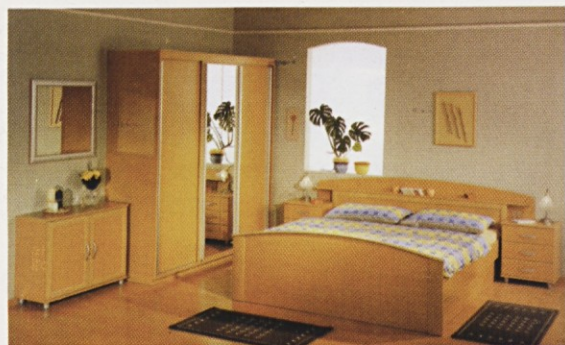
Mestni trg 3, Sentjur Tel.: 03 747 14 00

POHIŠTVO v II. nadstropju blagovnice Resevna

* **sedežne garniture** * **jogiji** *
* **postelje** * **kavči** * **regali** *
* **predsobe** * **omare** * **spalnice** *
* **jedilnice** * **klubske mize...**

AKCIJSKA PRODAJA v mesecu MARCU!

**Nakup možen na 6 čekov brez obresti
in bančni kredit do 5 let!**

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

VSEBINA

Raziskava: Malovrhu škodi dnevi	4
Klavnica: Zadruga ne pristajajo na prisilko	6
Anketa: Vlada prodaja Slovenijo	9
Stane Jančič: Ravnateljstvo ni poslanstvo	15
Šentjurski osnovnošolci pijejo	17
EMA - Zavoljo ljubezni	24
Naše kmetije: Lesjakovi brez govedi	26
Državni prvak s Planine	33

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

26. marec 2002

UVODNIK

Franc Kovač

Watch liste

Ste pričakovali uvodnik, namenjen pustnim norčijam, valentinovski pseudonorosti, olimpijadi, zimskim počitnicam, morda celo naši najprijaznejši uradnici Hermini, ali pa vsaj šokantni transvestitski popevkarski sceni? Pa kaj, ko pa mi na duši ležijo prozaične watch liste.

Moram priznati, da se vse do prejšnjega meseca, ko je slovenska oblast na željo ZDA in z grožnjo te famozne watch liste na vrat na nos disciplinirala slovenska paradna konja Lek in Krko, nikoli nisem ubadal z razumevanjem tega čudnega pojma. Ampak zdaj se očitno ne bo dalo več živeti brez njega. Tudi v domačih logih ne. Pa ne le brez watch liste, verjetno tudi ne brez množice podobnih evropskih »demokratskih« inštrumentov, od španskega kompromisa, Haiderja, brezcarinskih prodajal, s katerimi v Evropi veliki krojijo usodo malih, pa do domačih Mercatorja in celo Janeza Janše.

Najprej »šnelzidar kurs« za tiste, ki se vam ni dalo izgubljati časa s pojmom watch lista. Vse kaže, da gre v originalu za uzakonjeni način ameriške zaščite poslovnih interesov svojih firm, predvsem tistih, ki predstavljajo njihov nacionalni interes, v kopiji pa za domače močnike s podobnimi, nekoliko bolj miniaturnimi interesi.

Nacionalni interes? Ste slišali prav? Ali ni to tista abotna stvar, ki jo slovenska država ignorira, ker jo kot kurja čreva vlečemo skozi zgodovino, ker nas le ovira, ker smo mi pač odprta družba in podobno? In zato prodajamo tujcem banke, pivovarne in podobno profitne firme? Kupujemo pa mrtvoudne železarne, Mure...? Ti Amerikanci očitno nimajo pojma o globalizaciji, trgu, ekonomiji in podobnih štorijah, pa nas s predpisi in omejitvami, skratka netržno, maltretirajo zaradi konkurence Krkinih in Lekovih generičnih zdravil. Seveda, oni niso v Nato čakalnici, in si lahko privoščijo celo tako atavistična čustva, kot je nacionalni interes.

Ne, sploh nisem nameraval oznanjevati svojega evroskepticizma, toda priložnost je le tako poučna, da je res nisem mogel spregledati. Se bom zdaj bolj osredotočil na domači teren, na našo šentjursko realnost, na primer na Mercatorjevo »watch listo«.

Takoj po tistem, ko je naša občinska oblast pokazala zobe, no, vsaj delala se je tako, da na smrt štiti šentjurski trgovski »nacionalni interes«, so po šentjurskih firmah zapeli telefoni in gospod Jankovič iz Ljubljane je menda lepo prijazno povedal svojim šentjurskim poslovnim partnerjem, da računa na njih pri zaščiti Mercatorjevega »nacionalnega interesa« na območju šentjurske občine. Če ne, bodo prišli na Mercatorjevo »watch listo«, kjer se dobivajo ali izgubljajo milijoni in milijarde.

Kako daleč se je potem zadeva razvila, je še povsem v megli. Malovrh in Čokl očitno ne popuščata, in ker posledično o šentjurski

Mercatorjevi poslovalnici ni ne duha ne sluha, menda lahko pričakujemo uvrstitev na njegovo opazovalno listo. Vprašanje je le, če je Mercator dovolj močan, da brez lastnega skrivljenega lasu, ali vsaj nadvse rahlo zmešane frizure, lahko zagreni življenje Alposu, Jurmesu, Meji in še komu? Nekateri menijo, da je.

Drugo, a pomembnejše vprašanje je, ali je šentjurska uradna politika zaščite domačih trgovcev pravi odgovor na Mercatorjevo »agresijo«. Gre res za naš občinski »nacionalni interes«, za načela, ali pa le za pragmatični boj za volivce?

Le redki so, ki menijo, da je šentjurska kupna moč tisti magnet, ki privlači »najboljšega sosedo«, veliko bolj verjamejo, da Mercator le osvaja strateški prostor in računa, da bo v bližnji prihodnosti nekoga izrinil s tržišča. Če bo treba, tudi s cenovno vojno. Po vsej verjetnosti nekoga od domačih »malih trgovčev«. Morda celo dva, tri, ali pa vse? Ni dvoma, trgovcem ne kaže dobro. Gledano s te plati, sta Malovrh in Čokl prava prvoborca - spomeničarja za šentjurske trgovske interese.

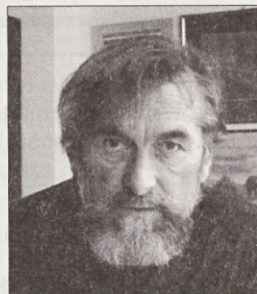
Toda, je tisto, kar ni

dobro za trgovce, nujno tudi slabo za občane? Dragi in slabi trgovci bodo odšli, ostali bodo cenejši, vljudnejši, skratka bolj naši. Jasno, naš je tisti, ki je predvsem cenejši. Ker ne verjamem, da bi Mercator vsak dan

vozil prodajalce iz Ljubljane, za nas potrošnike in zaposlene tudi s te strani ni realne grožnje. Ostaja le prikrita nevarnost, da nam bo nazadnje, ko naj bi na primer ostal Mercator sam, poslal račun tudi za nazaj. Ampak to je teorija.

Zaključek se nakazuje kar sam: Vsekakor ni na mestu, da občina s svojimi ukrepi prepotentno odloča, koga bo spustila na domače tržišče, zlasti ne v primeru trgovine. Če bi imela za Jankoviča enako mero kot za druge trgovce, bi bila grožnja z »watch listo« precej bolj brezzoba. Verjetno je celo ne bi bilo.

In kaj ima skupnega z watch listami Janez Janša? To pa je daljša in komplicirana zgodba, morda primernejša za enega od udarnejših predvolilnih uvodnikov.

Franc Kovač

Javnomnenska raziskava

Malovrhu so dnevi šteti?

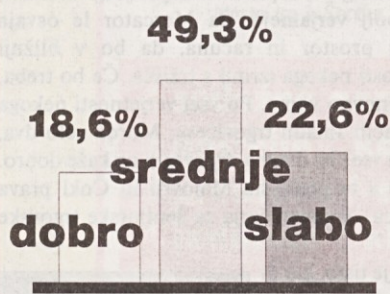
Kar 61,3 odstotka občanov meni, da je prišel čas, da se župan poslovi, kljub temu pa je na lestvici politikov Malovrh v vodstvu. Kako ocenjujete občinsko politiko: za oceno »dobro« se je odločilo samo 18,6 odstotka občanov. Med strankami LDS premočno vodi pred Ljudsko stranko in SDS. Vstop Slovenije v Nato je podprlo le 40 odstotkov Šentjurčanov, na volitve pa bi se jih odpravilo 86,7 odstotka.

Kaj nas zanima

V anketi smo občanom Šentjurja zastavili več vprašanj: katero stranko bi volili, če bi bile volitve jutri, kdo je naj šentjurski politik, ali se bi udeležili volitev, kako ocenjujejo delo občine, bi zamenjali župana in nazadnje še zanimivo slovensko nacionalno vprašanje, ali so za vstop Slovenije v Nato. Ankete se je udeležilo 62,5 odstotka poklicanih občanov.

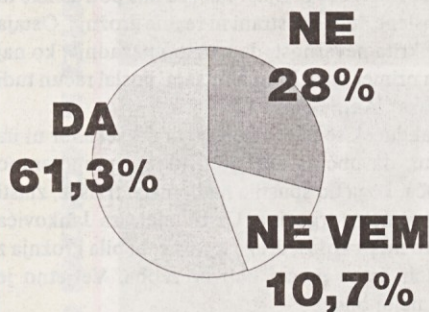
Kako pa kaj občina

Kako ocenjujete delo občine?

Na vprašanje, kako bi ocenili občinsko politiko, smo dobili naslednje rezultate: z občinsko politiko soglaša oziroma jo ocenjujejo kot dobro 18,6 odstotka vprašanih, največ (49,3 odstotkov) odgovorov je bilo za oceno ».. tu nekje srednje, še kar ..«. Odklonilno mnenje o delu občine in oceno

Ali potrebujemo drugega župana?

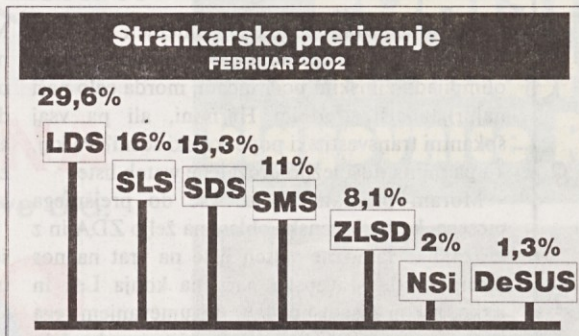

slabo je prisodilo 22,6 odstotka občanov. Neopredeljenih je 9,3 odstotka.

Pri tej temi smo med anketiranjem prišli do zanimivih zaključkov. Nekateri, ki so občinsko politiko ocenili kot zelo slabo, so v naslednjih odgovorih ustvarjalce te politike postavili na visoka mesta. Toda kaj bi moralizirali.

Ura resnice za župana.

Vsekakor je župan v tej februarški anketi dobil resen opomin: kar 61,3 odstotka anketirancev meni,

da bi že bil čas, da županovanje prepusti drugemu. Vendar pa moramo resnici na ljubo zapisati, da je veliko vprašanih dodalo stavek, »če se bo le našel malo boljši«. Po domače povedano, med slabimi imamo najboljšega. Je pa to zanimiv podatek, ki kaže, da bo letošnje volilno leto zelo živahno in prijetno zmedeno. Dobro izbrani protikandidat ima vse možnosti za zmago. Da naj župan Malovrh podaljša vladanje še za štiri leta, je odločilo 28 odstotkov vprašanih.

Strankarsko prerivanje

Vsekakor ni naključje, da na strankarski lestvici Šentjurja kraljuje LDS. Za liberalno demokracijo bi ob morebitnih volitvah februarja glasovalo 29,6 odstotka

vprašanih, pred štirimi leti veliko manj - le 21,7 odstotka. Drugo uvrščena Ljudska stranka, do nedavnega še Ljudsko krščanska stranka, je svoj seštevek zaokrožila na 16 odstotkov (leta 1998 SKD 25,5% in SLS 13,7 %) torej kar velik padec. Tretjega mesta se oklepa SDS, ki je nabrala 15,3 odstotka in je v primerjavi z letom 98 (17,4%) padla za dva odstotka. Stranka mladih se je prebila na četrto mesto z okroglimi 11 odstotki, (leta 98 je kot Neodvisna lista dobila 8,7 %). Na petem mestu je pristala Združena lista z 8 odstotki (leta 98 je imela 9,9 %). Na zadnjih dveh mestih pa imamo Nsi z 2 odstotkoma in DESUS z 1,3 odstotka glasov. Na lestvico se ni uvrstila nacionalna stranka. Tistih, ki se niso odločili za nobeno stranko, je 16 odstotkov. Tudi tukaj je bilo med odgovori opaziti nekaj nenavadnih kombinacij, glasovali so za SMS in Malovrha, za SLS in Diacia ali pa za Desus in Artnaka.

Manekeni prihajajo.

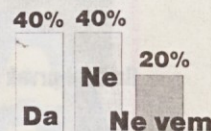
To, da je politika ena sama kurbarija, vemo tudi v Šentjurju. Kajti velikih 45 odstotkov vprašanih ni opazilo v naši občini politika, ki bi ga bilo vredno dati na našo lestvico dobrih politikov. Preostalih 55 odstotkov pa takole: najbolj opazen politik je župan Jurij Malovrh

(17,3 odstotka), ki zaseda prvo mesto. S tem si je priboril že drugo zmago v naših anketah (bil je tudi najpopularnejši Šentjurčan 2001). Drugi in tretji klin lestvice si delita Jože Artnak - LDS in Marko Diaci - SMS (vsak po 12 odstotkov). Nehvaležno četrto mesto in plehnata medalja pa pripada podžupanu Janezu Čoklu (5,3 odstotka). Rep lestvice zaključuje šesterica, ki se nanjo ni uvrstila. In to so: Cveto Erjavec, Borisav Zupanc, Branko Gorečan, Ludvik Mastnak, Franc Kovač in Arzenšek. Vsak je dobil le en glas (1,3 odstotka). Popravni izpiti bodo čez tri mesece.

Šentjurski nacionalni interes

Marsikdo vam zna reči, da je edini šentjurski nacionalni interes ohranjanje nasadov šmarnice in da se moramo odločiti samo, če jih bomo varovali sami ali pa nam bo pomagal kakšen Rambo iz EU. In po tej februarški anketi se je za vstop v NATO opredelilo 40 odstotkov občanov, proti vstopu prav tako 40 odstotkov. Neopredeljenih je 20 odstotkov in prav slednji znajo v prihodnjih anketah pokazati, kaj mislijo o NATU Šentjurčani. Prihodnje telefonsko anketiranje »Politični predvolilni utrip« vas bo presenetilo v mesecu maju.

Slovenija v NATO

L.Žafran

Statistika. Naključno izbrana telefonska anketa je potekala 2. in 4. februarja v popoldanskem času. Velikost vzorca je bila 120, opravljenih pa je bilo 75 razgovorov z občani. Ostalih 45 ni bilo doma ali pa ni hotelo sodelovati. Anketiranih je bilo 52 odstotkov žensk in 48 odstotkov moških. Vzorec je bil teritorialno usklajen s številom prebivalstva. V anketi nismo upoštevali starostnega in izobrazbenega povprečja v naši občini. Ocena napake (+/-) od 0 do 4 odstotke.

Šentjur je postal študentsko mesto

Višješolski študij na Kmetijski šoli

Dolgoletna želja edine šentjurske srednješolske ustanove se je v začetku leta 2002 vendarle izpolnila. V našem mestu bo v okviru višje strokovne šole od jeseni mogoče študirati za pridobitev izobrazbe inženirja kmetijstva. Na informativnem dnevu so predstavili tudi programe srednje in strokovne šole.

Razgovori o ustanovitvi višje strokovne šole v Šentjurju so se pričeli že leta 1993, po številnih pogovorih so štiri leta kasneje v

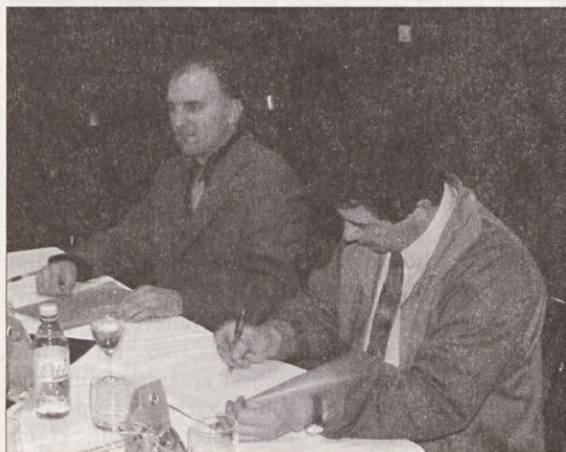
V kratkem bo izšel razpis za predavateljski zbor, sicer pa naj bi bilo za vpis v šolskem letu 2002/03 na voljo 45 prostih mest.

Zaenkrat bo mogoče študirati samo izredno, torej bodo predavanja v glavnem v popoldanskem času. Tako študenti naj ne bi bivali v Šentjurju, sicer pa so za njih predvideli sobe tudi v dijaškem domu. Študijski program vsebuje teoretični in praktični del, ki se bo izvajal na šolskem posestvu, kmetijah in podjetjih. Šket še ni mogel natančno povedati, koliko bo znašala šolnina, neuradno pa je bilo slišati, da naj bi slušatelji morali za leto študija odšteti okrog

200 tisočakov.

Na šentjurski kmetijski šoli so sredi februarja izvedli informativni dan. Poleg višješolskega programa so v okviru srednje in poklicne šole razpisali 12 programov, novost pa je poklic živilskega tehnika. *»Po dosedanjih izkušnjah imajo vsi programi enakomeren vpis, tako da posebnih omejitev ne pričakujemo. Lani se je število vpisanih celo povečalo za dva oddelka, je pa res, da je ponudba vse večja, otrok pa vse manj. Sicer pa se je za srednješolski ali poklicni program potrebno prijaviti do 6. marca, za višješolski pa do 8. marca,«* je zaključil Šket.

L. H.

elaboratu o reorganizaciji predvidili višjo strokovno šolo. Leta 2000 so na ustreza ministrstva poslali svojo pobudo, ki jo je podprlo 35 občin, gospodarska in obrtna zbornica, šentjurske krajevne skupnosti, poslanci, številna podjetja... Vsa mnenja s strani države so bila pozitivna in tako je vlada 22. januarja letos sprejela sklep o ustanovitvi višje strokovne šole.

Ravnatelj Branko Šket je ob tej priložnosti povedal: *»Višješolski program je zagotovo velika pridobitev tako za našo šolo kot Šentjur. S tem smo našim dijakom dali možnost, da si pridobijo dodatna znanja. Zagotovo je velik uspeh, da smo v hudi konkurenci uspeli zadovoljiti zahteve države. Brez dvoma gre zahvala vsem, ki so nas podprli, v sklepni fazi pa sta veliko pomagala tudi oba naša poslanca.«*

Zatišje v E-športu

Grobna tišina okrog E-športa je že kar rahlo zaskrbljujoča. Vsebinske sanacijskega programa, ki ga je po naročilu občine pripravil skrivnostni zunanji sodelavec, narejen pa naj pa bi bil bolj po »fehtarski« meri za Ministrstvo za delo kot za nove gospodarske prijeme, je dobro varovana skrivnost, ki je menda niti direktorica Uljarjevičeva ne sme poznati. Tudi predsednica sindikata Marjana Vodiškova, ki jo ta famozni program še kako zanima, ni vedela nič povedati o njem. Kot vse kaže, se župan Malovrh in občina za zaprtimi vrati še naprej igrata podjetništvo.

Roman Moškotevc, največji upnik E-športa: *»Ne, nič novega ni. Pripravljen*

sem se pogovarjati, tudi nekaj popustiti, toda samo z resnim sogovornikom. Dosedanjega nategovanja, ko hodim na sestanke in igram takorekoč klovna, nič pa se ne spremeni, imam dovolj. Kot sem že rekel, potrpljenje ima svoje meje. Če bo prišel nov človek, ki bo imel vizijo, realne načrte, se lahko še pogovarjamo o največ dvoletnem najemu prostorov, tudi pod spremenjenimi pogoji, toda brez tekočega plačevanja in zagotovila, da denar bo, se z E-športom ne mislim več ukvarjati. Za te prostore imam svoje načrte, tudi nove najemnike, če ne bo šlo drugače, bom pač prisiljen uresničiti svoje grožnje s ključavnico.«

F.K.

Opozicijski forum

Klientelizem naš vsakdanji

Bližajo se lokalne volitve in zopet bo veliko velikih in največkrat praznih besed. Tudi v naši občini. Pozicija na čelu z Malovrhom je na občini že več kot desetletje. Izčrpala je vse, kar je zmogla pokazati. Pravzaprav je bilo v Šentjurju to obdobje značilno po tistem, kar najlepše poimenuje beseda klientelizem. Pri nas je bilo pomembno samo dvoje, ali ste bili sprejemljivi za župana, podžupana in njegove, ali pa toliko močni, da ste z drugimi sredstvi dosegli svoj interes, sicer ste ostali praznih rok. Vzrok, zaradi katerega se je obstoječa garnitura ohranjala, ni bila vizija ali program razvoja občine. Za oblast, ki tega nima, je od davnega preizkušen način samoohranitve, ustvarjati vtis, da se veliko dogaja, podeljevati številne majhne in velike usluge, koncesije in privilegije, deliti ljudi na naše in njihove, spletkariti, vzpostavljati sistem zvez in poznanstev, ter se obnašati v stilu znanega izreka »deli in vladaj«. Spomnimo se spornega izbora številnih izvajalcev velikih projektov (doma upokojujencev, šole Prevorje...), kjer nikjer ni šlo brez afer o protežiranju določenega izvajalca. Nič bolje ni pri številnih na vidu drobnih investicijah. V tem časniku je bilo izpostavljeno podžupanovo obvladovanje področja sredstev za plazove in izvajalcev investicij, čemur ni bilo oporekano. Prav tako so dvomljivo koristne ali vsaj nemoralne županove osebne odločitve za raznovrstna »sponzorstva« volivcem, ki so bila pokrita z njegovimi izsiljenimi rebalansi proračuna. Na kadrovskem področju ni mogoče mimo spletkarjenj pri imenovanju direktorja zdravstvenega doma, glasbene šole in nenazadnje tudi načrtovanem Mercatorjevem prihodu v Šentjur. Povsod je šlo za ščitjenje ozkih osebnih interesov posameznikov, prizadeta pa je ostala večina. Brez dela so ostale nekatere delavke v Resevni, pa tiste, ki bi delale v Mercatorju (da ne omenjam Tolo in še koga), občani pa so ostali brez posodobitve kanalizacije v Kolodvorski ulici, nadvoza preko železnice, vode na Slivnici, Prevorju in Kalobju, marsikje brez modernizirane ceste, mladi brez primernih prostorov, kulturniki brez knjižnice in boljše dvorane, športniki brez profesionalnega delavca in kakega objekta, šolniki in otroci marsikje brez ustreznih pogojev za delo itd.

Navedeni način se je očitno pokazal kot neuspešen. V nasprotju s tem je koncept, ki temelji na programu in omogoča enakopravno sodelovanje vseh pod vnaprej znanimi pogoji. Tistim, ki smo se v tem obdobju znašli na drugi strani, nam je ostalo le dvoje. Uporabljati metode javnega izsiljevanja z oblikovanjem in sprejemom svojega proračuna, javnimi protesti (na primer za prenovo cest do Slivnice, od Planine do Sevnice, za šolo Prevorje, podvoz Hrušovec in vodo v Javorje), ali pa poznati še pomembnejše ljudi od občinskih funkcionarjev. Nekateri od njih (Gaber, Rop, Bavčar, Gantar, Kopač itd.) so bili tudi večkrat v Šentjurju.

Lokalne volitve bodo tako tudi konceptualni spopad o načinu vodenja občine, volivci se bodo odločali med dvema preprostima možnostma: zamenjati ali ohraniti?

Jože ARTNAK

Prispevek avtorja je njegovo osebno mnenje in ne odraža nujno stališč podjetja, v katerem je zaposlen.

Odhaja Andi avto

Križišče pri Zikošku se sumljivo prazni. Skoraj 4 desetletja smo bili navajeni, da je bilo najprej pred mehanično delavnico Andija Prevolnika, kasneje pred trgovino s Suzuki in Toyotami vedno živahno, zdaj pa se bo treba navaditi na drugačno sceno: firma Andi Avto se nepreklicno seli v Celje.

G. Prevolnik, kaj se dogaja?

»Pravzaprav nič posebnega. Časi se spreminjajo, avtomobilске trgovine in servisi se selijo v večje centre, jaz pa sem ravno te dni dobil odločbo o upokojitvi. Eno in drugo je botrovalo odločitvi, da tu v Šentjurju potegnemo črto. Sklenili smo pogodbo o sodelovanju s firmo Suzuki Odar o skupnem nastopu in se selimo v Celje, v prostore nekdanje Pan Adrije. Ne vem še, kako se bo imenovala naša skupna firma, mislim pa, da bo Suzuki Odar -

Andi avto. Bomo še videli. V kratkem bomo imeli v Celju otvoritev, pa bom takrat za ŠN povedal kaj več.«

Vas kljub nesporni poslovni logiki malo stiska pri srcu?

»Seveda mi ni vseeno, najustvarjalnejši del svojega življenja puščam v Šentjurju. Toda zadeve so se nepreklicno spremenile, treba bo počasi izpreči, lokacija v Šentjurju pa za umirjeno bivanje nikakor ni primerna. Sicer pa sem po rodu Celjan in vrnitev domov morda niti ne bo tako težka.«

Kaj bo z vašimi šentjurskimi poslovnimi prostori?

»Nimam še dokončnih načrtov, menim pa, ker so na poslovno zanimivi lokaciji, ne bo tako težko za morebitno prodajo v celoti, po delih, ali pa za najem.«

F.K.

Kmetijske zadruge se ne strinjajo s sanacijskim načrtom Klavnice

Prisilna poravnava v klavnici bo uspela, tako je prepričan direktor Mesarstva mag. Zlatko Zupanc: »Skupno smo priznali 971 milijonov terjatev, od tega so upniki za 409 milijonov SIT pristali v pretvorbo terjatev v lastniške deleže. Ker imajo kapitalski deležniki 2,4 krat višjo glasovalno pravico, je jasno, da bo naš program sanacije sprejet.«

Kaj pa se bo zgodilo z upniki, ki ne pristajajo na vaš program?

V skladu z zakonom bodo v enem letu poplačani v skladu z zakonom v v i š i n i najmanj 20% od izkazanih terjatev.«

Kaj pa bi se zgodilo,

če upniki ne pristanejo na vašo ponudbo?

»V tem primeru, če ja takšnih več kot 60% glasov, gre firma v stečaj.«

V KZ Šentjur se ne strinjajo

G. Pušnik, KZ Šentjur velja za enega večjih zadnjih upnikov, ki nasprotuje programu finančne konsolidacije Mesarstva z dokapitalizacijo. Zakaj?

»Povsem jasno je, zakaj. Vse zadruge skupaj imamo v Mesarstvu trenutno 27% lastniških deležev, kar pomeni, da imamo kontrolni delež, v primeru dokapitalizacije, ki jo ponuja vodstvo Mesarstva, se bi lastniška struktura povsem spremenila. Tako bi na primer največji upnik farma Ihan postala 43 odstotni lastnik družbe, deleži dosedanjih lastnikov pa bi se strahovito zmanjšali. Več kot očitno je, da je prisilna poravnava izzvana umetno z enim samim ciljem, kako v nasprotju z lastniki Mesarstva za minimalno cena doseči združitev Jurmesa in Mesarstva.«

Kako v nasprotju z interesi lastnikov?

»Zgodba je dolga in prekomplikirana za kratek odgovor. Že v fazi lastninjenja, ko bi zadruge po zakonu morale biti 45 odstotni lastnik klavnice, so nas uspešno izigrali, zdaj

pa se igra nadaljuje z drugačnim inštrumentarijem. Po pričakovanju se bo končalo tako, da bo Jurmes tako ali drugače postal lastnik Mesarstva, vsi dosednji deležniki v Mesarstvu, vključno z vsemi delavci, ki so vanj vložili svoje certifikate, pa se bomo obrisali pod nosom. Po izračunih bo delavec Mesarstva za svojih 400 tisočakov dobil vsega 12 tisočakov. Gre kar za grde zadeve, na katere zadruge ne pristajamo. Mi želimo takšen sanacijski program, ki nam bo vrnil vsaj polovico terjatev ter postavil na čelo firme menedžment, ki bo skrbel za interese svoje firme. Ko vodstvo sedi na dveh stolih, kot je v primeru Jurmesa in Mesarstva, ne more iti naprej.«

Kaj pa bo rekel Ihan, ki naj bi po vašem izračunu postal kar 43-odstotni lastnik Mesarstva?

»To z Ihanom je zelo nenavadno. Ne morem si predstavljati, da bi neka firma imela za 180 milijonov terjatev in bi bila kar tiho. Prav mogoče je, da gre za drugačne dogovore, ki jih seveda zdaj ni mogoče niti naslutiti.«

Kaj boste storili?

»Zadruge imamo v skupščini družbe trenutno kontrolni delež in na takšno preoblikovanje, kot je predlagano, ne moremo pristati.«

Prisilni upravitelj Zvone Hudej:

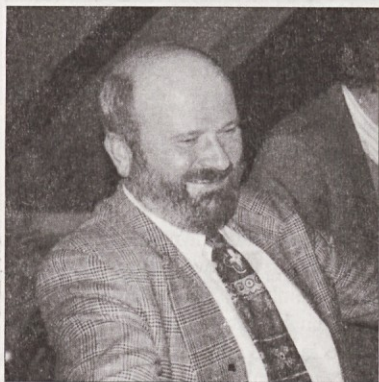
»V Mesarstvu d.d. se zadeve še kar nekaj časa ne bodo razpletle. Sedaj so dobili še dodaten rok

za predložitev sanacijskega programa, zaradi upoštevanja revidiranih bilanc, zato ne morem reči nič določenega. Vsekakor so razlogi za uvedbo prisilke povsem upravičeni in hkrati tudi edina za upnike in lastnike sprejemljiva pot. Za presojo morebitnega ozadja jaz pač nisem pristojen. Vse se bo jasneje videlo šele v nekaj letih.«

F.K.

SDS ima novo vodstvo

V sredo 30. januarja so se člani Občinskega odbora SDS Šentjur zbrali na volilni konferenci. V minulem obdobju je stranko zaznamovalo nekaj nesoglasij med člani izvršilnega odbora, predvsem zaradi različnih pogledov na vlogo stranke v občinski opoziciji. Pomembnost te konference je v tem, da so se razmere umirile in s tem zagotovile stranki učinkovito delo v volilnem letu. Prišlo je do sprememb v vodstvu. Za novega predsednika je bil izvoljen Jože Korže, v 7-članski izvršilni odbor pa Srečko Zupanc, Ludvik Žafran, Alojz Modic, Zoran Justin, Marko Modic,

Germek Anton in Harinski Vinko. Novo vodstvo namerava svoje aktivnosti usmeriti v bližajoče volitve in ustanavljanje krajevnih odborov. Gost konference glavni tajnik SDS Strnad je govoril o aktivnostih stranke v letu 2002, predsedniški kandidatki Barbari Brezigar, povezavah s

koalicijo Slovenija in stališčih vodstva SDS do ustanavljanja novih občin. SDS bo v državnem zboru podprla vse referendumsko podprte zahteve po novih občinah.

Konferenca se je zaključila z družabno večerjo pri Žonti.

L. Z.

Bo Slivnica ostala brez vodovoda?

Slivniški samoprispevek počasi jemlje konec, vodovoda, ki naj bi ga tudi pripeljal na vas Slivnico, pa od nikoder. Vodovod se je končal pri Polenšku na sosednjem hribu.

V nedeljo, 10. februarja, so Slivničani sklicali zbor vaške skupnosti, ki naj bi to zadevo premaknil z mrtve točke.

Cvetka Hrastnik, pobudnica te akcije, je povedala: »Vodo bi radi speljali povsem mimo Slivnice. To nam seveda ni všeč. Zakaj bi morali biti vedno ravno mi hribovci najbolj prizadeti. Zamerimo našemu sovaščanu, bivšemu predsedniku KS Leskošku, ker nas ni pravočasno animiral, zdaj pa vse kaže, da je prepozno. Pet let smo plačevali

samoprispevek, pa nič od tega, Ratajeva na občini pa nam je tudi rekla, da za nas ni denarja v proračunu. Ne vem, kaj bomo naredili. Mogoče bo treba narediti kakšno zaporo, protestni shod ne bi veliko pomagal.«

Direktor JKP Gorjup: »Projekt za Slivnico obstaja, vreden je okrog 45 milijonov, vendar mi ni znano, da bi se Slivničani kaj posebno trudili za občinski vodovod. Tudi svojega vodovoda doslej nam še niso predali v upravljanje. Kot mi je znano, v letošnjem občinskem proračunu tega denarja ni, zato ne verjamem, da se da kaj na hitro narediti.«

Vse hujša konkurenca tudi med frizerji

Petim šentjurskim frizerskim salonom se je v začetku februarja pridružilo že

Frizerstvo Fijavž - Smola. Lastnica Mateja Fijavž - Smola je po rodu Konjičanka, v Konjicah ima tudi ugleden frizerski salon,

vendar že 14 let živi v Šentjurju. Torej je kar domačinka.

Gospa Mateja, je Šentjur še frizerska poslovna niša? S čim nameravate prepričati svoje sokrajane?

»Da, mislim, da je, v primerjavi s Konjicami vsekakor. Nobenega posebnega prepričevanja ne bo, morda nekoliko le zdaj v začetku. Poslovnost, ugoden delovni čas, sodoben pristop k frizerski dejavnosti, lokacija takorekoč v središču Šentjurja, zraven Zdravstvenega doma, vse to skupaj bi lahko bilo povsem dovolj.«

Vaša odlika naj bi bile tudi cene, tako sem slišal? Kakšne so te posebne cene?

»Še ves marec bomo delali po 20% nižjih otvoritvenih cenah, moško striženje pride tako 800 SIT, žensko 2000, trajna ali barvanje pa 3600 SIT. S 1. aprilom bomo začeli s posebnimi popusti za dijake in študente ter vsak mesec do 5. v mesecu tudi za upokojece. Vse po 20%.

Ali ni to dovolj mikavno?

Da, menda je res. Zato sem se pri njih dal tudi pri prič ostriči.

F.K.

Občni zbor vinogradniškega društva

Vino izvzeti iz Kebrove protialkoholne zakonodaje

Občni zbor šentjurskega vinogradniškega društva je zelo spoštovana fešta naših vinarjev. Od 90 članov se jih je v petek, 22. februarja, zbralo v Bohorjevi jedilnici kar 78, med njimi seveda tudi špica šentjurskega javnega življenja, župan Malovrh, podžupan Čokl, ravnatelj Kmetijske šole, predsednik sveta KS Erjavec..., da o tem, da se z vinogradništvom ukvarjajo vsi, ki v Šentjurju kaj pomenijo, niti ne govorim. Očitno je, da druženja vinogradnikov niso zgolj formalnost, temveč kažejo na njihovo čvrsto interesno povezanost.

Več glav več ve

V vsebinskem smislu je bil občni zbor dolgočasen. Uvodni govor predsednika Edija Kolarja sem sicer zamudil, toda ker po poročilih ni bilo prav nobene razprave, sklepam, da se tudi v tem delu ni zgodilo nič posebnega. Vinogradniki, ki letno obrnejo okrog 600 tisočakov, polovico od tega jim primakne občina, se vztrajno izobražujejo (najraje imajo kar predavanja, ki jih financira kmetijska svetovalna služba, zato so tudi navadno ob delavnikih dopoldne, kar je za mnoge zaposlene člane moteče), hodijo na degustacije, ekskurzije (lanska ni bila menda najbolj uspešna), sodelujejo na jurjevanju itd. Njihov skupni imenovalac je pač, kako priti do dobrega vina in to dejstvo je zelo močan ekonomsko - povezovalni element.

Osrednji del občnega zbora je bilo predavanje mag. Protnerja o negi mladega vina, sladila sta degustacija lastnih vin ter bograč na koncu.

Da nega vina ni mačji kašelj, sem se prepričal na lastna ušesa, saj sem komaj kaj razumel ob številnih strokovnih pojmi (acetaldehid, bentonit, silicijev dioksid, čistila, filtracije,

žveplanje..., kar vse skupaj da nazadnje odlično naravno vino), s katerimi je zelo spretno operiral predavatelj. Še kar dobro sem razumel le njegovo trditev, da je poraba vina na Slovenskem v obratnem sorazmerju s širjenjem alkoholizma, zato vino, ki je kajpada zdravo živilo, ne sme biti cilj Kebrove protialkoholne zakonodaje. Kar je, vsaj po mojem mnenju lahko sprenevedanje, saj sta bila že dva od treh članov delovnega predsedstva še pred začetkom degustacije sumljivo »zažgana«. Ampak sklicevali so se na dr. Dražigosta Pokorna, kar pomeni, da to glede živila pač stoodstotno drži. Vsak od vinarjev je imel pod mizo tudi plastično vrečko s svojimi vzorci tega živila (svetla izjema

Župan Malovrh je po kaplicah "prodajal" občinsko modro kavčino

je bil Aci Urbajs, ki je pet ali šest svojih buteljki namestil v simaptični jerbasi, beri nekaj flašami svojega rujnega, kar ni pomenilo le, da večina naših vinogradnikov vendarle ne daje dovolj na svojo vinski kulturo, na videz, temveč tudi, da bo večer kar naporna »prehranjevalna« zadeva.

F.K.

Le en Šentjurčan več

Pa ne časopis Marjane Novak, temveč človek.

Po podatkih matične službe se je na območju UE Šentjur lani rodilo 226 otrok, umrlo pa je 225 občanov. V primerjavi z letom 2000 smo se popravili, žal na obeh frontah: rojenih bilo 174 otrok, umrlo pa je 193 občanov.

Vendar pa je številčno populacijska slika za odtенок boljša, saj se je lansko leto v Šentjur priselilo 248 oseb, odselilo pa se jih je 12 manj. Torej smo le »pridelali« 13 občanov več. Kar pa je še vedno slabše od leta 2000, ko smo imeli v preseljevalni bilanci 40 občanov plusa.

Navzdol pa nam gre s porokami. Še predlani smo jih imeli 70, lani pa kar deset manj.

Glede števila ločitev smo kar »pridni«. Razvezalo se je vsega 11 parov, kar je bistveno manj od slovenskega povprečja (okrog 30%).

Srečanje alpoških upokojencev

Velika dvorana hotela Žonta je prvi petek v mesecu februarju kar pokala po šivih, toliko se jih je tam zbralo na prvi petek meseca februarja. Vseh je okrog 250, navzočih pa je bilo vsaj 150. Ob 12. uri,

Direktor med bližnjimi delavci

ko so se pričeli zbirati, so se kar vrstili radostni pozdravi in stiski rok nekdanjih sodelavcev, zadovoljstvo pa je z njihovih obrazov sijalo tudi pet in več ur kasneje, ko sem jih še enkrat obiskal. Vsi so bili še tam, kakšnih deset parov se je vrtelo v ritmu dunajskega valčka, večinoma so kramljajoč in zadovoljnih obrazov prebavljali odlično kosilo, generalni direktor Bevc se je selil od omizja do omizja, pozdravljal in nazdravljal, na drugem koncu dvorane je nekaj podobnega poskušal tudi direktor Flander... Skratka, bila je prava fešta.

Ivan Kukovič z Botričnice, 97 let, najstarejši udeleženec srečanja:

Rad pridem, vsako leto. Res lepo, da se nas spomnijo. Upokojil sem se leta 1967 in imam 128 000 SIT pokojnine.

Tone Golež - Junak:

V Alposu sem začel delati leta 1957 in sem v njem zaslužil vso penzijo.

Upokojil sem se leta 1994 s 37 leti delovne dobe. Lahko rečem, da sem pionir Alposa, da sem ga gradil tudi udarniško. Mnogi tu smo ga gradili udarniško. Ganjen sem, da sem lahko tu, da nas vsako leto povabijo. Res so nas v Žonti odlično postregli, toda četudi bi bila samo kavica, bi je bil enako vesel, bi bil vsekakor tukaj.

Alpos nas povezuje in druži.

Jože Kukovič s Tratne:

Lepo se je srečati s starimi znanci, če pa še direktor pove, da v Alposu dobro gospodarijo, da odlično stojijo, je še toliko lepše. Upokojil sem se leta 1990, eno leto mi je manjkalo do polne dobe, ne, koliko penzije imam, tega pa ne povem.

Največ krvodajalcev do sedaj

V Gorici pri Slivnici je bila 5. februarja krvodajalska akcija. Tokrat so krvodajalci s številčno udeležbo podrli rekord, še eden bi prišel in bi udeležba dosegla magičnih 150 krvodajalcev. Krvodajalci niso bili le domačini, ampak so prišli tudi z okoliških krajev, Prevorja, Dramelj, celo iz Savinjske doline. In skrivnost uspeha? Zdi se, da vzrok tako visoke udeležbe ne more biti le ta, da imajo krvodajalci v večini za opravljeno humanitarno delo dva dni dopusta - tega dobijo, ne glede, kje dajo kri. Po pripovedovanju darovalcev je za njih v Gorici pri Slivnici najlepše

poskrbljeno, osebje ima do njih zelo osebne, domač odnos in nenazadnje na koncu jih aktivistke Krajevnega odbora Rdečega križa postrežejo, kot se reče: topla malica in doma pečeno pecivo. Pa naj se ta vzrok še tako omalovažuje, sendviči in kupljeno pecivo ter osebje, ki te obravnava kot na tekočem traku, pač ne more zamenjati vseh znamenj dobrodošlosti in zaželenosti, ki so v Gorici izkazana s stiskom roke, prijazno besedo in nenazadnje dobro hrano. In tako je zadovoljnost na obeh straneh.

N.G.

Krvodajalska akcija na Planini

bo 7. marca med 7. in 12. uro v prostorih ZD Planina. S svojo krvjo lahko povrnete zdravje in rešite življenje.

02 RK Šentjur

80 let Gasilskega društva Ponikva.

Letos, na svečnico, točno ob 80. obletnici ustanovnega občnega zbora (2. februarja 1922), so imeli ponkovski gasilci svoj 80. občni zbor.

Ocenili so, da je pred letom sprejeti program dela pretežno izveden. Osrednjo jubilejno prireditev načrtujejo v mesecu avgustu z izdajo kronike in prevzemom posodobljenega motornega vozila. Po intervencijah je bilo pretečeno leto kar solidno.

Ugotavljajo, da je za sodobne gasilske posege potrebno vedno več opreme,

tehnične in ustreznega tehničnega znanja. Številni gostje so izrazili društvu podporo za letos zastavljeni in sprejeti program v višini 8 milijonov SIT. Izvedljiv bo le, če bodo poleg članov in krajanov svojo podporo materializirali navzoči in nenavzoči organi. Koristna bo sleherna pomoč donatorjev. Žal so nekateri na vložene prošnje društva morda pozabili!?

V. Jagodič

Šentjurske

NOVICE

www.sentjurskenovice.si

www.sentjurskenovice.si

Prvo leto spletnih Šentjurskih novic

Petega februarja je minilo leto dni, odkar se je na svetovnem spletu pojavila tudi domača stran Šentjurskih novic. Najprej na naslovu www.myfreehost.com/sentjurske-novice, od poletja naprej pa na www.sentjurskenovice.si. V letu dni je spletno stran obiskalo več kot 4000 bralcev.

Seveda ta številka ne pomeni nikakršnega rekorda, menimo pa, da je solidna. Največ obiskovalcev je bilo v prvi polovici lanskega leta, ko je bila spletna stran zaradi anket in forumov najbolj atraktivna. Tehnične težave so nas na začetku poletja za kar nekaj časa ohromile, na novem naslovu pa na žalost nismo uspeli takoj vzpostaviti prejšnjega stanja.

Poleti se je prenovila tudi grafična podoba, ki bo v kratkem doživela še nekatere izboljšave. Sodeč po odzivih obiskovalcev, sta zelo priljubljeni rubriki »izjava« in »karikatura« meseca, priročen pa je tudi

arhiv z izborom najbolj zanimivih člankov tiskanih števil. Tako je na voljo celoten lanski letnik.

Seveda pa ima naša domača stran tudi senčne plati. Ena je zagotovo ažurnost, saj smo zaradi prezaposlenosti kar nekajkrat nekoliko »pozabili« na osvežitev aktualnosti s Šentjurskega. Ampak, obljubimo, da se bomo popravili. Nekaj pripomb je bilo tudi na grafično podobo, predvsem naj bi bile na nekaterih starejših ekranih spletne ŠN zelo »čudne«. Stran je narejena z okvirji in zato na ekranih s slabšo ločljivostjo deluje resnično

nenavadno. Toda spletni mojster Jure Godler v kratkem obljublja preobrat na boljše.

Tudi vsebinsko se bomo skušali popraviti. Napovedniku prireditev, povezavam do drugih šentjurskih domačih strani, informacijam o društvih, predstaviti uredništva in šentjurski glasbeni lojtri, se je pred kratkim ponovno pridružila anketa, v kratkem pa se bodo odprli tudi forumi. Seveda pa bo dobrodošel tudi vsak vaš predlog, zato nam lahko pišete na naslov spletnega uredništva: sn_obvestila@email.si.

L. H.

Anketa

Je res treba tujcem prodati Ljubljansko banko in Pivovarno Union?

V tokratni anketi smo prestopili šentjurske meje in našim soobčanom postavili nekoliko bolj kompleksno vprašanje, vprašanje slovenskega nacionalnega interesa. Ali v EU res ne bo več sebičnih nacionalnih interesov, ali pa smo le Slovenci nekoliko preveč naivni? Zakaj pravzaprav sploh prodajamo naše gospodarske paradne konje? Ker potrebujemo svež denar, ali ker naši voditelji razmišljajo morda preveč kratkoročno? Ali pa morda celo razmišljajo čisto po svoje, recimo v skladu s svojimi takšnimi ali drugačnimi interesi?

Vinko Harinski iz Tratne:

To, kar se dogaja z našimi bankami in tudi s Pivovarno Union, je sramotno. Seveda gre le za denar, samo da se ne ve, kam se vse pretaka. Zakaj tujcem ne prodajamo naše tekstilne industrije? Naši oblastni hierarhiji pač ne gre za nacionalne interese, temveč zgolj za pokrivanje državnih dolgov, ki jih je naredila sama. Tudi zaradi pretirane državne režije. Če samo pomislite, da je naša

država v desetih letih nabrala na prebivalca več dolgov, kot jih je imela Jugoslavija tik pred razpadom, je vse jasno. Nekateri si bodo tu nabrali kapitala za dve generaciji. Kateri, to lahko le mislim, ne smem pa nič reči. V vsakem primeru gre za ljudi in njihovo miselnost iz preteklosti, ki so tudi sedaj čvrsto na oblasti. Tu se ne da nič narediti. Vsaj do volitev ne. Toda, kako na volitvah zamenjati ljudi, ki imajo denar? Tu je šibka točka šibke demokracije. Dokler se volivci ne bodo odločali drugače, se ne bo nič spremenilo.

Srečko Veber iz Loke:

Glede zaščite naših nacionalnih interesov bi se strinjal z ugotovitvijo, da ravna naša država malo naivno. Kar pogledamo naše velike soseske iz EU, kako znajo ščititi svoje koristi! Toda v primeru Ljubljanske banke in tudi Uniona, se mi zdi, ne gre toliko za nacionalne interese. Če bi se združila Laško in Union, bi brez dvoma prišlo do monopolnega položaja, kar ne bi bilo v interesu potrošnikov. V tem primeru je naš nacionalni interes poceni pivo. Čeprav vse kaže, da ravno tu ni bilo vse čisto, delnice se niso prodale najboljšemu kupcu, temveč se je vmešala politika. Zakaj na strani Belgijcev, res ne bi vedel. Je že bil posredi določen prikrit interes tistih, ki so o prodaji odločali, kje in kakšen, pa se bo še videlo. Prodaja Ljubljanske banke se mi ne zdi kritična. Res je sicer, da je LB več ali manj zrasla z našim denarjem in bi bilo prav, da bi ostala v naši lasti, toda če so se pojavili boljši kupci, ni nič narobe, če se proda. Tudi v bančništvu je konkurenca dobrodošla, saj vemo, kaj delajo naše banke z nami.

Gregor Bezenšek, mlajši, iz Šentjurga:

Nimam pojma, kaj se dogaja z bankami in pivovarnami, pa me tudi čisto nič ne zanima. Enostavno se ne spoznam na te zadeve. Naj delajo, kar hočejo, meni je vseeno. Raje me kaj vprašajte s področja umetnosti. Na splošno pa menim, da ni nič hudega, če se kaj dobro proda tujcu. V EU se bo tega treba navaditi.

Branko Zorko s Ponikve, na delu v Švici:

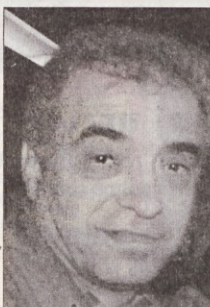
Da, nekaj sem čital o teh zadevah. Na splošno bi rekel, da tujsko lastništvo bank in podjetij praviloma ne ogroža slovenskih nacionalnih interesov. Čeprav je malo čudno, da se prodajajo uspešne banke in uspešna podjetja. Bi kar rekel, da so tu v ozadju neki drugi interesi. Ki pa bi jih morala poznati in nadzirati država. Toda v tem primeru, ko je prodajalec država, pravzaprav ne vem, kaj naj si mislim. Glede Uniona pa vem, da je Heineken tudi v Švici vodilna pivovarna, čeprav je tuja, pa ni težav. Prihod tujega kapitala vsekakor je tudi slovenski nacionalni interes, ker se praviloma dobički tako vlagajo v okolje, kjer se ustvarjajo. Ne, da bi se kaj takega dogajalo v Švici, da bi tujcem prodajali svoje banke, mi ni znano. Tam navadno uspešnejše domače banke prevzemajo manjše, manj uspešne in tuje.

Tone Zdošek, Slatina pri Ponikvi:

Ve se, za kaj gre. Vlada polni proračun, da bo spet lahko kupila kak avijon, ali kako drugače zapravljala. V vsakem primeru gre to na račun naših nacionalnih interesov. Res ne verjamem, da nismo sami sposobni voditi firm, ki so se doslej najbolj izkazale. Nekaj je tu v ozadju. To se še najbolje vidi v zvezi z Unionom, kjer se je nedvomno vmešala politika, nimam pa pojma, kdo je tisti, ki bo pokasiral. Ampak takšno oblast smo si izvolili in takšno si zaslužimo. Krepko so nas zavedli in še nas zavajajo. S tem denarjem za banke pa nas bodo še enkrat kupili. Rešitev bi bil le referendum ali pa predčasne volitve.

Alojz Gajšek iz Šentjurga:

»Nič ne rečem o malih bankah, toda domače lastništvo vsaj največje banke je gotovo slovenski nacionalni interes. Zakaj se je vlada odločila za prodajo ravno ključne banke, je težko reči. Nesporno je, da oblast denar potrebuje in da tudi EU menda ne pristaja na državno lastništvo. Ti dve zadevi sta se očitno ujeli. EU je pač sila in si lahko privoščiti takšen ali drugačen diktat. Tu je naša oblast vsekakor pokleknila. Je pa simptomatično, da gre tako pri LB kot pri Unionu za Belgijce, kar po svoje kaže na vezano trgovino. Je pa absolutni nesmisel, da tujcem ponujamo najboljša podjetja.

Kolumna

Vljudno vas vabimo na volitve

Prireditve bo finančno podprla država

Medtem, ko se nekateri še ubadajo s snemanjem pustnih mask, se začenja leto, ko nas

bo država z velikim pompom kar nekajkrat poglala na volitvah. Slovencem se obetajo srečni časi, kajti politiki vseh barv vas bodo potrebovali. In prav zato vas znajo spraviti v zadrego. Kajti vsi po vrsti vam bodo iz naslanjačev s partijsko gorečnostjo gradili sanjsko deželico, kje so krajinske klobase, burek in trebušne plesalke višek nacionalnega interesa. Saj se še spominjate, pred štirimi leti danih obljub: sto tisoč novih delovnih mest, stanovanja, minimalna inflacija, socialna varnost, višje pokojnine... In te besede se jim takrat sploh niso zatakile v grlu. Zato bi se vam morali nekateri opravičiti dvakrat, vendar tega ne bodo storili niti enkrat. In Slovenci kljub tradicionalni pozabljivosti niso tako neskončno neumni, da bi vse pozabili. Ljudje, če imate kaj proti oblasti, državni ali občinski, vam ni treba ob točilnem pultu s kozarcem v eni roki zabavljati in opravljati vse povprek, raje počakajte na kakšen predvolilni sejem in tam poveste nekaj krepkih slavnostnemu govorcu, ki bo v tistem hipu trosil predvolilne neumnosti. Prav zato bo velika večina politikov v letošnjem letu zelo živčnih. Zadnjič se jih je nervoza lotila na volitvah jeseni leta 1998. In nekateri od teh se imajo za velike in pomembne, vsi drugi pa smo majhni, a še vseeno pomembni, vsaj dokler ne oddamo volilnega lista. Vse lepo in prav, toda kaj misli ljudstvo, ki vse to potrpežljivo (po)trpi. Najbolj razločno bodo slišali vaše misli, če jih zaupate glasovalni skrinjici.

L. Žafran

Prevorje - po poteh XIV. divizije

Kljub temu, da so se od konca II. svetovne vojne zamenjale že številne vlade in celo državni sistem, je prav in dostojno, da ta nepozaben in boleč zgodovinski trenutek najde primerno mesto v zgodovini in tudi v naših srcih. V zadnjih petdesetih letih se je pojavilo kar nekaj »šokantnih zgodovinskih resnic«, ki ena drugi izpodbijajo verodostojnost. A ne glede na vse to bi moral vsak slovenski državljan znati ceniti tako padle kot tudi preživele »borce za zlato svobodo«. Vsi ti hrabri iluzionisti so se podali v partizane z jeklenim upanjem na svetlo prihodnost. V spomin na trpke boje XIV. divizije pozimi 1944-45 se že osem let zapored organizira prvi vikend v februarju tridnevni pohod po Poteh XIV. divizije od Sedlarjevega čez hribovito Kozjansko do Laškega.

Spominska slovesnost se vsako leto začne v Sedlarjevem, kamor pohodnike pripelje avtobus. Tam se je letos kljub slabemu vremenu zbralo kar okoli 110 pohodnikov, slovesne proslave so se udeležili tudi predstavniki preživelih borcev s Štajerske, Dolenjske in Hrvaške ter župani sosednjih občin. Po proslavi so se hrabri pohodniki podali na pot, ki jih je najprej vodila preko Buč do Gubnega, kjer jih je pri Amonovih čakala malica. Naslednja postojanka je bila v Krki pri Prevorju na Seličevi domačiji, kjer so pohodnike pričakali s pesmijo Ljudski pevci s Prevorja in spet nekaj za pod zob. Pozno popoldan je bil dosežen cilj prvega dne. Na Prevorju so jim osnovnošolci pripravili kratko proslavo, ki se je udeležil celo tovariš Dolničar, predsednik Zveze združenih borcev Slovenije, in podelil KS Prevorje srebrno plaketo za večletno organizacijo in sodelovanje na pričujočem pohodu. Po zaključeni proslavi na Prevorju se je delegacija pohodnikov odpeljala še na Senovo na tradicionalno proslavo v spomin XIV. divizije združeno s kulturnim praznikom. Ostali pohodniki so se po topli večerji še malo družili ob kozarčku vina, potem pa prespali v šoli na Prevorju.

Naslednji dan jih je pot peljala do Planine, kjer so Planinčani ob spomeniku padlih borcev tudi pripravili spominsko proslavo, malo nižje v Doropolju pri Hedi pa jih je čakal topel sprejem s kosilom. V zahvalo za vsakoletno pogostitev pohodnikov sta bila gospodinj Hedi izročena miniaturni spomenik Ivana Badovinca iz Gračnice in umetniška slika njene domačije, kar jo je ganilo do solz.

Tako, sedaj je čakal »novodobne borce« najtežji del poti, vzpon čez Bohor mimo Federmausa do Zabukovja, kjer je sledila še ena krajša spominska slovesnost, pripravljena od tamkajšnjih otrok in sevnške občine. Drugi pohodniški dan se je zaključil na Polani pod Lisco. Za nekatere na turistični kmetiji Čučnik, za druge pa pri Bezgovšku; odvisno od tega, kam so bili nameščeni za nočitev.

Zadnji dan so se morali spustiti le še do ciljne točke v Gračnici med Jurkloštrom in Rimskimi Toplicami. Tam je bila slovesna zaključna prireditev pri spomeniku Ivana Badovinca z Laškim pihalnim orkestrom ter ostalimi. Utrujene pohodnike so nato naložili na avtobus, odpeljali najprej na kosilo v Laško, nato pa so se vsi razpršili, vsak proti svojemu domu.

Druženja ljudi iz vseh koncev Slovenije na tako preprosti in pristi ravnini so dandanes le še redkost. Zato glasno pozdravljamo vse tovrstne pohode in prireditve, ki omogočajo ideološko neobremenjeno druženje ljudi vseh starosti in vseh družbenih razredov, čeprav so organizirani z določenim namenom.

Aleksandra Maček

Šentjur v času – čas v Šentjurju

Kmalu po ureditvi in predstavitvi knjige o Ipavcih še monografija o Šentjurju, od prazgodovine do zadnjih let prejšnjega stoletja. Da za Šentjur niso slišali le tisti, ki se vozijo skozenj z vlakom, ki Šentjur poznajo zaradi športa...

Naj se sliši še tako obrabljeno, je monografija Igorja Grdine ena redkih take vrste in le malo mest se lahko pohvali s takšnim delom. To je bil večkrat slišani stavek sobotnega večera v kulturnem domu v Šentjurju na dan po slovenskem kulturnem prazniku. Prireditev, ki jo je vodila in odlično izpeljala kot mnoge doslej Anita Koleča, je bila slavnostna in na visokem nivoju, ki ga je namen prireditve – predstavitev monografije, gotovo zaslužil. Za to so najprej poskrbeli člani Mladinskega godalnega orkestra Glasbene šole Celje z dirigentom Matjažem Brežnikom in sopranistko Urško Arlič ter klarinetistom Jurijem Hladnikom. Da sta solista oba domačina, je bilo v nagovorih večkrat s ponosom povedano – seveda, to so ljudje, ustvarjalci, s katerimi bo Šentjur predstavljal svoje kulturno življenje tudi nadalje, kot to sedaj z deli Igorja Grdine – zakaj ne zrastejo povsod tako sposobni in sčasoma celotni slovenski kulturni javnosti znani ljudje.

Njegovo delo, ki sta ga sooblikovala še Vinko Skale s fotografijami in Miljenko Miculi z oblikovno postavitvijo, so predstavili Grdinovi strokovni kolegi, zgodovinarji Stane Granda, Janez Marolt in Vasilij Melik. Prvi je v svojem govoru omenil, da je Grdina gotovo eden najbolj načitanih zgodovinarjev, ki da je s tem delom izpolnil svoj dolg do mesta. Njegova knjiga pa nosi več sporočil, češ da se krajanom ni potrebno sramovati lastnega kraja, da je specifičnosti kraja potrebno jemati kot prednost in da se je potrebno spoprijeti tudi s poporodnimi težavami Šentjurja kot mesta. In Šentjurčanom je še prišepnil, da bi lahko začeli razmišljati o ustanovitvi gimnazije.

Janez Marolt je svoje mnenje o knjigi ilustriral s pogovorom, da lahko človek brez pijače zdrži kakšen mesec, dva, brez hrane teden, dva, brez zraka minuto, dve, brez znanja in vednosti pa leta in leta in kako je zaradi tega še toliko pomembneje, da tudi za fizični obstoj nepomembnim stvarjem damo priložnost priti na plano. V tem smislu je spregovorila tudi ministrica za kulturo Andreja Rihter, ker da ima tudi sama izkušnjo z izdajo podobne knjige o Celju in kako so morali s sodelavci pri celjskih občinarijih prositi za denar. Šentjurska zgodba pa da je z odborom za izdajo monografije pri mestnem svetu prav nasproten zgled.

Ob glasbi iz filma Cvetje v jeseni in prireditvi pesmi Gor čez izaro pa so se kot tretji del prireditve na odskem platnu zvrtele še fotografije Vinka Skaleta, s katerimi je ilustriral šentjursko »sceno« – od brucovanja do idiličnih panoramskih zgodnjeturantnih in zimskih posnetkov.

In konec? Dvorana je kar obsedela in kljub več kot pol drugo uro trajajočemu programu bi kar še. Nekateri so se potolažili z nakupom knjige po promocijski ceni 8.000 tolarjev in avtorjevim avtogramom, drugi pa s kozarčkom in piškotom v roki ob izražanju vtisov v avli.

In doktor Igor Grdina? Bolj kot ne molče je podpisoval knjige in sprejemal čestitke ter dajal vtis, da je to le še eno delo v njegovem opusu in povsem normalno na njegovi znanstveni poti. Kot je že povedal nekje, je najzahtevnejše delo v svojem življenju že opravil, ko je znova napisal libreto za Princezo Vrtoglavko.

Da, po Ipavcih, Kvedru, Malgaju je prišel čas za človeka, ki ga bodo v prihodnjih kronikah popolnoma enakovredno stavili ob bok velikim imenom šentjurskega kulturnega življenja. Že mogoče v naslednji kroniki.

Nina Gradič

Občina Ponikva - le za nekaj ur

Skupina privržencev občine Ponikva je v torek, 12. 02. 2002 (pustni torek) proti večeru, pripravila vse potrebno za novo občino Ponikva. Gospod župan s svojimi čednimi tajnicami in ministri je obhodil hiše v vaškem, pardon mestnem naselju. Da pa ni bilo nepotrebnih nesporazumov, so s sabo imeli še policaja z novo zastavo in z grbom Ponikve.

Žal je trajalo le nekaj ur. In kot sem kasneje izvedel: tudi resnična občina Ponikva ni dobila

zeleno luči. Menda ja niso parlamentarce v Ljubljani zmešale kakšne pustne coprnice.

M. L.

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM, TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00

TELEFON 03/749-18-77 **FAKS** 03/749-18-78 **MOBITEL** 0609/624-091

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

**UGODNE CENE
INSTALACIJSKEGA,
ELEKTRO, VODOVODNEGA
in MATERIALA
ZA OGREVANJE**

**Zakaj bi
energijo
in denar
spuščali
skozi
dimnik?**

**Privoščite si MERITVE IN
NASTAVITVE OLJNIH PEČI,
kajti zima bo še dolga.**

Za dodatne informacije smo Vam na voljo
na tel.: 03 / 57 41 151 ali 031 / 33 64 59

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

**ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.**

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/749 20 30

Šentjur pregnal zimo

Leto je naokoli in znova je prišel dan, ko slečemo svoja vsakdanja oblačila in pokažemo

da so ekipo sestavljale učiteljice osnovnih šol. Pisana družina Kitajcev, Indijancev, vitezov, vampirjev in še veliko drugih je nekaj minut

spremlstvu z vrtečimi lučmi in ustavljenem prometu odpeljati nazaj od koder so prišle v

ljudem svoj pravi jaz. Šolarji se preoblečejo v kavboje, indijance, telebajske in zajčke, gospodje policisti v rožice, dimnikarji v dimnikarje. Vsi se poznajo in grdobci te nadlegujejo na vsakem koraku. Marmelada teče po bradi in krofi izginjajo drug za drugim v

čakala pred občinsko zgradbo, da bi jih kdo prišel pozdravit. Vendar so o kakšnem pozdravnem govoru ali vsaj podelitvi krofov samo sanjali. Na občinskih oknih se je za trenutek pokazal kakšen uslužbenki obraz, ki

se je vse prehitro skril pod okensko polico. Razočarane maske so postale vedno glasnejše, tako da so jih morali v pravem policijskem

šolo. Tam se je baje rajanje nadaljevalo v boljšem vzdušju kot na Mestnem trgu.

Kakšno urico za njimi so se prikazale pred občinsko stavbo najmlajše maske. Do kolena segajoči zajčki, gusarji, čebelnice in drugi so v krogu pred Resevno plesali bojni ples in naganjali zimo. Tudi njih se ni usmilil nihče, tako da so jih našemljene vzgojiteljice, odpeljale izpred samotne občinske stavbe. Bolj

optimistično smo pričakovali na napovedano

lačnih želodčkih. Evforija maskiranja je zajela tudi naše malo mesto.

Zjutraj so se občinski stavbi prišli pokazat osnovnošolci. Kopica nogometašev Slovenske državne reprezentance je v krogu brčalo žogo. Glede na prikazano znanje se našim fantom v Koreji slabo piše. Šele naknadno sem izvedel,

rajanje v tradicionalni organizaciji Društva prijateljev mladine. Le ti so vzeli vso prireditev bolj kot nujno zlo. Še dobro, da so uspeli najti ozvočenje in voditeljico Anito. Maske so plesale ob veseli glasbi, ki so jo izvajali Pustni Ventilčki. Na ogled je prišla tudi prva nora krava na šentjurskem. Saj jo imajo že skoraj vsi in bil je že zadnji čas, da se je pojavila tudi pri nas. Dimnikarček je s seboj pripeljal vajenca, pater je vso dogajanje opazoval

bolj od daleč. Odlični so bili tudi nemški vojaki na kolesih, ki so menda streljali in lovili pobegle partizane. Voditeljica je med glasbenimi pavzami prebiralala tekst, ki smo ga že slišali lani in predlani in še leto prej... Narodno obarvani Ventilčki so skušali narediti vzušje, tudi nekaj kartonov krofov se je razdelilo pred Resevno. Organizirano ocenjevanje mask je trajalo in trajalo. Ker so takoj izločili starejše maske, sta bila za naj masko Šentjurja

razglašeni dve marjetici, tretja je bila ne prav dobre volje in je že pred koncem odcvetela domov. Nagrade »de ja vu«, iste kot lani, so podelili in prireditev se je po eni uri prevesila k trenutku »pojdimmo domov«.

V nekaj minutah se je prizorišče izpraznilo. Na tleh je ostalo le nekaj konfetov in z mešanimi občutki smo odšli domov – na krofe.

Pustovanje na Ponikvi

SOBOTA

Tudi letos je DPM Ponikva organiziralo pustno rajanje za otroke. Maske so se zbrale v soboto, 09. 02. 2002 ob 14. uri pred dvorano

KS Ponikva. Lepo vreme in glasba sta spremljala maske na povorki po vasi. Rajanje se je nadaljevalo v dvorani.

Največ je bilo že tradicionalnih mask, ki jih poznamo vsa leta. Opaziti pa je bilo tudi aktualne maske, kot so: popularni Harry Potter, kip svobode, zeleni Jurij, mesarji s kravo, ki ni imela BSE-ja (vsaj tako so zatrjevali), glasbilo kontrabas, Prešeren v vsej svoji lepoti, zvončki...

Tudi letos so članice DPM Ponikva pripravile nagrade različnih sponzorjev. Okrasile so dvorano s pustnimi okraski in slikami, ki so jih

narisali učenci OŠ Ponikva: petošolec Nejč, četrtošolec Ciril in tretješolec Gašper.

Ker pa je bilo nagrad dovolj, so se odločili, da bo vsaka maska nagrajena. Vsaka maska pa je dobila tudi sok in krof ter dobrote, ki so jih napekle članice DPM.

Zabava je potekala ob zvokih ansambla Mrk (sedaj samo duo) še dolgo, ko so se nožice mladih maskar utrudile in so jih starši odpeljali domov.

Kot pa je povedala predsednica DPM Ponikva Tatjana Lesnika, so priprave na pusta potekale že kar nekaj časa prej. Da pa je pustovanje steklo, so za pomoč prosili različne sponzorje, ki so prispevali material in denar za nagrade. Letos je bilo zelo veliko našemljenih otrok, okoli 130, pa tudi staršev ter gledalcev. Da je prireditev uspela, gre zahvala predvsem staršem, ki so svoje otroke našemlili in jih pospremili na maskarado.

TOREK

Na pustni torek se je tudi dogajalo. Dopoldan so pustovali tudi v šoli B. K. Ponikva. Imeli so ples z Davorjem Fendretom in nekaj nagrad za najboljše. V večernem času pa je v gostišču "Janez" igral ansambel Amadeus.

M. L.

Proslava ob kulturnem prazniku

Ni (še) bilo ohceti

Naslov osrednje občinske prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku je vabil in obljubljal... Ohcet! Pa smo šli pogledat, kaj se bo dogajalo in kaj bodo prikazali člani Dramske skupine iz Male Breze, KD Trobni dol in Lipa iz Rečice ter Ljudski pevci iz Šentruperta, ki vsi skupaj delujejo v okviru Odbora za etno dejavnost Možnar iz Laškega.

Kljub temu, da so nas malce zavedli, dejanji, ki so nam približali priprave na nismo ostali praznih pogledov. V skoraj dve uri trajajočem programu smo se do solz nasmejali, videli, doživeli, čutili, slišali in na koncu celo zapeli!

Začelo se je v sredo, šestega februarja, nekaj čez devetnajsto uro, seveda, v Kulturnem domu Šentjur. Dvorana ni bila zapolnjena čisto do zadnjega sedeža, a nič ne de. Bili so tam, župan, Jurij Malovrh, podžupan Janez Čokl, nekaj kulturnikov in drugih pomembnejšev, do nas čisto povprečnih občanov. Vse je uvodoma pozdravila, kot vedno elegantna Anita Koleča, ki pa je besedo hitro predala tako imenovanemu slavnostnemu govorniku, Ludviku Mastnaku, ki pa ni upravičil tega naziva. Po precej suhoparnem, neizvirnem in (pre)več izsiljenem slavošpevu Francetu Prešernu in domači zgodovini je končno sledil precej bolj razvedrilen program.

Občinstvo je vidno uživalo in očitno prišlo na svoj račun. Igra je bila polna domačnosti, pristnega naglasa, skupaj. Zvenelo je odlično, domače in prepojena s pesmijo in glasbo in kar je najbolj pomembno, prepletena s humornimi prizori ter komičnimi

Sledil je le še skupen pozdrav vseh nastopajočih skupin, a publika se je resnično vživela v dogajanje na odru in slovo je bilo najbrž težko, toda pristno. Zapela je vsa dvorana! Igralci in publika nenarejeno.

MK

Občni zbor veteranov

Člani Veteranskega društva Sever za celjsko območje so se v Slatini pri Ponikvi zbrali na letnem občnem zboru. Društvo združuje predvsem policiste, rezervne policiste ter državljane, ki so kot pripadniki organov za notranje zadeve ali kot prostovoljci sodelovali z njimi pri zaščiti demokratičnih procesov v Sloveniji ali so sodelovali v vojni za Slovenijo.

Za območje občin Šentjur in Dobje ima društvo Odbor Šentjur, ki ga je do zdaj vodil Ivan Mlasko.

Lani v znamenju desetletnice osamosvojitve

Veterani so ocenili delo v lanskem letu in ugotovili, da so desetletnico vojne za Slovenijo dostojno proslavili. Udeležili so se številnih prireditev in tudi srečanja veteranov Slovenije, ki je bilo na letališču Cerklje. Osrednja prireditev je bila slovesnost regijskega pomena ob dnevu policije, ki je bila junija v Šentjurju, ob koncu leta pa so razvili svoj prapor. Botra

prapora sta bila tudi župana Jurij Malovrh in Franci Salobir.

Kljub temu, da zakonska ureditev za nekatere državljane še ni povsem razumljiva, pa z urejanjem statusa vojnega veterana nimajo posebnih problemov. Ugotavljajo, da je to vsekakor posledica dobrega dela delavcev policijske postaje, ki je zagotovila ustrezna potrdila in upravne enote Šentjur, kjer vodijo postopek za pridobitev tega statusa.

Letos bo bolj mirno

Spregovorili so o delu v letu 2002 in ugotovili, da bo bolj umirjeno, saj ni okroglih obletnic. Več pozornosti

bodo namenili zbiranju gradiva za izdajo knjige o njihovem delu v času nastajanja samostojne Slovenije, kar so sicer pričeli že v lanskem letu, do zaokrožitve "zgodbe" pa imajo še kar dolgo pot. Poskusili bodo izboljšati notranje informiranje članstva, nekaj pa bodo storili tudi za dušo s pohodom na Bohor in gobarjenjem.

Novo vodstvo odbora

Za predsednika odbora Šentjur so izvolili Draga Mačka, za njegovega namestnika Ivana Mlaska, za praporščaka Riharda Stopinška, za člana kolegija

predsednika odbora pa še Branka Bezgovška in Antona Gradišnika.

Predsednik društva se je ob tej priložnosti zahvalil Ivanu Mlasku za vložen trud pri dosedanjem vodenju odbora.

Priznanja z zamudo

Predsednik društva Franc Bevc je prisotnim veteranom podelil priznanja "ZNAK

SAMOSTOJNOSTI". Znak podeljuje Združenje Sever - Zveza policijskih veteranskih društev Sever tistim članom, ki so aktivno delovali pri preprečevanju "mitinga resnice" (leta 1989), organiziranju manevrske strukture narodne zaščite (1990) ali v pripravah in v vojni za Slovenijo (1991).

S temi priznanji veteranska organizacija popravljata sprenevedanje države in njenih organov,

ker so pozabili na ljudi, ki so v najtežjih trenutkih pustili dom in svoje najbližje, oblekli uniforme in odšli v neznan. Imeli so srečo, na tem območju so se vsi vrnili, pa vendar ...

Franc Bevc

Ekshibicijska turneja porednih gostov

...so goste gostilne pa kelnarce fajn...

Ekipa ŠN je bila spet v akciji. Pa ne, da bi si to tako zelo želeli, čeprav nam prav prija. Baje so članki o ocenjevanju šentjurskih gostiln, barov, bistrojev eno najbolj priljubljenih čtiv v pričujočem mesečniku. No, hvala. In zato smo spet šli na delo, tokrat z zelo odgovorno nalogo, oceniti urejenost naših »napajalnic«. Ker smo ujeli že zadnje trenutke ostankov januarske božično-novoletne evforije, smo ponekod zapazili tudi tovrstne okraske... Ker nismo interierni aranžerji, bo prebrano seveda relativno subjektivno, poleg tega pa se po dobri stari navadi nismo usmerili zgolj na okraske. Člana ekipe sta šla v akcijo po dolgem post novoletnem naprežanju, kar je bilo več kot primerno za zdravljenje možganskih, želodčnih in srčnih ran. Berite in se (na)čudite.

Blue eyes

Zbor ŠN ekipe je bil zaradi odlične logistične točke pred St. Jurij's pubom. Seveda z razlogom, da podurhamo tudi v ta edini in edinstveni šentjurski pub, ker smo slišali, da imajo izredno bujno in pisano okrasitev. Pa so žal imeli zaprt in se tako izognili naši hvali.

Na hitro smo razmislili in se takoj domislili. Ja, nova lokacija bara Blue eyes v Akvoniju je kot idealna za jutranjo kavico in prvo pivo. Najem lokala v novorojenem šentjurskem »Intersparu« je zagotovo modra poteza (pozor, prevedite si ime lokala) popularne Stanke, ki bi znala prinesiti uspeh. Pravzaprav ga po definiciji bo, saj se v novem »sprehajališču« Šentjurčanov od jutra do večera zbira manjša množica. In lep odstotek nje je zagotovo žejen. Lep odstotek potrebuje dozo kave. Lep odstotek znancev sreča drugi lep odstotek poznanih. Seveda se je najlažje pogovoriti sede. V Blue eyes. Teorija in praksa.

In že sedimo. In opazujemo. Za šankom možakar žuli pivo, starejša Šentjurčana kofetkata. Lokal je prijetno urejen, seveda nikakor ne po našem »čudnem« okusu, a popolnoma zadovoljuje kvazi marmornim in svetlobo odbijajočim trendom gostilniškega interiera na začetku tretjega tisočletja. Pa tudi okrašeno so imeli. In sicer napeljene trakce po stropu. Lepo.

Petelinček

Zavili smo na tržnico in izbrali bar, ki s svojim imenom opeva oplojevalca slovenskih kur, zagotovo pa je najbolj obiskan gostinski lokal na tržnici. Poleti lahko kot edini v »džamiji« razveseljuje z vrtom, pozimi pa tudi ima svoje čare.

Ob vstopu zapazimo, da so kljub nenavadnemu terminu zasedene takorekoč vse mize. A glej no glej, ravno ena še čaka na nas. To nas tako počasti, da radostni naročimo svoje porcije. Malce debate o filmih in tragičnih fazah študentskega življenja, nato pa oči na pašo.

Petelinček je rdeč. Ne vemo, če tudi po politični usmeritvi, nedvomno pa ta barva prevladuje v njegovi opremitvi. Prijetni separeji, veliko naravne svetlobe in rožic dajejo spodbuden vtis. Takšno idilo bi bilo nepotrebno kvariti s pretirano okrasitvijo. In tega se očitno zavedajo tudi v njihovi aranžerski službi, saj so le na strop pripeli nekaj trakcev. Nismo bili vžhičeni, a sekirali se nismo.

Hotel Žonta

Nedvomno nekoliko skače iz konteksta ocenjevanih lokalov. A si nismo mogli kaj, da se iz navade ne bi ob koncu prvega dela akcije oglasili k njim. In imeli kaj videti, čeprav je potrebno še enkrat omeniti, da se bari nikakor ne morejo primerjati s hotelom z zvezdicami.

Jeseni so nad šank montirali posebno »polico«, ki je prostor naredila še bolj prijeten. Sicer pa smo bili navdušeni nad samo okrasitvijo. No, pravzaprav je bil to edini konkretni tematski aranžma na naši poti. Ampak za vzgled. Ker sta se bližala pust in valentinovo, je bila notranjost Žonte v tem slogu. Iz stropa so visele razne zvezdice in drugi liki, razprostirali so se trakovi. Hm, kar čudili

smo se, da se nam vse skupaj ni zdelo niti najmanj kičasto. Očitno Žontini mojstri obvladajo svoj posel na vseh področjih. Od kuhinje, postrežbe, privabljanja gostov in nenazadnje krašenja.

Gostilna Jug

Po okrepčilnem kosilu je seveda obisk gostilne več kot le prijal. Najprej smo natankali avto, potem pa pomislili še na svoje rezervoarje. Odločitev je padla. Gremo v Zgornji trg, k Jugu.

Nepisano pravilo je, da so v bližini cerkev v 99 od 100 primerov locirane tudi gostilne. Ne bomo razlagali zakaj, ker bo zato priložnost kdaj drugič. In Gostilna Jug je eden izmed 99 omenjenih primerov. Kakšni dve leti nazaj so razširili svoje kapacitete in začeli ponujati tudi hrano, kar skušajo gostom dopovedati tudi s številnimi A4 fotokopijami pred in v gostilni. Sodeč po oglaševanju so zelo poceni, organizirajo pa vam tudi razne zaključke, srečanja, sedmine...

Še en aksiom pravi, da znanec, prijatelj in celo zlahtno najlažje srečaš za šankom, oziroma v sedečem položaju tam nekje blizu. Tudi to drži.

Kot pribito. Priključili smo se omizju in malo debatirali. Prijazna junaka smo hitro izkoristili za oceno gostilne. Ta je bila nadvse pozitivna. Da imajo zelo dobro in poceni hrano, so prijazni, med prazniki so za darilca podarjali majhne vinske flaške lastne polnitve, preveč žive pamže se da zamotiti v posebni sobi s igralnimi avtomati... Ja, krasno!

Pa še k bistvu. Že na terasi se je bohotila mini plastična smrečka (glede na to, da smo bili pri Jugu še pred svečnico, jo oprostimo...), še bolj pa smo bili presenečeni in navdušeni hkrati, ob pogledu na rahlo zmaličeno prazno CD ploščo, ležečo ob stopnicah terase. »Stari« - točilni del Juga je prototip urejenosti slovenskih gostiln v obdobju tranzicije. Kvazi marmorne mize in šank, s kovino ozaljšani separeji, iz katerih se dvigajo lepote »špice«, pa ogledalom podobne površine...

Tik-tak

Nahaja se v Novi vasi in je del »nakupovalnega centra« Wihar. Da lahko dedci, medtem ko njihove žene kupujejo fasngo, srknejo kakšnega rujnega, namesto da bi si ogledovali bazene v bližini. In to v lokalu, ki ga ima v najemu naj natakariča Slovenije iz srede 90-ih let prejšnjega stoletja, Irena Zdolšek.

Seveda pa namen Tik-taka ni samo to. Med tremi gostilnami v Novi vasi in Črnlatici menda velja za najbolj priljubljeno. Ob našem obisku ni bilo ravno pretiranega obiska. Prazniki so pač pustili svoj davek. Kljub vsemu pa smo se prav veselo in zadovoljno montirali v nekadilski del. In se razgledali. Prostor krasita dve veliki sliki, štiri mize pa lepšajo nežno temno rdeči prtji, vzorčeni z neke vrste belimi rožicami. Od novoletne okrasitve smo opazili (še) zgolj po stropu napeljene »kosmate« zelene trakove. In bili zadovoljeni.

V skoraj enourni debati o socialni problematiki in sceni porno filmov v slovenskih kinih v poznih 80-ih letih smo doživeli manjši naval gostov in pa odhod prvotne natakariče, ki je sicer družila fante ob sosednji mizi s svojimi »vitalnimi« problemi. In ta menjava nam je prinesla pravo veselje. Namreč, namesto enega celega piva smo plačali 1 del tonika, kar pomeni, da smo prihranili skoraj enega Galusa. Zmedeni in skopuški kot smo, smo ta kiks opazili prepozno, da bi bilo simpatično dečvo vredno opozoriti na napako. Ah.

Poredni gosti

Mag. Stanislav Karel Jančič: »Daj ljudem več, kot pričakujejo in to stori z veseljem.«

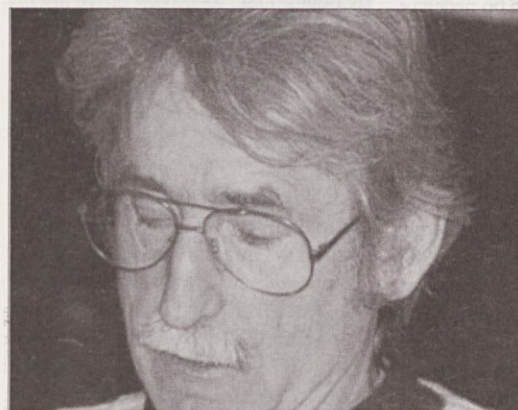
Nove zamisli imajo novi ljudje. Na prvi pogled se zdi, da se zgodovina le ponavlja, da sta človeška noga in um že nešteto krat prehodila vse labirinte spoznanja in hotenja. Pa ni tako. Vsakdo nosi s seboj nekaj svojega, nekaj izvirnega, včasih malenkostnega, včasih tudi velikega. Žal nas je preveč in premalo časa imamo, da bi lahko opazno izživel in uveljavil svoje poslanstvo. Nekaterim pa to le uspe. V ŠN smo poskušali najti tiste naše soobčane, ki so v bližnji preteklosti, v času enega ali dveh let, prišli na vidnejše javne položaje, poskušali bomo najti tisto, kar so prinesli s seboj svojega in po čemer se razlikujejo od svojih predhodnikov. In naslednikov. Predstavili jih bomo v nekaj naslednjih številkah ŠN.

Obe imeni ima na uradnih dopisih, podpisuje pa se Stane Jančič.

Mama je bila leta 1948, ko se je rodil, stara 32 let. Veliko za rojstvo prvega otroka v takratnem času. Za njo je bilo bogato otroštvo, ko pa ji je umrl oče, tudi revno in polno pomanjkanja, za njo je bilo doživljanje bombnega napada na Beograd, za njo je bilo delovno taborišče v Nemčiji. S kolesom se je vozila v teharsko mizarско delavnico, kjer so delali stole. Še danes ima Stane enega.

Presenečenje - ravnatelj OŠ Dramlje

Drugačnost Staneta Jančiča je »izbruhnila« ob njegovem imenovanju za ravnatelja. Ob njem so se ljudje (in politika) razdelili na dva nasprotujoča si tabora. Na zunaj povsem brez razloga. Potem pa se

je le pokazalo, da gre za predsodek, za obsodbo. Ker je svoj čas izbojeval težak in zmagovit boj z alkoholno zasvojenostjo. To, da je drugačen, je bilo dovolj za stigmatizacijo in pogubljenje.

Pa je končno le zmagal zdrav razum in danes je Stane Jančič angažiran in zavzet ravnatelj.

Kako človek postane ravnatelj?

»Čisto slučajno. V februarju leta 2000 je tedanji ravnatelj Ivan Čede seznanil svet šole, da ne namerava več kandidirati, pa sem se kot kandidat hočeš nočeš pojavil jaz. Ko je kdo od sodelavcev omenil prijavo, sem vedel, da če to storim, se bom moral vsak dan dokazovati, dokazovati bolj kot kateri drugi na tem mestu, da sem vsaj tako dober, deloven in sposoben, kot tisti, za katerim ni takšno desetletje življenja, kot je za mano.

Ni me skrbelo za starše, učence, sodelavce, zavod za šolstvo ter ministrstvo, skrbelo pa me je za občinske strukture.

Nikoli nisem bil član nobene stranke. Kot boljši vic pa sem jemal v socialističnih časih tisto, da je pogoj za imenovanje ravnatelja članstvo v ZK. Torej ne bom nikoli ravnatelj. Nikoli ni bila to moja želja. Čisto moja misel pa je bila: ravnateljica ali ravnatelj naj bo nekdo, ki bo po drugi mandatni dobi šel v penzijo. In tu sem našel tudi sebe.

Da, težave so bile. Ljudje pa, ki so mi bolj oddaljeni, kar so bili zame predlani ljudje v občinski komisiji za mandatna vprašanja; svetniki v občinskem svetu, ljudje v ministrstvu za šolstvo mi pač niso mogli povzročiti bolečine. Poskušal sem razumeti njihovo skrb za narodov blagor. Priznam, to slednje bolj v ironičnem smislu. Navsezadnje lahko rečem, da sem jim bil celo hvaležen. Le potrdili so mi spoznanje, da bom na podobne težave še velikokrat naletel in da so premagljive.

Načela in forme

Preseneča me vaše vodilo, tisto iz podnaslova. Ali ni v njem le preveč patetike, da ne rečem že kar mesianstva. Današnji čas je čas individualistov, egoistov, da tako rečem, vi pa v boj s tako anahronističnim geslom? Ali ne stoji za njim morda nekaj močnejšega, vera v poslanstvo ali celo boga?

»To nekako nosim v sebi. Saj vem, moji kolegi, učenci ali njihovi starši tega ne opazijo, toda s tem kriterijem merim svoje delo. Ne, ne, za menoj ne stoji krščanski ali kakšen drug bog. Sem le delček vesoljne duhovnosti, katero obvladuje neka sila, bog, če hočete. Ko ta bog moj delček duhovnosti potrebuje drugje, mene ugasne, umrem. To je moja vera. Pa čeprav grem včasih tudi v cerkev, poslušam evangelij, pridigo, celo k spovednici zavijem po potrebi. Vse to skupaj je moja vera, nekakšna herezija, ki pa mi daje potrebno moč.«

Ko sva že na tem področju; kakšna je vloga vere in cerkve v šoli?

»Morda prinaša v šolo tisto, kar so doma starši zanemarili. Tu ne vidim konfliktnega razmerja in res ne vem, zakaj ne bi župnik prihajal tudi v šolske prostore. Ne, tu ne gre za prepletanje šole in Cerkve.«

Ravnatelj ni bog

Kaj bi opredelili kot največji problem slovenske pedagogike?

»Šolski programi so prenatrpani, šolarji so preobremenjeni, imajo premalo časa zase. Vsaj polovica, če že ne vsi.«

Kaj tu lahko naredi ravnatelj?

»Žal, ničesar. Za nami stoji zunanje preverjanje znanja, ki temelji na količini. Če je ni, so naši šolarji hendikepirani pri nadaljnjem šolanju.«

Včasih je veljalo, da so s strahom šli v šolo učenci, danes naj bi se to menda dogajalo učiteljem. So današnji otroci drugačni?

»Da, drugačni so, bolj samozavestni, vsi vedo za svoje pravice in le redki za svoje dolžnosti. Ampak takšne so naredili predvsem starši.«

Ali v šoli tepete?

»Ne, že dolgo ne. Ne rečem pa, da bi kakšen učitelj spontan fizični izbruh utegnil imeti tudi pozitivne posledice.«

Kip pred šolo in spominska plošča v šoli, posvečena Milošu Zidanku, menda že dolgo burita drameljsko javnost?

»Mislim, da prav nikogar ne burita. Tam sta kot del zgodovine in nimam občutka, da bi imela kakršnokoli posebno idejno vlogo. Enostavno tam sta in ne vidim razloga, da bi ju morali zamenjati za drugačne ikone. Če že morajo biti druge, naj jih postavijo zraven teh.«

Delo je uspeh

Veliko sva že povedala, vendar premalo o vas osebno. Kje in kako se je začela vaša poklicna pot, kariera?

»Prvič v Cinkarni, ko sem iz šlosarja v TOZD-u Vzdrževanje postal vodja izmene tiskarskih barv v Grafiki. Ob delu sem končal kemijsko srednjo šolo in v Cinkarni so mi dali na voljo dve možnosti: tri mesečno izobraževanje v Franciji ali Grafika.

Delali smo barvo za Večer in Dnevnik. Plavo banduro sem zamenjal za bel plašč. Zadovoljen sem bil z delom in s plačo, ne pa z obratovodjem, ki ni mogel razumeti, da je deset minut za izmivanje tiskarske barve odločno premalo, da delavci nimajo avtomobilov in da morajo iz Cinkarne v mesto na avtobus.

Drugič, ko sem postal učitelj matematike in fizike v Laškem.

Tretjič, ko me je premamilo vabilo direktorja obrata titanovega dioksida, da sem postal vodja priučevanja in izobraževanja. Dve leti sem potreboval, da sem udeležil direktorjevo zamisel in s projektom razvoja diplomiral na drugi stopnji.

Sedaj pa sem skoraj na polovici četrte.

Uspehi? Problemi?

»Ob šihu narejena srednja šola, PA, fakulteta in magisterij.

V Radencih dva pretečena maratona, za tretjega bo čas, ko ne bom več ravnatelj.

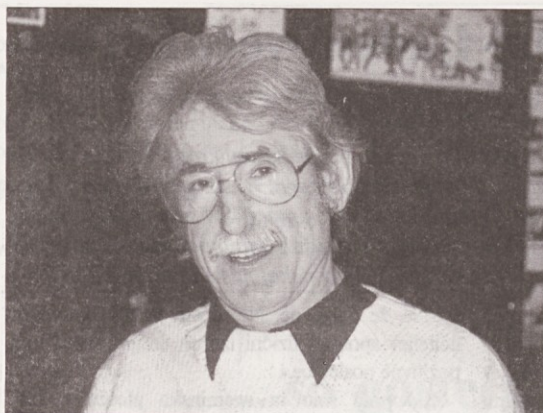
Zame je uspeh, ko vse učence in vsi učenci končajo 8. razred brez popravnih izpitov in se vpišejo na zelene srednje šole, ko je v šolskih prostorih krvojadalska akcija, ko izide pesniška zbirka naše učenke...«

Politika?

»Me ne zanima. Politike cenim le v toliko, kolikor so nam pripravljeni zagotoviti ustrezne pogoje za delo z učenci. Ampak besede so eno, dejanja pa drugo. Torej nič.«

Krvice drugih in vaše?

»Gotovo sem jih naredil veliko, pa prav nikoli hote.

Kot krivico iz 8. razreda osnovne šole sem si zapomnil vztrajanje razredničarke, da me mama - očeta tako nisem več imel - sili k verouku.

Lani za Miklavža je po zunanji steni telovadnice z velikimi rdečimi črkami pisalo »Dragi Miklavž, prinesi novega ravnatelja!« In dvakrat so mi opraskali avto.

Je bilo to delo tistih, ki sem jim storil krivico, ali so oni storili krivico meni?»

Drameljska šola daje vtis prijaznosti in urejenosti. Je to Vaša zasluga?

»Je bolj zasluga mojega predhodnika, še bolj pa našega hišnika, ki je tudi pleskar in ima res srečno roko pri izbiranju barv. Tudi sam mislim, da je najprijetneje urejena šola na šentjurskem. Dovolj mala je, da je lahko

takšna, tople barve na poslikanih stenah, vitraži na oknih, razgiban in privlačen razpored prostorov, celo šolska zastava, modri metulj na rumeni podlagi, ki so jo v lanskem šolskem letu učenci razglasili za svojo, vse to odraža določeno toplino.

Kaj je z devetletko?

»Z zakonom je določen rok. Toda brez hitenja! Ko bo opremljena ena od šolskih učilnic. Pred leti je bilo predvideno, da šola vzame vrtcu eno od dveh učilnic in na koncu hodnika namesto okroglega okna vzida vrata. Takrat je šola dobila za potrebe devetletke popravljeno streho srebrne barve in opremo za računalniško učilnico. Prosim lepo, kaj streha lahko pušča in kaplja na osemletkarje, na devetletkarje pa ne sme in računalnike res potrebujejo v devetletki, v osemletki pa ne?

Torej devetletka bo, ko bodo popravljene in šestletnikom primerno urejene sanitarije, in ko bosta urejeni obe garderobi.«

Pa še zadnje vprašanje: po čem se razlikujete od svojega predhodnika Čedeta?

»To je vprašanje za druge, sam tega ne morem ocenjevati. Morda sem nekaj več med ljudmi in učenci kot je bil zadnje leto Ivanin, z lastnim zgledom poskušam dvigati delovni tempo. Biti ravnatelj ni poslanstvo, je delo, ki mora biti dobro opravljeno danes, ko je petek, pa tudi jutri, ko bo sobota in pojutrišnjem, ko bo nedelja.«

Hvala za prijeten pogovor.

F.K.

Kulturni dan v Dramljah

KD Dramlje se je letos odločilo, da kulturni dan poživijo s koncertom pevskih zborov. Tako so nastopili domači MoPZ Dramlje, tercet Domima, učenec glasbene šole Šentjur ter MePZ iz Šmartna pri Litiji.

Program se je pričel z nastopom MoPZ Dramlje, ki je zapel Zdravljico. Prireditev je povezovala gđ. Tanjšek iz Šentjurja in s Prešernovimi verzi (Slep je, kdor se s petjem ukvarja) otvorila prireditev.

Domači moški zbor pod vodstvom g. Edvarda Goršiča je zapel šest pesmi, napitnic, narodnih in veselih pesmi.

Nastopile so pevke terceta Domima, na citrah jih je spremljal g. Marjan Marinšek. Zapele so stare, pozabljene in kozjanske pesmi.

Sledil je nastop učenca glasbene šole Šentjur Jaka Gorenjaka, ki se je predstavil z igranjem na klarinetu.

Nastopili so še člani MePZ "Zvon" iz Šmartnega pri Litiji. Ta zbor je bil ustanovljen leta 1890, takratni zborovodje pa so bili tudi Danilo Švara, Peter Jereb. Petnajst let so delovali kot moški zbor. Od leta 1984 zbor vodi zborovodkinja Marjanca Vidic in delujejo kot mešani zbor. Zapeli so deset pesmi, med njimi nekaj domačih, tujih priredb in celo indijansko pesem, pri kateri je zborovodkinja uporabila indijansko sekiro kot dirigentsko palico. Omenim naj odlično solistično in klavirsko izvedbo.

Na koncu sta si s zborov iz Dramelj in iz Šmartnega izmenjala darila. In obljubila, da se vidijo čez dva tedna v Šmartnem.

Tako so v Dramljah letos kulturni praznik uspešno proslavili s pesmijo, ob izhodu pa obiskovalce pogostili še s kozarcem vina in krofom.

M. L.

Večer z upokojenim igralcem Brankom Miklavcem

Na povabilo ŠKMŠ je v petek, 15. februarja, v hotelu Žonta gostoval upokojeni dramski igralec Branko Miklavc. Legenda slovenskih odrskih desk je predstavila svojo življenjsko pot, ogledali pa smo si tudi monoigro Moj premalo slavn stric.

V hotelu Žonta se je zbralo okrog 40 obiskovalcev, kar je sicer nekoliko manj od pričakovanj. Branko Miklavc je bil dolgoletni član ljubljanske Drame, odigral pa je tudi veliko odmevnih filmskih in televizijskih vlog. Najbolj poznan je po otroški seriji 40 zelenih slonov, igral je v Desetem bratu, Na svoji zemlji, Kekcu... Velja za prvega slovenskega pantomimika, blestel je s svojimi monodramami, napisal je roman Borut in Kurt, izdal pesniško zbirko...

V prvem delu večera je na šaljiv način predstavil svojo življenjsko pot, nato pa odigral monoigro Moj premalo

slavni stric, za katero je prejel Župančičevo in Badjurovo nagrado. Na iskrič način je »poslikal« življenje svojega strica, znanega ljubljancana Staneta Derganca-Verigarja, ki je bil med drugim udeleženec olimpijskih iger in upodobljen na prvi jugoslovanski znamki.

Zbrani so z navdušenjem pozdravili predstavo igralca, ki bo v kratkem praznoval 80 let in ob tej priložnosti pripravlja kar nekaj odmevnih prireditev. Obljubil je, da se bo še vrnil tudi v Šentjur, kjer ga je še posebej navdušil razgled.

br

Prehlajeni dogodki Ionescova Plešasta pevka na šentjurskem odru

Prva predstava iz letošnjega šentjurskega gledališkega abonmaja, zgodila se je na svečnico, je ena jako čudna zadeva. V gledališkem listu sem prečital, da je ta uspešnica Primorskega dramskega gledališča, ki ima za seboj že preko 100 ponovitev, »predstava, o kateri bomo srečneži, ki smo jo videli, pripovedovali vnukom.« Da, morda res, le da jim bom jaz osebno toplo svetoval, da naj trikrat premislijo, preden se enkrat odločijo zanjo.

Kaj pravzaprav reči o Plešasti pevki? Da, vsekakor je farsa, prodorna in grozljiva, toda vsebinsko totalno zmedena in zato do kraja dolgočasna. Res ne vem, je meščansko življenje tam v predmestju Londona res takšna katastrofična abota, kot nam jo v Šentjur prinaša Ionesco. V bistvu nisem ničesar razumel in če bi sedel na koncu vrste, bi po 20 minutah predstavo z dvignjeno glavo brez sramu zapustil. Skratka, gre za tako odštekano zadevo, da resnično ne vem, če je sploh komu od šentjurskih gledalcev zlezla v dušo. Takoj po predstavi sem odhajajočim sotrpinom namenil nekaj tovrstnih izzivalnih vprašanj, prvi hip so me prepričevali, resda nekoliko previdno, da je bilo kar v redu, ko pa sem jih konfrontiral s svojimi grozljivimi nasprotnimi spoznanji, so mi vsi po vrsti tako ali drugače vendarle pritrdjevali. Kar mi je bilo v zadoščenje in spodbudo, sicer bi verjetno tudi sam previdno molčal in hvalil predstavo, samo da ne bi izpadel kmet, ki razume kvečjemu še Županovo Micko ali Finžgarjevo Verigo.

Če idejnosti in vsebini Plešaste pevke resnično ne morem peti hvalospevov, pa bi kar nekaj lepih besed lahko našel za igralce. V to čudno predstavo - mimogrede, vse ženske like so igrali moški - so vendarle vnesli presenetljivo mero dinamike in svojstvene izraznosti. Če bi sedel nekje v paterju, z iztegnjenimi nogami, v udobnem naslonjaču, bi to morda že zadostovalo za vljudno kulturno izživiljanje, utesnjeni trdi sedež na pregretem balkonu pa mi je pobral vso tovrstno rezervno.

Ampak nekaj pa je bilo na ta kulturni večer le zelo v redu - mrzlo pivo pri Bohorčju.

F.K.

Anketa med šentjurskimi osnovnošolci

Alkohol in droge v šentjurskih šolah

V zadnjem času, po napovedi ostrejšega zakona o prodaji alkoholnih pijač, se je spet razplamtela t. i. »alkoholna vojna«. Nekateri so mnenja, da ostrejšje omejitve ne bodo prinesle izboljšanja, drugi mislijo drugače. Omejitve naj bi popolnoma prepovedale tudi prodajo pijač mladoletnim osebam, ki so zagotovo najbolj rizična skupina. Zanimalo me je, kako je z alkoholom in tudi drugimi drogami med učenci šentjurskih osnovnih šol. Smo blizu zaskrbljujočim podatkom, ki jih je zaslediti v večjih slovenskih središčih?

Šentjurske novice so ob dovoljenju OŠ Franja Malgaja Šentjur in OŠ Hruševac anketo pod naslovom Mladi in droge izvedle sredi februarja. Zanimalo me je predvsem uživanje alkohola, cigaret in nekaterih, pri nas zakonsko prepovedanih drog, med mladimi v Šentjurju. Anketa je bila seveda anonimna.

Sodelovalo je 111 otrok, katerih povprečna starost je štirinajst let, obiskujejo pa sedmi ali osmi razred. 43% vseh anketiranih predstavljajo učenci OŠ Franja Malgaja, 57% pa učenci OŠ Hruševac, kjer je sodelovalo tudi nekaj sedmošolcev. Glede na spol predstavljajo dekleta 51% in fantje 49% delež.

Alkohol

Vsaj enkrat v življenju je alkohol že poskusilo 91% anketiranih. Med dekleti je ta odstotek 89, med fanti 93, če pa bi primerjali obe šoli med sabo, je alkohol vsaj enkrat že poskusilo 85% vseh anketiranih na OŠ Franja Malgaja in 97% vseh na OŠ Hruševac.

Leta 1999 je bila narejena raziskava med slovenskimi šolajočimi se petnajstletniki, ki jo je opravil Inštitut za varovanje zdravja in tam je bil rezultat enakega vprašanja prav tako 91%. Torej se šentjurski osnovnošolci po uživanju alkohola že lahko enakovredno primerjajo s slovensko srednješolsko mladino.

85% otrok je v zadnjih dvanajstih mesecih popilo kozarec katere izmed alkoholnih pijač. Na OŠ Franja Malgaja je pritrdilno odgovorilo 73% anketiranih, na OŠ Hruševac pa 94% anketiranih.

Sledilo pa je vprašanje, ali so bili v zadnjih dvanajstih mesecih opiti. Pozitivno je odgovorilo 28% vseh anketiranih. Odstotki so približno enaki na obeh šolah. Tisti, ki so bili opiti v zadnjih dvanajstih mesecih, so bili povprečno trikrat in tudi tukaj je razmerje enakomerno tako v Šentjurju kot Hruševcu.

Med alkoholnimi pijačami, ki jih osnovnošolci pijejo, je na prvem mestu pivo (44%), sledi vino (33%), na tretjem mestu so žgane pijače (12%). Vrstni red popularnosti pijač je enak na obeh šolah.

62% anketiranih pije manj kot trikrat na mesec, 21% jih to počne tri do šestkrat na mesec in 5% več kot šestkrat mesečno, 9% pa na to vprašanje ni odgovarjalo.

Povprečna poraba alkohola je: 2 decilitra vina, 4 decilitre piva ali 1 deciliter žganih pijač.

Kajenje

Pri cigaretah so osnovnošolci bolj zmerni. Vsaj enkrat je že kadilo 49% vseh anketiranih, delež fantov in deklet je enak. Če primerjamo obe šoli, je vsaj enkrat v življenju že kadilo 37,5% učencev na OŠ Franja Malgaja in 59% na OŠ Hruševac. Prej omenjena nacionalna raziskava je leta 1999 pokazala, da je vsaj enkrat kadilo 64% vseh slovenskih petnajstletnikov.

Rednih kadilcev med našimi osnovnošolci (še) pravzaprav ni. Občasno kadi 23% vseh anketiranih, kar pomeni kakšno cigareto na teden ali na zabavah.

Druge droge

Na vprašanje, če so že poskusili katero drugo drogo, so bili odgovori manj številčni, vendar je nekaj osnovnošolcev že poskusilo marihuano (4,5%), vdihavalo razna hlapila (4,5%), vzelo pomirjevala, ki jih ni predpisal zdravnik (2%) in tudi učinek hašiša je že bil preverjen.

Le 9% je tistih svetlih izjem, ki še niso nikoli poskusile alkohola, cigaret ali katere izmed ostalih drog.

Za konec me je še zanimalo, ali osnovnošolci menijo, da imajo v domačem kraju lahek dostop do prepovedanih drog. Pritrdilno je odgovorilo 21,5% vseh anketiranih, tu pa je bil rahlo višji odstotek pritrdilnih odgovorov med učenci OŠ Franja

Malgaja, in sicer, 25 odstoten in 18 odstoten med učenci OŠ Hruševac.

Motivi

Med motivi za poseganje po kateri izmed navedenih substanc je na prvem mestu radovednost (70%), 11% je takih, ki so poskusili zaradi tega, ker to počnejo tudi njihovi vrstniki, po 5% je tistih, ki imajo željo biti omamljeni ali ker želijo pozabiti na probleme, 9% pa še ni poskusilo nič.

Komentar

Morda rezultati niso pretirano šokantni, mogoče se komu zdijo celo normalni, a ravno v tem je problem naše družbe. Rezultati se namreč nanašajo na štirinajstletne šolarje. V srednji šoli se poraba vseh dovoljenih in prepovedanih substanc praviloma še poveča! Alkohol je toleriran povsod, saj kdor ga na zabavi ne pije, je prav gotovo bolan ali pa zdravljen alkoholik, kar je pogosta misel, ki šine skozi možgane, ob pogledu na morebitni kozarec brezalkoholne pijače na sosedovi mizi. Piti alkohol velja kot nekaj povsem normalnega, da ne rečemo zdravega. Mladi se hitro naučijo navad in vzorcev, ki jih sprejemajo iz okolice in poskusijo. Vse je treba probat - potem probuješ celo življenje...

Ministrstvo za zdravje je pripravilo osnutek zakona o omejevanju alkohola, toda ali je pravi problem resnično v tem? Zakaj nis(m)o mladi tako motivirani kje drugje, da na alkohol sploh ne bi pomislili?

Seveda nisem dovolj podkovana, da bi imela pravico pametovati o tem, toda očitno tudi tisti, ki leto znanje imajo, ne znajo poiskati pravih vzrokov za tako veliko porabo drog ter odkriti pravih pristopov k reševanju tovrstnih težav.

Pravijo, da alkohol ubija počasi... Očitno mislimo, da imamo dovolj časa.

MM

V Dobju počastili kulturni praznik

Prav na večer slovenskega kulturnega praznika, 8. februarja, se je v kulturnem domu v Dobju zgodil koncert v organizaciji Občine Dobje in kulturnega društva Grič. Koncertni program so izvajali pihalni orkester Šentjur in mešani nonet Grič, povezovala pa ga je Anita Koleča.

Prav osmofebruarske proslave večkrat doleti neljuba usoda, da so obiskovalci še najbolj veseli njihovega konca. Avtorji imajo občutek, da se morajo pokloniti visoki umetnosti (ta pa niti slučajno ne sme biti zabavna). Obiskovalci si mislijo, da enkrat na leto bodo na čast velikega Prešerna že stisnili zobe in na koncu tudi tisti, ki bi jih stvar načeloma zanimala, ob vseh trpečih obrazih ob sebi ne morejo prav uživati. Morda tudi

zaradi tega dvorana dobjanskega kulturnega hrama ni bila povsem polna. Čeprav pa program na tamkajšnjem odru z vsem zgoraj naštetim ni imel prav nobene zveze.

Domači pevci noneta Grič so sicer uporabili že preizkušen program znanih slovenskih in ljudskih pesmi, pa zato niso nič manj navdušili. Še posebej sopranistka Mateja Rajh, katere solo je pravi užitek za ušesa.

Tudi pihalni orkester je na program uvrstil prav priljudne skladbe. Na začetku se je sicer zdelo, da niso čisto "padli not", poleg tega je s stavki vedno križ božji (ploskati ali ne ploskati, to je zdaj vprašanje), na koncu pa so občinstvo tako razvneli, da bi ob tretjem dodatku morda že zaplesali, če bi si

upali. Anita Koleča je med glasbo vtakala veliko nevsiljivih zanimivosti. O pomladanskih praznikih, Valentinu, pustu in postu, o porokah in "zarjavelih devicah". Svojo vlogo je kot vedno izpeljala brezhibno.

Svoje občane je nagovoril tudi župan Franc Salobir, ki je poudaril pomen kulture v prihajajočih časih evropske unije. Tudi takšne, kot jo gojijo domača kulturna društva.

Bil je to resnično prijeten in prisrčen večer. Eden tistih, ki izpolnijo svoj namen in so ne samo kulturni, ampak tudi praznični. Če ste ga zamudili, vam je lahko žal. Konec koncev se očitno lahko tudi na osmofebruarski proslavi človek imenitno zabava.

Saška

Kalobški gasilci udarili po mizi

V soboto 26. januarja se je zgodil 35. redni letni občni zbor Prostovoljnega gasilskega društva Kalobje. Vsako leto isti scenarij, isti igralci in enaki zaključki. Kaj hujšega te tam res težko doleti, celo če te po službenih dolžnostih pošljejo s Šentjurskih novic. Glavna poanta sestanka je bila formalna zamenjava vodstva. Predsednika Ferda Pušnika je nasledil dosedanj podpredsednik Franc Blatnik, poveljnika Romana Seliča pa Vojko Hirbernik.

Prenovljena in razširjena dvorana je bila polna domačih članov in tujih gostov. V oči mi je padel en sam prost stol, ki pa je žal bil skoraj v družbi upravnih organov sestanka. Ampak nič ne de, dober razgled nikoli ne škodi, je takoj sledila tolažba. Z nekajminutno zamudo se je vsa reč pričela. Najprej izvolitev vodstva sestanka, pa roke 'gor, pa roke dol... No, pa dnevni red... *Fino! Zakaj mora biti vedno vse tako birokritizirano, začnem bentiti sama pri sebi.* Takrat pa se postavi pokonci predsednik OGZ Šentjur **Jože Zupanc**, češ da ima par pripomb. Zakaj, da je treba eno kratko leto pred rednimi volitvami take zganjat okrog predsednikovih grehov. Da ga nimajo od včeraj in da je konec koncev ogromno naredil. In mimogrede je še omenil, da prizidek gasilskega doma že tri leta financirajo samo zato, ker je siten kot podrepna muha in mu človek pač ne more ničesar odreči. Dnevni red mu pa tudi ni bil najbolj všeč, ker je bilo baje čisto nelogično zaporedje posameznih točk. *Meni so se pripombe zdele sicer na mestu, ampak gospod je spregledal, da je scenarij že napisan, da samo drega v osje gnezdo in da vodja sestanka, Hirbernik mlajši, že malo križem gleda.*

Tako so bila najprej na vrsti poročila. Predsednik **Ferdo Pušnik** je imel besedo prvi. Povedal je vse o štoriji s spornim lesom (obtožen je bil namreč kraje), kako je prosil zanj, ga posekal in spravil, kako je v 17-letnem predsednikovanju dal na razpolago gasilcem ves svoj prosti čas, vse svoje imetje, pa še pol zlahte za povrh. Kako ga zdaj neizmerno boli, da so ga obtožili kraje lesa in še česa. Meni se je ob njegovih besedah kar milo storilo in bila sem prepričana, da je omehčal tudi srca svojih podanikov. Pa kaj še! Predsednik nadzornega sveta **Ivan Šafran** je povedal še drugo plat zgodbe, ki pa ni o izginulemu lesu imela kaj povedati. Predsednik je enostavno malomaren,

površen, ne pazi na račune, si jemlje preveč pooblastil in zaslug za skupno delo. Potem je navrgel še dve zgodbi o nesojenem zastopniku na nekem sestanku in o zamenjanih ključavnicah, ki pravzaprav niso bile zamenjane. *Predvsem relevantnost tega slednjega mi ni bila čisto jasna. In tudi česa konkretno dolžijo predsednika, ni bilo prav dobro utemeljeno. Vse našeto predsednika verjetno spremlja že vse mandate in se mi je zdelo prav malo verjetno, da bi se v kratkem tako spridil. Ker pa ni imel nihče v dvorani pripomb...*

Poveljnik **Selič Roman** je v svojem poročilu povedal, da z ognjem kakšnega opravlja sicer niso imeli, da pa zato nikakor niso lenarili. Veliko so delali na preventivi, na mladinskih desetinah in vajah. Blagajnik je sicer manjkal, je pa njegovo poročilo povedalo, da gasilci pod črto premorejo 1.600.000 SIT.

Sledilo je glasovanje o razrešnici. Oba sta jo soglasno dobila. Predsednik nehoti, poveljnik pa zaradi delovnih obveznosti prostovoljno.

Še preden pa smo bili prisotni seznanjeni s "kandidati" za njuna naslednika, se je stvar spet zapletla. Podpoveljnik OGZ Šentjur **Janko Pušnik** je kandidatu za poveljnika **Vojku Hirberniku** prenesel negativno mnenje poveljništva, ker je bojda nediscipliniran, eksploziven, aroganten in bogvedi kaj še, se je dalo razbrati med vrsticami. *Takrat sem si zaželela, da bi svoj stol že takoj na začetku odnesla v zadnji kotiček dvorane. Ozračje je namreč napolnila prav grozeča energija, ki je grozila, da bo koga še mahnila na nos.* Hirbernik se z oceno seveda ni strinjal. Mimogrede je natrosil, da ve, zakaj je nezaželen, da ne bo molčal o nepravilnostih na zvezi, da zaradi "tistega dogodka" (ker je stvar postajala vse bolj osebna, smo ostali kmalu izgubili nit) ne bo dovolil, da bi ga ovirali itd. Pri tem ga je podprlo še glavno omizje in čez trenutek pri

glasovanju še celotna dvorana. Predstavnik OGZ sta v trenutku postala nacionalna sovražnika številka ena in pri tem ni pomagalo nobeno opravičilo, da ne gre za nič osebnega in da je to enostavno njuna dolžnost. Po moje je bil Zupanc precej hvaležen za svoj močni bas, ko je poudaril, da bo poba gotovo dobro delal, saj je strokovno dobro podkovan in konec koncev bi tudi leta morala malo umiriti nemirno kri. Takrat pa je stanje v dvorani gostom že začelo presedati. Nek gost je enostavno vstal, povedal, da je prišel na občni zbor, da naj se gredo kregat kam drugam in po neljubem razpletu zapustil dvorano. A da bo tole dolgočasno?! Takrat pa se je oglašil Organistov Marjan, in se na ves glas zadril, da še vedno ne ve, kdo je predsednik. Pri najboljši volji se novega predsednika res ni dalo najti. Izvolili so Franca Blatnika, mimogrede, ker nanj nihče ni imel pripomb in je nasploh deloval zelo neproblematično in prav prijetno pomirljivo.

Sledilo je še podeljevanje priznanj za dolgoletno članstvo in odlikovanj. Priznanja so prejeli: Marjanca Pušnik – 10, Branko Firant –20, Boris Flis, Marjan Mlinar, Ivan Šafran in Venčeslav Jager, vsi za 30 let članstva. Odlikovanje 3. stopnje so prejeli Jože Arzenšek, Ivan Šafran in Ivan Romih, plamenico 3. stopnje pa Zdravko in Vojko Hirbernik. Najvišje priznanje, plamenico 2. stopnje, pa si je prislužil Boris Flis.

Glede na vse videno, na skakanje v besedo, milijon neprimernih reakcij in precej podpovprečen besednjak, se človek počuti vsaj neprijetno, če mu že negativno mnenje ni razumljivo. Ampak, da istočasno podeliš odlikovanje? Kdo s koga norce brije?

Kot je dejal eden izmed gostov: »Kaj takega pa še ne!« Le kam so šli dobri stari občni zbori, kjer se je jedlo, pilo in imelo fino...

Saška

Dobrinski Valentinov pohod

Srce pot v temi kazalo šestič

Turistično društvo Dobrina z **Danico Recko** na čelu je tudi letos organiziralo že 6. tradicionalni Valentinov pohod iz Dobrine na Žusem. Organizatorje in pohodnike je tokrat presenetil sneg, a hkrati pohod in razpoloženje na njem naredil še bolj »valentinovskega« - romantičnega. Lanskoletna številka se je kar prepolovila, a se je pohoda udeležilo še vedno vzpodbudnih 300 pohodnikov.

»Zakaj ūra ob šestih zvečer, če se gre šele ob sedmih?« se je marsikdo izmed zmrzujočih in prestopajočih se na mestu spraševal na samem startu pod šotorom. Pa govori in podeljevanje nagrad za najmlajšega, najstarejšega, najlepšo »lahterno«... Ljudje pa bi radi začeli hoditi, čeprav jih polovica ni niti poslušala, kje bo pot potekala, tisti, ki pa smo, pa nismo razumeli, kje to bo. Tako

smo le kot ovce sledili pred nami hodečim ter njihovim svetilkam in šele po ponovnem informiranju od domačinov zvedeli, da smo šli mimo Setlike, pa da je bila naša prva postaja pri Drametovih in naš končni cilj pri Plevnikovih. Nazaj pa je lahko bila pot tako po lastni izbiri (čeprav uradno po cesti), saj se je srce, kateremu bi morali slediti, že zdavnaj izgubilo oziroma je pohodnike čakalo v bolj kot ne prazni cerkvi, nekateri pa nanj niso niti čakali.

Še pred začetkom se ni vedelo, ali bo pohodnike v cerkvi kdo sprejel ali ne. Slivniškega župnika so prestrašile zimske razmere, domači žusemski pa bogvedi, kje je bil. In smo pogrešali nekoga, ki bi cerkev napolnil z besedo o dnevu, zaradi katerega se pohod sploh sme tako imenovati, ali pa s pesmijo, da bi besedo tudi čutili.

Sicer pa je bilo pri Plevnikih na vrhu veselo in sladko: medenih src, peciva in čaja ter prijaznih strežajev je bilo na kilograme. Na cilju pa je pohodnike pričakala še glasba dobovskih Veseljakov. Sladkosti je bilo tako kar preveč in niso bili redki, ki so si ob vsem zaželeli še kar kakšne navadne klobase ali čevapčičev, da bi vino lažje steklo po grlu. Pa tega ni bilo, ker imajo organizatorji najbrž slabe izkušnje s prodajo takšnih in podobnih stvari, včasih gre, včasih pa »ostanke« domačinom in znancem delijo po smešnih cenah, da bi se jim naložba vsaj približno pokrila.

Bilo pa je žrebanje vstopnic in nagrade vse prej kot skromne – baje, da si bo nekdo moral celo preluknjati ušesa, da bo nagrado, za kar je sicer namenjena, tudi uporabil.

Na pravem odru tokrat niso igrali muzikanti, ampak so plesali pohodniki in bili na isti ravni z muzikanti, ki so se zaradi slabega vremena morali prestaviti s tovarnjaka na improviziran oder zraven odra. Tako so z močnim tolčenjem ob tla dajali tempo pohodniki. Pa saj je prav tako – saj veste – vse za dobro počutje pohodnika.

In še anekdota za konec: pohod je bil Valentinov, nič novega, Valentin pa je zavetnik zaljubljenec, tudi nič novega, morda pa je nov način osvajanja deklet, ki sem ga zasledila na poti v dolino. Fant je potrkal dekletu na okno, v sobi se je prižgala luč, on pa: »Boš kaj moja? Pol pa prid ven.« In je mogoče tudi prišla.

Nina Gradič

Vera Gradišnik praznuje življenjski jubilej

Predvsem se je spominja 26 generacij ponkovskih prvošolčkov. S prihodom na Ponikvo z šolskim letom 1961 je nasledila Anselmo Rojc. Upokojila se je na zaključku šolskega leta 1987.

Rodila se je v družini zasebnega trgovca Štefancioza pri Sv. Florjanu – Rogaška Slatina. Najbrž je na njeno življenjsko usmeritev vplival stric Anton. Štefancioza je ugleden pedagoški delavec in prijatelj pesnika ter prevajalca Jožeta Šmita iz Rogatca. Na celjskem učiteljskišči je diplomirala leta 1952. Z šolskim letom 1952/53 je nastopila učiteljsko delo na odročni osnovni šoli Šentrupert /Breze/ nad Laškim. Tam se je poročila z tajnikom krajevnega urada Silvom Gradišnikom. Do prihoda

na Ponikvo sta se rodila sin Bojan in hči Sonja.

Njeni prvošolčki so danes stari od 46 do 19 let. Začetno število učencev v razredu na Ponikvi je nihalo od 40 do 28 na koncu delovne dobe. Prvošolčki so v šolo prihajali z dokaj različnimi občutki: strahom pred tovarišico, radovednostjo, nagajivostjo in igrivostjo. Vselej jih je sprejela kot umirjena, materinsko razumevala ter prijazna učiteljica. Do leta 1974 je za prvošolčke na Ponikvi bilo to prvo srečanje z šolo in navadami učenja, saj ni bilo predšolskega varstva. Številčnost in prilagojenost otrok je uspela urejati z izrednim poslušom in voljo. Z osnovnim znanjem jih je vsakoletno predala naslednji jubilanški Roziki Kincel v 2. razred. Starši in skrbniki so delo obeh izredno cenili in odobraval.

V času zaposlitve in po upokojitvi je delovala v prosvetnem društvu, organizaciji RK in drugih krajevnih aktivnostih. Učenci in krajanji ji želimo še vsaj toliko let zdravja in osebnega zadovoljstva, kot jih je preživela z prvošolčki na stari in novi osnovni šoli. Življenje naj ji v zadovoljstvo popestrijo vnuki, med katerimi naj ostane ne samo materinska, temveč tudi poklicno mlada.

V. Jagodič

Samo 14 dni srečnega zakona

Na obisku pri Plemenitaševi babici v Dobju

Prvič sem jo videla na srečanju starejših krajanov v Dobju. Prav nič ni izstopala iz množice. Starejša gospa z gubicami na obrazu in srebrnino v lasih pač. Vse dokler se ni odločila, da je treba malo poživiti dogajanje. Vstala je, prišla kozarec v roko in povprašala: »A znate tisto pesem o tem, kako je Jezus trsek sadil?« Nihče ni bil presenečen in z bučnim aplavzom so jo pospremili na oder. Kot bi bila to najbolj običajna stvar na

nezakonsko mati. Odločnosti dekletu vsekakor ne gre oporekati, če ji je že v tistih časih prišlo kaj takega na misel. Ona pa mu je odpisala, da se pod marelo že ne bosta ženila, če je tako mislil. Ko sta dala šalo in jezo na stran, sta se 24. maja 1914 v resnici poročila. Takrat je bila ona že drugič v blagoslovljenem stanju. Sreča pa ni trajala prav dolgo. Samo kratkih 14 dni. Potem je moral on na vojsko. Nekaj časa so še prihajala pisma. S Teharja,

svetu, je prišla za mikrofona in zapela. Prav nič zlomljen ni bil njen glas in prisrčen nasmeh je ni zapustil niti za trenutek. Mimogrede je omenila, da je pred kratkim praznovala 88. rojstni dan. Tako je sledilo še mini praznovanje. Takrat se je nekdo sklonil čez mizo in mi zašepetal, da je Plemenitaševa babica prav neverjetna ženska in bi jo morali predstaviti še komu.

Seveda mi ni bilo treba dvakrat reči, da sem se še tistega dne povabila na obisk.

Plemenitaševa domačija sem obiskala še v prazničnem času. Tako je bila še bolj domača, zavita v vonj po piškotih in cimetu in obsijana s svetlobo prižganih svečk na mizi. V kmečki izbi so bile tri generacije plemenitaševih žensk. Babica, ki jo vsi kličejo Mici-mama, snaha Marija in vnukinja Natalija. Posadili so me na toplo peč, me zavili v toplo odejo in skuhal čaj. »Čisto tako kot pockrljajo pravnuke, ko jih Mici-mama varuje,« je rekla gospa Marija. Lahko povem, da dobro dene, tudi če nisi več prav majhen. In potem so skupaj povedale zgodbo. Zgodbo o neverjetnem pogumu, srčnosti in vztrajnosti, ki jo očitno nosijo iz roda v rod.

Nekoč je bilo mlado dekle, ki je iz Velenja prišlo v Gorico pri Slivnico v trgovski uk v Ajhpergerjevo trgovino. Kako je zašla v ta odročni kraj, ni čisto jasno. Morda je pripomoglo to, da je bil njen oče vlakovodja, ki mu svet ni bil tuj. Pridno se je učila, a mimogrede vseeno spoznala mladega fanta doma iz Dobja. Rodila se je ljubezen in kmalu tudi majhna deklica, po imenu Marija. Novopečeni očka je svoji izvoljenki v pismu malo prestrašeno pisal, da se bo pa treba poročiti in da naj za božjo voljo opusti misel, da bi tožila vaškega župnika, ker se spotika ob

Ljubljane... potem pa nič več. Tudi pismo, ki bi črno na belem potrjevalo njegovo smrt, ni nikoli prispelo. In čeprav so vsi govorili o tem, da je umrl, je vse življenje globoko v sebi tiho čakala, da se nekoč le vrne.

Toda življenje je za mlado ženo z dvema majhnima deklicama teklo dalje. Ni se mogla zanašati na druge ljudi, niti čakati na miloščino. Sploh pa ni bila tiste vrste ženska, ki bi bila vajena sedeti križem rok. Deklici je dala v rejo, k enim in drugim starim

staršem, sama pa je šla služiti. Prihranila je toliko, da je najela spodnje prostore pri Salobirju v gostilni "pri Urški". Dekleti sta prišli domov in pomagali mami. S podjetno preudarnostjo je ta kmalu odkupila svakovo kmetijo, ki je takrat zašla v denarne težave. Tako so se naselile na današnji Plemenitaševi domačiji. Dobjani pa se še danes prav dobro spominjajo, kako so pri njih več kot 30 let opravljali pošne storitve.

Mici-mama je bila ena od hčera te izjemne ženske. Izšolala se je pri mami in naredila izpit na gospodarski zbornici. Po poroki je postala Plemenitaševa, a je tudi ona zelo kmalu ovdovela. Njena dva sinova sta že davno odrasla in danes ima sedem vnukov in že devet pravnukov.

Gospa Marija, Mici-mamina snaha, je ob vsem tem prinesla mapo, ki jo je poimenovala kar družinski zaklad. V njej so bila obrtna in trgovska dovoljenja, fotografije in predvsem pisma. Zdelo se mi je, da je nanjo tako ponosna, kot bi bila to njena zgodovina. Sicer pa se v to zgodbo s prijaznostjo, ustvarjalnostjo in sposobnostjo ne bi mogla lepše vklopiti. Da o vnukinjah, ki prinašajo ustvarjalni nemir v družino in celoten kraj, sploh ne govorim. Zgodbe o uspehu, o vzponu z dna, ko se ti zdi, da je vse zaman, so čudovite. Vedno znova ti dajejo moč in upanje, četudi so stare sto in več let. Večkrat se mi je hotelo zapisati o "ženskah neke rodbine". Pa vendar jih ne povezuje priimek, včasih niti krvno sorodstvo ne. Povezujejo jih sorodne duše, ki so odprte in vedno pripravljene pokukati čez. Tja kamor ni potrebno – je pa lepo. In kadar se te dotaknejo, lahko to tudi začutiš.

Saška

Šentjurske
NOVICE

ZA VSAKOGA ŠENTJURČANA

Aktivni Klump

Prešernove nagrade na Planini

Kmalu bodo minila tri leta, odkar so se mladi na Planini organizirali v društvu pod imenom Klump. V kletnih prostorih zgradbe krajevnega skupnosti so si uredili prekrasen in relativno velik prostor, v katerem se redno srečujejo in organizirajo različne kulturne dogodke. Nazadnje so imeli v gostih gledališke improvizatorje, ob slovenskem kulturnem prazniku pa so tudi oni podelili Prešernove nagrade.

Prešernova planinska kulturna scena

Našega slavnega poeta so klumpovci prikazali na nekoliko drugačen način. Pod vodstvom Bojane Potočnik so na sproščen način predstavili Prešernove kvantaške, pivske in šaljive verze. Za posladek pa so dan po uradni razglasitvi v Cankarjevem domu podelili tudi planinske Prešernove nagrade. In sicer so jih

Pred kratkim so v Klumpu izvedli tudi občni zbor. Predsednik še naprej ostaja Marko Vouk, podpredsednik je postal Tomaž Pušnik, blagajnik Blaž Špan, njegov namestnik Peter Rajh, tajniška posla pa bo opravljala Katja Žagar. Skrb nad mladinsko sobo pa bo imel Dejan Rajh.

prejeli najbolj zaslužni klubski delavci in člani,

vsem prejemnikom pa so pripravili tudi ustrezen nagovor. Najbolj vesel je bil njihov Bluzz, ki je domov z razlogom odpeljal otroško posteljičo, v kateri zaenkrat spi še velik medo...

Sredi meseca pa so v goste povabili šentjursko skupino gledaliških improvizatorjev, poimenovano Improplegiki. Zbralo se je blizu 50 obiskovalcev, ki so se navdušeni smejali dogodivščinam šesterice, ki je svoj performans v posameznih disciplinah prilagodila tudi lokalnemu okolju. Dokaz njihove uspešnosti je bilo tudi glasno vzklikanje planinske publike, ki je zahtevala še dodatek. In ga dobila.

Klumpovci imajo tudi v prihodnosti velike načrte. Poleg rednega druženja bodo vsaj enkrat mesečno skušali organizirati tematske kulturne večere, v njihovem programu pa ostajajo tudi nekateri večji projekti. Izvedli bodo kresovanje na gradu, pripravljajo pa tudi presenečenje ob nekdanjem Dnevu mladosti. Konec junija imajo v programu narodno zabavno veselico, 6. julija pa bo na vrsti njihova najbolj odmevna prireditev (K)lumpanje. Jeseni se bodo šli Oktoberfejst in se poklonili vinskemu Martinu. Preuredili bodo klubske prostore, s spletno stranjo pa se bodo skušali predstaviti širnemu svetu.

L. H.

Odmevi

Prava resnica o prevorski kulturi

V prejšnji številki Šentjurskih novic smo zasledile članek Sandre Maček, ki se je nanašal na naš božični koncert. Prav je, da bralcem ŠN tudi članice Terceta DOMIMA odgovorimo na razmišljanja predsednice KD Prevorje.

Z veseljem lahko povem, da je bil koncert v celoti izpeljan v lastni režiji Terceta, brez kakršnih koli sponzorjev ali podpore KD in, mislimo, v zadovoljstvo večine obiskovalcev. Natolcevanje glede pobiranja vstopnine dveletnim otrokom je preverjeno neresnično. Prvič, na koncertu je bil *samo eden dvoletnik* in sicer Sandrin nečak. Zadevo smo preverili na občnem zboru KD, kjer sta bila soočena blagajničarka in oče spornega otroka. Kakršno vstopnico je gospod Maček naročil, takšno je dobil, blagajničarka pa ni nikogar preverjala.

Tercet DOMIMA je do sedaj nastopal zastoj, žal pa takšne prireditve potegnejo za seboj določene stroške (česar predsednica KD Sandra ne ve, saj že vrsto let v domačem kraju ničesar ne organizira, pri svoji zadnji prireditvi pred leti pa je konzumirala vstopnino in pijačo), saj smo želele ob koncu leta pogostiti vse obiskovalce. Tokrat so se z nami do jutranjih ur veselili tudi vsi tisti, ki so po Sandrinem mišljenju bili prizadeti.

Glede božička! Reklame za božička ni bilo niti na plakatih niti v medijih, to naj bi bilo presenečenje in zanj je vedela samo vodja šole gospa Marija Frece. Za brezplačno uporabo prostora smo se oddolžile z obdaritvijo *šolskih otrok*, vse drugo si je predsednica Sandra izmislila.

Pobrana vstopnina na koncertu ni odtehtala niti tretjino stroškov koncerta in pogostitve. Tercet se dobro zaveda, da bo lahko delal naprej le s podporo dobrih ljudi, ki so nam bili že sedaj naklonjeni in se jim ob tej priložnosti iz srca zahvaljujemo. KD pa nam je odbilo še borih 10 tisočakov, ki naj bi bili namenjeni nam. Zato Tercet DOMIMA ne razmišlja o odcepitvi iz finančnih razlogov, temveč zaradi občutnih razlik in nekorektnega obnašanja. Čas pa bi tudi bil, da se *vodstvo KD zamenja*.

Še pojasnilo o martinovanju. Tercet DOMIMA je dobil v roke pošto dne 9.11.2001 ob 21.30 uri, ko je rok za prijavo že potekel. Ostali vabljeni so dobili sporočilo znatno prej in večina osebno po telefonu. Tercetu je bilo več kot jasno, da je to pismo le gola formalnost in ne resnično vabilo, razlika pa je očitna.

Predsednica KD Prevorje Sandra Maček!

Prvič, naših koncertov ne obiskujete, zato jih ne morete ocenjevati, kritiko pa iskati pri ljudeh, ki Tercetu niso naklonjeni. Drugič, s takim obnašanjem ste vse prej kot kulturni. Kot predsednica KD bi morali svetovati, opozarjati, ne pa zatirati aktivne člane, če delajo z dobro voljo in z uspehom, kot Tercet DOMIMA. Lažje je kritizirati, kot organizirati. Se pa dobro zavedamo, da se le za dobrim konjem dviga prah.

Za Domimo M. Rezec

Knjižne novosti

Poučne knjige za odrasle:

Woolfson, R.: Bistro dete, Nitsch, C.: Dr. Mama!, Unterman, A.: Judovstvo, Ortner, G.: Skromnost ni lepa čednost, Maclean, S.: Camino, Glasser, W.: Vsak učenec je lahko uspešen, Šubic, M.: Slovenija gre naprej, O'brian, D.: Kako urimo spomin, Fink-Hafner, D.: Politične stranke, 365 dni v kuhinji

Romani za odrasle:

Tolkien, J.R.R.: Gospodar prstanov, London, J.: Michael, Gao, X.: Ribiška palica za starega očeta, Belbin, D.: Udarci. Mrtvi belec, Dexter, C.: Pot skozi gozdove, Rodošek, E.: Feniks, mogoče

Znanja polne knjige za »knjigožere«:

Heltzer, L.: Najboljša knjiga za deževne dni, Schuster, G.: Ej, fant!, Schuster, G.: Ej, punca!, Braun, A.: Otroške zabave in igre, Gliha, M.: Tudi jaz lepo jem, Zepavek, J.: Nevretenčarji, Fichaux, C.: Živali savane,

Da mladim »knjigožerom« ne bo dolgčas:

Kodrič, N.: TITA@boginja .smole.in.težave. si, Stine, R.L.: Omarica št. 13, Stine, R.L.: Ne pozabi me, Kopietz, G.: Karla Umek&Doktor Kukalo, Vali, R.: Ko bi le vedela, Arold, M.: Nina zbeži od doma, Muck, D.: Sama doma, Kopietz, G.: Skrivnostni ferrari, Spathelf, B.: Zobovilka, Krischanitz, R.: Maček Molto, Maček Muri(CD-rom)

Pozor, knjigožeril!

Si že dolgo želiš postati pravi detektiv? Če je tako, vzemi v roke knjigo pisatelja KOPIETZ, G.: KARLA UMEK & DOKTOR KUKALO. S knjigo in posebno lupo boste razreševali zapletene primere skupaj s Karlo Umek in Doktorjem Kukalom. Stanovanjski blok, v katerem stanuje dedkov prijatelj, želijo podreti. Ali lahko Karla in Kukalo odkrijeta, kdo stoji za tem krutim načrtom? Jima boš pomagal?

t.b.

Tercet DOMIMA vabi na JUBILEJNI KONCERT ob materinskem dnevu, ki bo v soboto, dne 23.3.2002, ob 19.30 v kulturnem domu Gorica pri Slivnici. Z nami bo mnogo priznanih glasbenikov. Lepo vabljeni.

Nekoč se je zapisalo Časovni stroj

Kje so šentjurska zaklonišča?

Denar za gradnjo zaklonišč zbirajo že sedemnajsto leto, zato se krajanji sprašujejo, koliko zaklonišč so v tem času že zgradili. Doslej je v centru Šentjurja eno samo javno zaklonišče in sicer pod občinsko stavbo. Drugo javno zaklonišče bodo gradili na prostoru za kulturnim domom in načrte že pripravljajo. // 19.2.1987 *Novi tednik*

Za lepši videz Šentjurja

Turistično olepševalno društvo Šentjur si je za letošnje leto zastavilo pester program dela. ... Društvo bo, kot vsa leta doslej, razpisalo tekmovanje za lepo urejeno okolje zasebnih in družbenih stavb na območju KS Šentjur center in okolica. Na Resevni pri spomeniku bodo sodelovali v akciji posaditve 88 dreves za Tita. // 4.2.1982 *Novi tednik*

Dzdužiti prijetno s koristnim

V zadnjih dneh meseca februarja se bodo mladinci šentjurske občine zbrali na ustanovni skupščini Počitniške zveze v Šentjurju. ... Glede na razpoložljivi čas in sredstva so že odšli na daljše in krajše pohode. // 10.2.1977 *Novi tednik*

Kavarnica v Šentjurju

Na sestanku predsednikov svetov so med drugim ugotovili, da bo v Šentjurju potrebno ustanoviti olepševalno društvo, potrebna bi tudi bila shranjevalnica koles. Kulturno razvedrilo - ne samo pijačevanje - naj bi dopolnila nova kavarna, ki je prav tako predvidena v Šentjurju. // 1.2.1957 *Celjski tednik*

Brzdaj svoj jezik

33-letni v Št. Juriju pri Celju rojeni Jože S., zaposlen kot tovarniški kurjač v Tkalcini hlačevine v Celju, je v gostilni Meštrov žaljivo govoril o družbeni in gospodarski ureditvi naše države. Okrajno sodišče v Celju ga je zaradi tega obsodilo na eno leto zapora. // 23.2.1952 *Savinjski vestnik*

br

Pomoč na domu

Naj pride zdravi k bolnemu

Dan z oskrbovanko Marjano Horjak

Starostna meja se vse bolj zvišuje in tudi pri nas je že veliko občanov, ki ne zmorejo skrbeti zase. Ker iz različnih razlogov ne grejo v dom za ostarele, so jim na voljo druge pomoči in storitve. Med drugim tudi Program za pomoč na domu, ki ga izvaja Center za socialno delo Šentjur. Omenjena dejavnost deluje že od leta 1992, financira pa jo občina.

Ivanka Doberšek in Marjana Horjak

Koordinatorica in vodja programa je socialna delavka Jelka Žlof. Njena naloga je dajanje osnovnih informacij o poteku in izvajanju programa. Obiskuje osebe, ki želijo pomoč in po ugotovitvi stanja sklene dogovor o pomoči na domu, pripravlja odločbe o prispevku upravičenca, sodeluje s svojci upravičencev ter nadzoruje in koordinira izvajalke, ki pomoč opravljajo.

O pomoči na domu

Program je še do lanskega leta potekal samo preko javnih del, kamor se socialne oskrbovalke vključijo in nato opravijo izobraževanje, ki jih usposobi za nego. Z začetkom tega leta se je lahko ena izmed oskrbovalk redno zaposlila na Centru za socialno delo, dve pa sta se zaposlili v okviru programa za subvencioniranje zaposlitev pri izvajanju programa Pomoč na domu.

Trenutno osem izvajalk opravlja delo na območju Občine Šentjur in ena v Občini Dobje. Število upravičencev pomoči se mesečno giblje med 55 in 60, v večji meri pa gre za žensko populacijo. Do pomoči na domu so upravičeni starejši od 65 let, ki so zaradi starosti nesposobni za samostojno življenje; osebe s statusom invalida po zakonu o družbenem varstvu duševno in telesno prizadetih oseb, ki po oceni pristojne komisije niso sposobne za samostojno življenje; drugi invalidi in osebe, ki jim je priznana pravica do tuje nege in pomoči za opravljanje večine življenjskih funkcij ter druge kronično obolen in osebe z dolgotrajnimi okvarami zdravja, ki nimajo priznanega statusa invalida, pa so po oceni pristojnega Centra za socialno delo brez občasne pomoči druge osebe, nesposobne za samostojno življenje.

Polna cena storitve je 1250 SIT na uro in jo plačujejo tisti, ki imajo mesečni dohodek nad 114.000 SIT, ostalim pa ostanek prispeva občina. Storitve in opravila, ki se izvajajo na domu upravičenca največ štiri ure dnevno, vključujejo gospodinjstvo pomoč, pomoč pri vzdrževanju osebne higiene in pomoč pri ohranjanju socialnih stikov.

Cilj takšne pomoči je zagotavljanje višje ravni življenja tem ljudem. Marsikdaj koga dlje časa obdržijo pri moči, da mu ni treba v dom za ostarele.

Žlofova pravi, da razmišlja tudi o prostovoljcih, ki pa jih zaenkrat še ni in jih bo najbrž tudi težko najti, sem se pa vsekakor prepričala, da bi bili več kot dobrodošli, saj ljudje,

ki so sami, potrebujejo pogovor in nekoga, ki jih posluša, delavke pa nimajo vedno čas za vse, sploh med vikendi, ko ne delajo, čeprav se menda kaže izredna potreba tudi po tem.

Na obisku pri Ivani Doberšek

Kako sistem deluje na terenu, se je bilo treba prepričati na lastne oči. Po dogovoru z Jelko Žlof sem obiskala eno izmed upravičenk pomoči na domu. Spoznala sem nadvse prijetno gospo, **Ivanko Doberšek** iz Lokarij, ki prejema pomoč na domu že tri leta. Ravno med mojim obiskom sem imela priložnost srečati tudi Ivankino oskrbovalko, **Marjano Horjak**, ki je opravljala to delo preko javnih del od leta 1999, s prvim januarjem tega leta pa se je redno zaposlila pri Centru za socialno delo. Ivanki vsak dan prinaša kosilo

iz osnovne šole Franja Malgaja, sicer pa je pri njej navadno dve uri na teden. Obe sta zelo navezani ena na drugo, kar je bilo očitno. Marjanin delavnik je zelo naporen, saj vsak dan razvozi pet kosil in opravlja storitve pri dveh ali treh oskrbovancih dnevno, vsega skupaj pa ima osem ljudi na oskrbi, kar je veliko. Nekaj izmed njih je zelo težkih primerov, vse stranke pa jo zelo toplo sprejemajo in tudi ona se ujame z njimi, kajti svoje delo resnično opravlja z dušo in je nanj zelo navezana.

Nisem mogla prav dolgo poklepetati z njo, saj se ji je že mudilo dalje, zato pa sva se zelo razgovorili z Ivanko. Ob čaju, pecivu in prijetnem vzdušju mi je zaupala svojo življenjsko usodo, ki jo je že večkrat preizkusila. Najtežje je bilo pred tremi leti, ko so ji že tretjič zamenjali kolk in je bila skoraj do vratu v mavcu. Potrebovala je popolno oskrbo, vendar doma ni imela nikogar, ki bi ji pomagal. Posvetovala se je glede možnosti in dobila pomoč. Pravi, da je bilo takrat zelo težko in šele v takšnem stanju se človek začne zavedati, kako neboljšen in nemočen je lahko. Čeprav je sedaj že nekaj let po operaciji, je njeno zdravstveno stanje še vedno slabo. Zaradi nizkega pritiska in velikih bolečin v hrbtenici je vedno je pod močnim odmerkom zdravlil, ki jih mora jemati in kljub veliki želji marsikaterih stvari ne more početi ali pa le za kratek čas, potem pa izgubi moč, s tem pa tudi življenjsko voljo. Čeprav je članica Društva upokojencev, Društva invalidov in Društva sožitje, pravi, da ne more nikamor, saj bi pri tem rabila pomoč, tisti pa, ki gredo na izlet, počnejo to za rekreacijo in zabavo, ona pa tega ne zmore. Njena velika želja je, da bi šla kdaj v toplice, vendar ji tudi finančne zmožnosti ne dopuščajo, da bi si lahko kaj posebnega privoščila, zato večinoma ostaja doma. V veliko pomoč so ji tudi sestrčina, nečakinja, nečak, nekateri prijatelji in sosedje ter pravi, da je vsakomur, ki ji na kakršenkoli način pomaga, iskreno in pristrčno hvaležna, saj bi bilo njeno življenje brez tuje pomoči nemogoče. Najbolj vesela je vsakršnega obiska in pogovora in tudi midve sva se pošteno zaklepetali. Bil je skrajni čas, da se poslovim. Ivankino kosilo se je namreč že zdavnaj ohladilo, a sem obljubila, da se še kdaj oglasim na prijeten klepet.

MK

Da ne pozabimo

Kmetijsko gospodarstvo Slom 1945-2000

(10. nadaljevanje)

Živinoreja

Teleta so nabavljali na domačem odkupu v Sloveniji. Imeli so pogodbeno pitališča telet v hrvaškem Zagorju do teže 200 kg. Delavci so v hlevih delali vse sobote in nedelje. Tudi dopusti niso bili korišćeni v normalnem obdobju ali željenem času. V enem hlevu se je zgodila tudi nesreča s smrtnim izidom. Delavci so hleve čistili ročno in morali odhajati med mlado govedo v bokse, zaradi neizdelane logistike odpravljanja gnoja. Žrtev je bila gospa Božič Jožica/ Ipšekova/ leta 1981.

Za zdravje živine so skrbeli veterinarji: Čretnik Milan, Tončič, Kolman Jakob/ sedaj v Laškem/ in še nekateri. Sedaj to delo že precej let opravlja dipl. veterinar g. Geršak Branko.

V celoti odpravijo proizvodnjo svinj in kokoši.

Sadjarstvo

Že bivše samostojno posestvo je širilo plantažne nasade, pretežno jablane. Nasadi se širijo na bivših gozdnih površinah in dokupljenih parcelah proti vasi Uniše in vasi Hotunje. Zaradi širitve nasadov sadja so v tem obdobju opravili golosek gozda proti vasi Uniše ter tako zaokrožili kompleks. Zaradi divjadi in nepoklicanih obiralcev je bilo celotno območje nasadov obdano z mrežo. Po nasadih so

urejene poljske ceste za prevoz materiala, škropljenje in odvoz pridelka.

Posebej je zaradi zahteve krajanov Zg.Selca urejena prehodna pot skozi plantažni nasad. S tem je vrnjena pravica prehoda pred opravljenim golosekom gozda. Dogovorili so, da se za prehod uporabljajo posebna vrata, vendar se zapiranje rado zamemarija.

Od leta 1964 dalje se je pričela intenzivna izgradnja sadnih plantaž na področju Hotunja, na parcelah bivšega lastnika Prohaske in površinah, ki jih je kombinat pridobil z nakupom ali menjavo zemljišč z zasebnimi kmeti. Tudi pri tem širjenju nasadov se je pojavil odpor vaščanov Brezja in domačina na robu nasadov. Prekinjen je bil dotedanji uveljavljen prehod ljudi in vaška cesta. Upravnik je umiril nerazpoloženje in iskal ugodne rešitve.

Končno so bile pridobljene površine z nakupi in menjavami v okolici cerkve sv.Ožbalda. Tako je nastalo v največjem razmahu sadjarstva 84 ha plantaž. Sadni izbor je bil naslednji: jonatan, gloster, idared, od začetka še zlataparmena, itd.

(se nadaljuje)

Vincenc Jagodič

dr. Stanko Buser, sedemdesetletnik

Rojen je bil v tradicionalno kmečkem okolju v vasi O k r o g pri Ponikvi. Po osnovni šoli na Ponikvi se je vpisal na učiteljsko v Celju. Takratni politično ideološki filter za učiteljski naraščaj ga je primoral, da se je prešolal na splošno gimnazijo. Diplomiral je leta 1958 na Naravoslovni fakulteti v Ljubljani, na isti fakulteti je obranil doktorsko disertacijo leta 1965.

25 let je opravljal delo regionalnega geologa na Geološkem zavodu Slovenije, kjer je postal svetovalec direktorja in urednik revije »Geologija«. Njegovo delo je bilo v glavnem posvečeno kartiranju – izdelavi geološke dokumentacije.

S predavanji je sodeloval na številnih domačih in tujih geoloških kongresih, simpozijih in posvetovanjih. Predaval je na odseku za geologijo in paleontologijo univerze v Stuttgartu, leto dni je vodil geološke raziskave v Turčiji, bil je mentor študentom univerz v Heidelbergu, Kolnu, Münchnu in Berlinu.

Objavil je prek šestdeset znanstvenih in strokovnih del. Poleg strokovnega dela je bil šest let predsednik strokovnega sveta v posebni izobraževalni skupnosti za rudarstvo in geologijo. Aktiven je bil tudi v krajevni skupnosti Rudnik-Ljubljana in Zvezi sindikatov. Je prejemnik študentske Prešernove nagrade za dosežke na področju regionalne geologije. Leta 1982 je prejel

medaljo in nagrado »Jovan Žujevič«. Istega leta je bil odlikovan z »redom dela z srebrnim vencem«.

Koncem devetdesetih se je vključil v gibanje za samostojno Slovenijo in odpravo enopartijskega sistema. V njem se kot katoliško usmerjen izobraženec ni počutil sproščenega, morda tudi nekoliko zapostavljenega v javnem življenju. Takoj se je vključil v slovensko ljudsko stranko. Izvoljen je bil v vodstvo stranke in na prvih volitvah v samostojni Sloveniji tudi za poslanca. SLS ga je leta 1997 kandidirala na predsedniških volitvah. V konkurenci osmih kandidatov je dobil sorazmerno solidno število glasov. Po izteku drugega poslanskega mandata se je vključil v diplomatsko službo. Od leta 1998 je opravljal dolžnost veleposlanika v Švici. Med tamkajšnjimi slovenskimi zdomci je zelo priljubljen.

Za kraj Ponikva je posredoval mnogo strokovnega gradiva, uveljavil krajevno značilnost »velikonočnico« in krajevnim ter občinskim organom posredoval stike v državnih institucijah. Njegovo znanstveno strokovno delo je za naše področje prisotno v več edicijah občinskega, regionalnega in državnega značaja.

Ponkovičani mu želimo veliko zdravja in ustvarjalnosti v naslednjih desetletjih.

V.J.

150 LET JEKLARSTVA V ŠTORAH

(2. nadaljevanje)

Nadzorni svet Slovenskih železarn je sprejel Metalov predlog, vendar je k temu dodal dva sklepa:

-Slovenske železarne naj ustanovijo novo podjetje, v katerem se bo proizvodnja jekla v Štorah nadaljevala in

-za Štore se naj poišče potencialnega kupca.

Prodaja INEXI

Na osnovi teh sklepov so v Štorah takoj stekle aktivnosti za ustanovitev podjetja SŽ Jeklo Štore d.o.o., ki je bilo na sodišču registrirano že 17. junija 1997. Novo ustanovljeno podjetje je sprva najemalo zaposlene od Metala Ravne, 15. novembra 1997 pa jih je redno zaposlilo z izvedbo internega razpisa. Sedaj je firma Jeklo Štore bila zopet samostojna s svojim vodstvom in vsemi potrebnimi službami. Vodenje firme je prevzel domačin g. Marjan Mackošek.

V naslednjem obdobju pa so se s strani Slovenskih železarn že začele akcije o prodaji, oziroma privatizaciji firme Jeklo Štore. Na mednarodnem razpisu o prevzemu Jekla Štore sta se pojavili dve firmi, ena iz Nemčije in druga iz Švedske. V letu 1998 so tekla dolgotrajna pogajanja med vladno komisijo in ponudniki o prevzemu Jekla Štore. V Sredini leta 1999 se je komisija odločila za najbolj ugodnega ponudnika, za Švedsko firmo INEXA, tako da so 1. julija 1999 opravili dokončni podpis pogodbe, s čimer postane INEXA večinski lastnik Jekla Štore.

Privatizacija

V letu 1999 sta se privatizirali še firmi ITRO z notranjim odkupom zaposlenih in firma Valji z managerskim odkupom. Tako sta ostali v državni lasti le še firmi Energetika in Prostand.

V tem obdobju nastaja na lokaciji Štore mnogo manjših firm, ki jih ustanavljajo privatniki, deloma v najemnih prostorih bivše železarne, deloma pa kupljenih od Slovenskih železarn. Večinoma so to samostojni podjetniki, ki zaposlujejo od 1 do 30 delavcev.

V letu 2000 je bilo v Štorah 67 firm, in sicer v Štorah I - 43 in v Štorah II - 24. Od tega je v Štorah I državna firma le Prostand, največja pa je firma Valji s preko 200 zaposlenimi. V Štorah II pa je državna firma Energetika, največja pa INEXA z okoli 500 zaposlenimi. Na obeh lokacijah v Štorah je sedaj okoli 1200 zaposlenih.

Če se na koncu ozremo na prehojeno pot in na vse težave, ki so nas v Štorah spremljale, predvsem na področju proizvodnje jekla, potem je pravi »krivec«, da se v Štorah nadaljuje industrijska tradicija, predvsem v »štajerski trmi« in vztrajnosti ter visoka pripadnost železarskemu kraju vseh zaposlenih, posebno vodilnih kadrov.

Slavko Plevnik, univ.dipl.ing.

Da ne pozabimo

Spomini na Demos

20. nadaljevanje

Na skupščini dne 15. maja je Ivan Jager v imenu LDS zahteval, da zaradi dvomov v korektnost dela Izvršnega sveta v povezavi s ŠOB Služba družbenega knjigovodstva opravi kontrolni pregled. Njegovo legitimno pobudo občinskega odbornika sem posredoval celjski SDK. Le - ta je na moje presenečenje že naslednji dan poslala v Šentjur dva revizorja, ki sta teden dni pregledovala občinsko poslovanje.

Zapisniško je bilo nesporno ugotovljeno, da je IS SO Šentjur dne 14. decembra 1990 vplačal na depozitni račun ŠOB 400 000 DEM v dinarski protivrednosti iz podpartije občinskega proračuna »Solidarnostna stanovanjska sredstva« in sicer preko računa že prej ukinjenega Zavoda za urejanje naselij. Odgovorna oseba v tem navideznem zavodu je bila Marija Rataj, plačilni nalog, za katerega ni bilo niti kritija v sklepih IS, kaj šele skupščine, je podpisal predsednik Demosove koalicijske partnerke SKD in hkrati tudi občinski sekretar za gospodarstvo in finance Simon Zdolšek.

Denarji sem ter tja

V tej zvezi je nadvse zanimiv še ne podatek: Še pred ustanovitvijo ŠOB, ta se je zgodila šele meseca aprila 1991, si je Izvršni svet SO Šentjur sposodil pri še neobstoječi banki 1 800 000 din, kar je zneslo takrat točno 200 000 DEM, občina pa je za trimesečno posojilo plačala 890 000 din (100 000 DEM) obresti. Šentjurski izvršniki teh finančnih transakcij niso pokrili niti s sklepi IS niti skupščine, prav tako nikoli niso pojasnili, zakaj so tako drag kredit potrebovali in porabili. Očitno so se šli »igre brez meja«.

Kljub tem alarmantnim dejstvom se na občini ni zgodilo takorekoč nič. Najmanj, kar bi človek pričakoval, bi bilo, da bi tako kompromitiran IS odstopil, ali pa da bi ga skupščina po najkrajšem postopku odstavila. Toda ne v Šentjurju. Tu se je zgodba začela odvijati v drugo smer in sicer v sistematične priprave, kako se me iznebiti.

Odborniki pod udarom pisem

Že 6. junija je predsednik IS Grdina pisal obširno osebno pismo vsem odbornikom. V njem je obrazložil, kako jaz s svojimi postopki škodujem razvoju občine, da mi gre v nasprotju z njim samo za osebni prestiž in nagajanje itd. Še največ pa se je zadržal na ŠOB in zlasti še SDK kontroli v povezavi z njo. Skratka, da je nedolžna žrtev mojih spletk in hudobije. Na koncu pisma je zahteval, da odborniki že na naslednji seji odločijo, ali ostane na občini predsednik skupščine ali pa Izvršni svet. Oba skupaj nikakor ne.

Odgovoril sem mu z enako dolgim pismom prav tako vsem odbornikom, v katerem sem podrobno razčlenil vse dogajanje okrog ŠOB ter zaključil s trditvijo, da predsednik IS Grdina z grožnjo odstopa celega IS izsiljuje moj odpoklic z enim sami namenom, da bi se me iznebil, ker sem bil pač še edini na občini, ki mu še upa ugovarjati. Odbornikom sem predlagal, da se najprej temeljito seznani z dejstvi okrog ŠOB in se šele potem odločijo, koga je potrebno odstaviti.

Zanimivo je bilo, da se kljub tako ostrim javnim besednim spopadom šentjurska javnost ni niti za trohico zganila. Kazalo je, da tako na občini kot na ulici ni prav nikogar zanimalo, kaj se je v resnici zgodilo s 400 000 DEM občinskega denarja, še najmanj pa to, ali je bil ta denar porabljen zakonito.

Zakaj Štajerska banka?

Mene osebno je zelo dolgo mučila dilema, kaj je mladega Simona Zdolška, ki sem ga sicer poznal kot poštenega in načelnega mladeniča, privedlo do tega, da je pri tej očitno povsem nezakoniti manipulaciji z občinskim denarjem »držal štango« povsem drugače prevejenemu predsedniku IS. Njunemu enoglasnemu zatirjanju, da gre za enkratno priložnost velike razvojne spodbude šentjurskemu podjetništvu, da bodo preko ŠOB prišli šentjurski podjetniki do zelo poceni razvojnega kapitala, osebno nikoli nisem verjel. Mislim, da prav nič drugače niso razmišljali tudi šentjurski obrtniki, saj sta Zdolšek in Grdina uspela prepričati le tri ali štiri (Artnak, Tovornik...), da so vložili nekaj malega v ta banko, pa še za to jim je bilo kasneje žal, kajti banka je prav kmalu pokazala svoje bančne zobe.

(se nadaljuje)

F.K.

Pred ženskimi prazniki

Ženska mora imeti denar...

(Virginia Woolf)

... in lastno sobo, če naj piše leposlovje. Tako je začela svoje predavanje o ženskah in leposlovju na enem izmed tedaj komaj dveh ženskih kolidžih v Angliji odlična pisateljica in književna kritičarka v 30. in 40. letih prejšnjega stoletja. Slušaateljce so bile maloštevilne študentke, ki so študirale literaturo in torej njena dela poznale in iz kritik, objavljenih večinoma v literarni prilogi Timesa, razbrale, da velja njeno posebno zanimanje romanu, njegovi preteklosti in prihodnosti.

Govorila bom torej o njenem eseju na temo Ženske in leposlovje, ki je navsezadnje prerasel v knjigo Lastna soba (1928), pravzaprav vam toplo priporočam, da si jo sami preberete, ker imam tu nedvomno premalo prostora za širino njenih misli. Zato se bom osredotočila na stvari, ki so mi vzbudile pozornost že ob prvem branju in nedotaknjene še vedno prežijo v moji glavi in spreminjajo določene, prej še zaspane, vpogleda.

Uporabljač svoboščine in licenco romanopisca je Virginija Woolf stkala zgodbo namesto konvencionalnega eseja. Med njenim pripovedovanjem pa se zgodijo nenavadne stvari; izmišljene podobe in izmišljena dogajanja dobijo resničnostne poteze. Moje mnenje je, da gotovo piše večidel o sebi, o lastnih izkušnjah, kar bi bilo glede na temo predavanja tudi neumestno prikriti. Vendar njena domišljija, iz katere porodi zlata zrnca resnice (kot bi se izrazila sama), presega meje tedanjega ženskega samozavedanja in pogleda na zgodovino ženskega pisanja. Sprožila je novo ero.

Njena »pripoved« se mi je zdela kot skupek zgodbic, ki skozi bogato metaforiko pa tudi prost tok asociacij praviloma izvajajo zaključke. Vendar gre hkrati za eno zgodbo, za eno veliko prisposodobno, za usodno senčno stran, o kateri pravi: *Nikoli ne bi mogla izreči končne besede o tem predmetu.* In gre tudi

za povabilo: *Ta pesnica (izmišljena Shakespearova sestra), ki ni nikoli napisala niti besedice in je zdaj pokopana na križišču, še vedno živi. Živi v vas in meni in številnih drugih ženskah, ki jih nocoj ni tukaj, ker pomivajo posodo in spravljajo otroke spat. Ampak živi; veliki pesniki ne umrejo; so neprestana navzočnost; potrebujejo samo priložnost, da hodijo telesno med nami... Če bomo vajene svobode in imele pogum pisati natanko tisto, kar mislimo... S temi besedami vabi ženske k pisanju - pisanju vsakršnega tipa, z vsakršno tematiko. Brez omejenosti duha. Pogumno opisovati resničnost.*

Virginija Woolf se je zavedala kvalitete androginega pisanja. Velika pomanjkljivost ženskega pisanja je bila po njenem ženska obremenjenost z razlikovanjem po spolu. Pisale naj bi se knjige o resnični resničnosti. Svobodni duh je tisti, ki je ustvarjal genialna dela, in ne frustrirane izpovedi. Kar je pri moški literaturi ekvivalentno z moškim pozerstvom, kot posledico ogroženosti in poskus obdržati stanje nadvlade. Leposlovje ne sme biti omejeno po nobeni strani, meja sploh naj ne pozna. Z njenimi besedami: *Usodno je že biti kratko malo moški ali ženska; biti moraš moško-ženski ali žensko-moški.*

V tem odstavku bom na kratko obnovila slikovito zgodbo o namišljeni Shakespearovi sestri Judith. Recimo, da je bila čudovita in nadarjena. Shakespeare je hodil v višjo šolo, njegova mati je bila dedinja. Bil je prešeren fant, ki ga je lahkomišelost gnala v London. Všeč mu je bilo gledališče, kjer je zelo kmalu dobil delo, postal uspešen igravec in je živel v žarišču veselja, srečal je vse, se seznanil z vsemi, preskušal svojo umetnost na odru, uril svojo bistrost na ulicah in si zagotovil celo dostop do kraljičine palače. Tudi izjemno nadarjena Judith pa je ostala doma. Bila je prav tako pustolovskega duha, pa je v šolo niso poslali. Kdaj pa kdaj je pobrala kakšno bratovo knjigo in prebrala nekaj strani. Pa so prišli starši in ji rekli, naj zakrpa

nogavice ali popazi na omako in naj ne zapravlja časa. Opomnili so jo ostro, vendar prijazno, ker bili so stvarni ljudje. Na podstrešju je naskrivaj popisala kakšen list ali dva, pa ga skrbno skrila ali zažgala. Še kot najstnico so jo zaročili, čemur se je uprla in bila zato tepena. Povezala je svoje imetje v culico in se napotila v London. Imela je čudovito domišljijo in, podobno kot njen brat, uho za besedno melodijo. Stala je pred vhodom za igralce in rekla, da bi hotela igrati. Moški so se ji zarežali v obraz. Upravnik - debeluh z umazanim jezikom - je namignil - saj si lahko predstavljate, kaj. Je smela vsaj izprositi večerjo v gostilni ali hoditi opolnoči po cesti? Vendar je bil njen genij usmerjen v književnost in je hrepenel po tem, da bi mu moška in ženska življenja in preučevanje njihovih nravi ponudili obilno hrano. Nazadnje - ker je bila mlada in po obrazu kar smešno podobna Shakespearu pesniku, se je je usmili umetniški vodja gledališča; zanosila je s tem gospodom in tako - kdo lahko izmeri vročino in nasilnost pesniškega srca, če je ujeto in zamotano v žensko telo? - si je neke zimske noči vzela življenje in leži pokopana na nekem križišču, kjer se zdaj ustavljajo avtobusi.

Ženske niso ustvarile velikih umetnin, ker so bile prikrajšane imetja, svobode, izobrazbe, izkušenj. Svet je opustošen ženskih genialnih del. Normalno in udobno je bivanje, kadar žensko in moško v harmoniji in duhovno sodelujeta.

e.k.

Razmišljanja

Zavoljo ljubezni

Ste se že pomirili? So se telefonske slušalke že ohladile? Ste že izlili ves svoj gnus in žolč? Potem vas naj zopet malce razburim in še sama spregovorim o treh sestricah, ki nam lahko podarijo samo ljubezen. Večina slovenske javnosti se kajpak nadvse zgraža, češ, da nas »pedri v babjih cunjah« res ne morejo predstavljati v Evropi. Kot da Evropo kaj briga. Prvič, polovica Evropejcev sploh ne ve, kdo smo Slovenci, drugič, dobršen del evropskih držav legalizira prostitucijo, mehke droge in poroke istospolno usmerjenih partnerjev. Pa pustimo Evropo, ker imam na to novodobno čarobno besedico že kronično alergijo.

Vrnimo se k famoznim kontroverznim dečkom, pardon, deklicam, ki so naredili takšno bombastično reklamo nacionalki, njenim prireditvam, pa še Miša je na račun novinarskih konferenc pokazala vse svoje nove kostime. No, pogledimo dejstva: na festivalu so zmagali fantje z moškimi glasovi, oblečeni v ženske obleke, s popolnim ličilom, ne ravno dovršeno pesmijo in malce nerodnimi plesnimi gibi. Ljudem pa se je popolnoma zmešalo. Svetohlinsko so besneli in niti slučajno se nihče ni potrudil dobro premisliti o dejanskem svetu, v katerem živimo. Vsak dan se namreč srečujemo s prav takšno drugačnostjo, jo sprejemamo, toleriramo in celo vzpodbujamo. Sicer je to težko razložiti klenemu, zdravorazumskemu Slovencu, ki zna misliti le v okviru mikrokozmosa najbližjega šanka, vendar jaz to rada počnem.

Na zadevo se da pogledati z dveh vidikov: imamo religijsko in biološko varianto. Po prvi je Bog ustvaril Adama in iz njegovega rebra še družico Evo. Kaj to pomeni? Oba sta bila iz iste snovi, istega materiala. Stari Grki in prvi krščanski mistiki so radi govorili o prvotnem bitju, snovi, ki je bila popolna, saj sta jo sestavljala tako ženski kot moški princip. Izgon iz raja pa naj bi pomenil ločitev teh dveh principov in od takrat je človeško življenje trpljenje, saj poteka v neznosnem hrepenenju ter iskanju svoje polovice. Številna verovanja po svetu razmišljajo podobno še danes in delijo vse svetovne pojave na ženske in moške. Najti srečo pomeni uspešno usklajevati dva nasprotujoča si, vendar dopolnjujoča se pola ter ju spraviti v harmonijo, tako v svojem okolju, kot v samem sebi.

Seveda komaj čakate na to, da mi boste nazaj zabili argument o spolni različnosti. Ja, vsi vemo, da fantje in punčke pač, hmmm, nismo ravno enaki, kajne? Eni imajo malce »preveč«, druge imamo pa nekaj »manjkajočega«. Ja, ampak še vedno je potrebna kombinacija obojega, da nastane novo življenje (če izpustimo razne nove tehnološke variante). Poleg tega vam bo vsak psiholog veselo pojasnil, da človekovo osebnost sestavlja kombinacija obeh principov, ženskega in moškega. Še več, po svetu srečamo še bolj radikalne primere, saj najdemo tudi plemena, ki za ločevanje spolov ne upoštevajo bioloških znakov, ampak tip osebnosti. Če se moški obnaša in bolj udobno počuti v vlogi ženske, se zaradi tega nihče pretirano ne sekira.

Seveda pa imamo mi drugačno kulturo, v njej odraščamo in v njenih okvirih razmišljamo. In večini Slovenčkov fantje v ženskih oblačilih niso preveč všeč. Prosim vas, povejte mi zakaj! Zato ker so homoseksualci? Saj sploh ne vemo, če so. Pa čeprav morda so, tudi zelo popularen voditelj popularne razvedrilne oddaje ne nacionalni televizije JE? So mu vzeli oddajo? Si ga mame več ne želijo za zeta? Po drugi strani je bilo slišati komentarje, da fantje žalijo resnične predstavnice ženskega spola. Takole vam povem: saj hodite na prireditve z narodnozabavno glasbo, kajne? Potem pa mi imenujte ansambel, ki v svojem repertoarju nima točke, v kateri se naši kleni, zdravi, heteroseksualni pobje preoblečejo v ženske. Vrh tega se, seveda, praviloma predstavijo kot stare, grde, zavaljene, zlobne in gobezdave babure. TO pa je zame dejanska žalitev ženskega spola. Ne pa postavni fantje, lepo oblečeni in naličeni. Ti so kompliment ženskemu spolu in nam govorijo o tem, kako lepo je biti ženska, kako nedosegljivo lepe so ženske po njihovem pojmovanju.

Lep primer so tudi pustne šeme in kar precejšnje število moških v tem času veselo poskakuje naokoli v ženski preobleki. In fantje na absolventskih izletih se prav tako zelo radi oblečejo v punce. Ali ne gre za čisto majhno, v nezavedno potlačeno željo, prevzeti vlogo nasprotnega spola? Številne zveste, spodobne zakonske žene in gospodinje so že kdaj naletele na moža, kako si v intimi spalnice z občudovanjem pomerja njihov nedrček. Veliko gospodov v obljubljeni Evropi se po napornem delovnem tednu sprostijo tako, da se preoblečejo v ženske in zapeljujejo po temu namenjenih klubih.

Vtem trenutku ste vsi trdno prepričani, da se vam kaj takega ne more zgoditi. Morda s tem samo tlačite želje, ki bodo čez čas kulturno priznane kot povsem naravne. Si upate garantirati, da vaši vnuki in pravnuki ne bodo preživeli del življenja v vlogi enega spola, nato pa še v vlogi drugega? Povsem možno je, da bo čez čas družba od nas zahtevala, da v življenju navežemo stik z obema principoma v sebi, z ženskim in z moškim. Spomnite se mladoletnikov, ki izberejo posebne subkulturne načine preživljanja prostega časa in s tem tudi stile oblačenja. Dolgolasi metalci, grozljivo opravljeni pankerji, živopisani shujšani rejverji v oprijeti majčkah in lasmi v barvi mavrice... Znete določiti spol?

Svet se bliskovito spreminja. Imamo dve izbiri. Lahko pridigamo stare resnice o tem, kaj je »naravno« in pustimo, da nas povozí čas. Lahko pa odmaknemo plašnice z oči, prevetrimo možgane, pozorno opazujemo in razmišljamo širše. Pustimo »sesticam«, da nam podarijo vso ljubezen in nas naredijo boljše, resnično tolerantne. Zame ni najslabši človek, ki se obleče v stilu nasprotnega spola, ampak tisti, ki se ima za superiornega posrednika prave in edine »resnice«. Slednji svojo »vero« namreč praviloma širijo po sistemu »nož v hrbet«.

Polonca Mastnak

Mali oglasi

Prodamo

Enodružinska hiša na Ponikvi, 22 let, 452 m² parcele.
Vikend v Ravnem, 90 m², (za adaptacijo), zemljišče 11801 m². Ugodna cena.

Vikend v Dramljah, parcela 3000 m²
Informacije na telefonu 42 63 122 in 031 211 074

Osební avti Rover 216 Si, letnik 1997, široke gume, aluminijasta platišča. Cena 1,2 milijona SIT.

Telefon 041 75 98 16

Ugodno prodam snežno desko, vezi in čevlje št.39.
Telefon 748 30 90 (popoldne).

Mali oglasi so brezplačni

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA
OPTIKER Ljubljana, Celje, Ptuj, Maribor

VALENTINO
GIANNI FRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior
VOGUE
occhiali

Ray-Ban

Majda Mauer
s.p.

Cvetličarna "MAJDA"

Ul. Dušana Kvedra 23, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 57 41 100

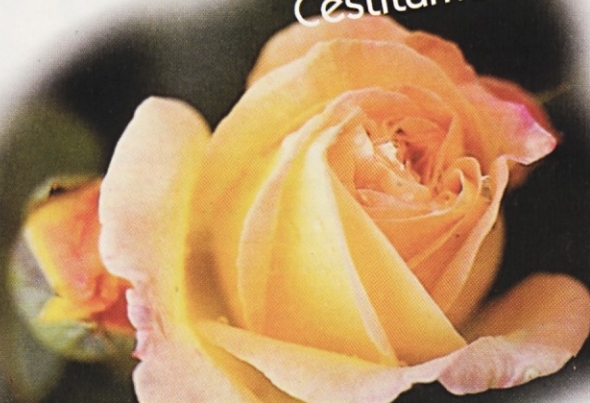
**Moč brstov v pomladi
je čudovita, polna navdiha.**

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

Mi ne pozabljamo!
8. marec je še vedno praznik.

Čestitamo!

! NOVO V ŠENTJURJU !

FRIZERSTVO

Mateja Fijavž-Smola s.p.

MOSKO IN ŽENSKO FRIZERSTVO
NASPROTI ZDRAVSTVENEGA DOMA

**OBLIKOVANJE FRIZURE
S POMOČJO RAČUNALNIKA!
20% POPUSTA ŠE VES MAREC**

Tel.:
749 27 13

Delovni čas:
ob delavnikih
7 - 19
ob sobotah
7 - 17

**VSAK 10. OBISK
GRATIS!**

Naše kmetije Lesjakovi iz Slivnice

Na dan novega leta 2003 bo v Lesjakovem hlevu le še ena sama kravica

Že pri naslovu sem se znašel v težavah, ali naj zapišem, da so Lesjakovi iz Gorice, z Glince ali kar iz Slivnice? Ampak ta imena niso samo moj problem, se mi zdi, da si še sami Slivničani niso na jasnem z njimi, kaj šele, da bi jih znali prav uporabljati tujci. Toda, ko gre za Lesjakovega Stanča, tu dilem ni, od kod je doma. To je tista kmetija v središču Gorice, kjer imajo veliko konj, plemenskega žrebca, pa krasne zapravljičke delajo.

Lesjakovi v Gorici nimajo ravno dolge zgodovine. V dvajsetih letih tega stoletja je Stančev stari oče, dolgoletni slivniški župan, ki je imel ugledno gostilno na vrhu Slivnice, kupil svojemu sinu Stankotu, Stančevemu očetu, parcelo na Glinci. Leta 1926 so na njej

postavili hišo, ki še sedaj služi svojemu namenu. Okrog tega jedra se je v nekaj naslednjih letih nabralo okrog 60 parcel od Bukovja, Paridola pa do Ponikve, s katerimi so njihovi lastniki poravnavali svoje dolgove Lesjakovim. To silna razdrobljenost je pred 26 leti podedoval tudi Stanč in mu še danes dela velike preglavice.

Kmetija, ki to več ne bo

»Jasno je, da s takšno zemljiško strukturo danes ni več mogoče kmetovati. Sicer sem k podedovanim 16 hektarom dokupil še štiri,

toda problema razdrobljenosti nisem rešil. Zdaj, ko prihaja EU, je z menoj konec. Pa ne samo z Lesjakovimi, čez deset let boste lahko na prste ene roke lahko našeli kmetije, ki bodo še ostale. Tu se ne da nič narediti, to je politika, ki je močnejša od nas. Res ne vem, zakaj naši politiki tako tiščijo v Evropo. Torej se bo treba prilagoditi in jaz sem se že odločil: danes

imamo v hlevu še 9 molznic, 14 pitancev, 12 konj, do konca tega leta bo v hlevu ena sama krava, število konj pa se bo nekoliko povečalo. Z ženo sva pri petdesetih, če bom živel tako dolgo kot moj oče, potem imam pred seboj še deset let življenja, zato sem rekel, dovolj je tega garanja, zgodnjega jutranjega vstajanja, molže, potem se pa takorekoč delajo norce iz mleka in iz nas. Z ženo bova izpregla, poskusila še nekaj imeti od življenja. Ne, saj ne pravim, da bom prodal posestvo in šel na Havaje, le tako se ne bom več gnal. Ali verjamete, da z ženo tako bolj resno še na morju nisva bila. Bo treba nekaj narediti za zdravje, iti v toplice, pa zakaj tudi ne na morje.«

Ali to pomeni, da ste razočarani, da ne bi šli več na kmetijo, če bi bili še enkrat na začetku?

Kaj boste zapustili hčerama?

»Niti ne bi mogel reči tako, saj sem kar v redu preživel ta svoj vek. Glejte, moja sošolca sta bila na primer tudi vaša nekdanja sodelavca Bezenšek in Drešček, ki sta se šolala naprej, zdaj sta živinozdravnika, pa če ju gledam, niti ne bi mogel reči, da živita bistveno drugače ali bolj srečno od mene. Po svoje sem kljub vsemu zadovoljen in tudi hčeri Barbari, ki me bo verjetno nasledila, ne bom branil, da se zagriže v zemljo. Vendar bo to verjetno drugače, manj obvezujoče, tako ob službi.«

Kaj pravi na to vaša žena Marija? (Kar malo preveč neopazno se je smukala po hiši, kot da je Stanč absolutni gospodar in lahko sam suvereno govori o vsem.)

»No, pridi sem, boš povedala, kaj ti misliš,« čeprav v smehu, je bil domala ukazovalen Stanč.

Pa se je usedla za mizo le za kratek čas, da bi naredil družinsko fotografijo, pa mi je ravno tisti hip crknila baterija.

Je za preživeti pri Lesjakovih, ali pa bi Stanča raje zamenjali ter ostali doma pri Tajnškovih v Javorju?

»Ah, kaj bi menjala, saj...« kar zmanjkalo ji je besed, ob štedilniku si je takoj našla opravke, tako da sploh nisva mogla

doreči te žgečkljive teme. Ampak zdelo se mi je, da bi le bila rekla kakšno besedo čez svojo kmečko usodo in svojega moža, če bi že tako naneslo.

Sicer pa Marijo poznamo z odrskih desk, v

ansamblu Vesele kmetice iz Gorice »brenka« na rifl, pri čemer ima polno Stančevo podporo. Podobno kot Marija je tudi »rezervna gospodinja« hči Barbara, skoraj neopazna. Le od strani je poškilila na naju z gospodarjem, ki sva se šopirila za mizo, ter izginila v hlev. Še preden sva s Stančem vse dorekla, je bila tudi že nazaj: vse krave pomolžene, hlev očiščen, konji nahranjeni. No, tako pa res ni tako hudo bit gospodar na kmetiji.

Biki štop, konji naprej!

Lesjakovi ste pojem konjerejstva na našem območju. Je reja konj le vaša družinska tradicija, ali je tudi donosna gospodarska panoga?

»Oboje. Že moj stari oče je imel po dva para konj, tudi oče ni bil nikoli brez konj, vendar pa

toliko, kot jih imamo sedaj, jih ni bilo pri nas še nikoli. Le da so jih včasih imeli za delo, zdaj pa za vse kaj drugega. Konje imam rad, toda z njimi se ukvarjam zaradi ekonomike. Žrebe pri 7 mesecih tehta 300-400 kg, kilogram žive teže pa je trenutno po 590 SIT, kar je pravzaprav čudovita cena. Zlasti še, če računate, da žrebe zraste skoraj izključno ob kobilinem mleku. Tako proti koncu pitanja mu dodam po dva kilograma šrota in konec. Ko prodam pitane bika, dobim komaj pol te cene. Žal je trg s

konjskim mesom zelo nestabilen, lani na primer pitanega žrebeta skoraj prodati nisem mogel, letos pa bi šlo vse v denar. Kobile pa ne moreš enostavno ukiniti, če ni cene. Ampak ne glede na to, jaz se bom ukvarjal s konji. Manj je dela z njimi in rad imam te živali.«

Tudi plemenskega žrebca imate?

»Ja, že dobrih deset let sem tudi žrebčar. Kar odgovorno in zahtevno delo je to, veliko časa vzame. Ampak je tudi družabno. Tako se spoznam s konjerejci z daljne in širše okolice, pa se mimogrede vse pomenimo. Na primer tudi organiziramo odkupno mesto in povabimo trgovca.«

Zaslugek je v zapravljičkah

Nič manj kot po konjih ste poznani kot kolar in kovač, kot izdelovalec zapravljičkov. Je tudi ta dejavnost družinska tradicija?

»To pa sploh ne. Ko sem prišel iz vojske, so mi namesto neprenehnih orožnih vaj ponudili podkovski kurs v JLA in ko sem po treh tednih prišel iz Tolmina, sem začel s svojo podkovsko in kovaško dejavnostjo. Na smeh mi gre, ko se spomnim, s kakšnim znanjem in orodjem sem začel. Doma smo imeli star koleselj in vsakokrat, ko sem zapregel, se je kaj utrgalo ali zlomilo, pa sem popravil in popravil. Nič koliko koles sem zmetal v drva, preden mi je ratalo. Bil sem vztrajen in danes se lahko pohvalim, da sem že kar znan izdelovalec zapravljičkov. Naredil sem jih že nekaj deset, povpraševanje pa je vsak dan večje. Moral bi zaposliti vsaj dva delavca, če bi hotel ustreči vsem, okrog voglov pa mi tudi leži toliko rezervnih delov, da je že kar preveč. Moji zapravljički drdrajo tudi po cestah Madžarske, Avstrije, nek avtomobilski trgovec iz Torina ga ima v izložbi, eden je zašel celo

v Međugorje. Zdaj, ko bom dal krave iz hleva, bom to dodatno dejavnost na kmetiji tudi registriral.«

Torej se z zapravljički tudi da kaj zaslužiti in ne le zapravlžati?

»Ne gre za velike denarje, nekaj pa le je. Je pa v njih veliko ročnega dela, narejeni morajo biti natančno po vzorcih izpred stoletja, kar pomeni včasih tudi čisto posebne tehnološke postopke. Ležaji so resda že zdavnaj zamenjali »šmirakse«, »halbrund« okovje, ki ga ni nikjer več dobiti, pa mi izdeluje upokojen železar iz Štor. Marsikaj je treba narediti ročno in samo to, da se dela lotim serijsko, hkrati delam na primer na desetih vozovih, me rešuje.«

Zgodovina in sedanost na dvorišču

Toliko raznih strojev in ropotije, kot je leži okrog Lesjakove domačije, ne boste videli nikjer. Vse je tam »spravljeno« in čaka na čas, ko bo Stanč vzel v roko kladivo in drugo orodje ter oživil to grobišče.

»Poglejte tole mašino za izgrebanje krompirja! 70 let je stara, pa razen tega, da dela na konjski pogon, se v bistvu ne razlikuje od najmodernejšega tovrstnega stroja. Ta in pa kosilnica na konjski pogon bosta še delali. Da vsaj otroci vidijo, kako je to včasih šlo.«

Stanč o tem in onem

»Skorajda nisem presenečen, ko vidim, da v vašem kuhinjskem kotu, na mestu, kjer naj bi bilo razpelo, kraljujeta dve lepi konjski figuri. Ali to kaj pomeni?

»Ah ne. Konji, je že prav, da so tam, razpelo pa ima v rokah restavrador. Seveda mu je pravo mesto tu nad konji. Smo katoliška družina, dobro smo se razumeli tudi s prejšnjim župnikom Mazejem, Šramel pa je sploh izvenserijski. Je še edini, ki nas v Slivnici spravi skupaj.«

Da, KS in ljudje v njenem vodstvu so menda tudi zanimiva slivniška tema?

»To pa je bolj žalostno področje, kar nekaj se kregamo in ne vemo, kdo je kdo. Začelo pa se je pred leti s kamnolomom, zdaj se nadaljuje s kulturnim domom. KS je zapravlila kamnolom in danes me pride fura gramoza iz Pirešice ceneje, kot če grem sam ponj k Jymiju. Žal v Slivnici nimamo človeka, ki bi mu lahko zaupali, ki bi ga večina sprejemala za voditelja.«

Kako pa shajate z Zadrugo?

»Sem član, v Zadrugi imam svoj delež 700 DEM, in moram priznati, da je sedaj že čas, ko nam zadruga koristi. Bika, ki ga dam preko zadruge, dobim plačanega v treh tednih, če bi ga pa dal direktno klavnici, bi se pa za plačilo morda sploh obrisal.«

Kaj menite o težavah v šentjurski klavnici?

»Kaj naj rečem, mafija. Kaj pa naj bo drugega.«

Generično zdravilo iz Glince

Za konec naj še izdam (brez njegovega izrecnega dovoljenja) Stančev recept za zdravljenje konjskih kolik. Zdravilo si pripravi sam, po receptu planinskega zdravnika Šmida. Da je učinkovito, je dokaz njegovo pitano žrebe, ki je pred dnevi skoraj konec vzelo, dober deci in pol »kačje slin« pa mu je vrnilo življenje v žile in danes ga razganja od zdravlja.

Tega dragocenega zdravila kajpada v šentjurski apoteki ne boste dobili, sami pa si ga doma pripravite takole: ulovite modrasa ali gada, živega in nepoškodovanega stlačite v litrsko plastenko ter ga zalijete z domačim žganjem. V smrtnih mukah strupenjača spusti ves svoj strup v žganje in zdravilo je gotovo.

Dve tovrstni drogi mi je tudi pokazal in ker me je nekaj črvičilo po drobju, sem tvegat in naredil en modrasov požirek. Ni bilo pravega haska, pa čeprav je Stanč zatrjeval, da njemu vedno pomaga.

F.K.

Tečaj lepega vedenja

Prigode Frančka Telebančka in Tončka Bontončka

Tonček Bontonček je tiste vrste fant, ki bi ga mame po katalogu naročile kot svojega bodočega zeta. Ob vsakem trenutku ve, kaj narediti, kako se prikloniti, komu dati roko, kaj ob kakšni priložnosti reči, kako se neprijetnostim izogniti in kar je še podobnih stvari.

Franček Telebanček pač nima take sreče. Vedno znova ga ljudje grdo gledajo ali pa se mu posmihajo, ne da bi sam vedel zakaj. Življenje ni lahka igra, še posebej, če ti nihče ne razloži pravil. Ampak, ker je Tonček lepih manir, se bo z veseljem potrudil in Frančku tu in tam kaj namignil.

Franček ni nikoli prav dobro razumel, zakaj je tako presneto pomembno, kako drži žlico pri mizi, ko pa v vsakem primeru služi svojemu namenu. A pri mizi mu težijo že od kar je bil smrkav pod nosom. Pa mu je še Tonček malo. Po njegovem pri mizi najlažje spoznaš lepo vzgojenega človeka.

Za začetek je dobro, če jemo za mizo. Bilo bi fantastično, če bi se cela družina zbrala in iz tega naredila vsakodnevni obred... (v katerem stoletju si pa ti ostal?) Pogrinjki naredijo posebno vzdušje, pa naj gre za navaden zajtrk

ali slavnostno večerjo (kdo se ima pa še s tem čas ukvarjati?). Kozarci se uporabljajo od znotraj navzven (prvi je kozarec za vodo), ravno obratno kot pribor, ki se uporablja z zunanje strani.

Namizni podstavki za kozarce se pretencioznim oglaševalcem in zafrustriranim gospodinjam morda zdijo fantastični – ampak niso. Čimprej se jih znebi, Franček.

Gleda posodice za umivanje prstov... se ne sekiraj. To poglavje bova vzela, skupaj z obnašanjem do služinčadi in lakajev, ko boš povabljen na kosilo k angleški kraljici. Do takrat pa se bova ukvarjala s prtički in priborom.

Prtiček preložiš takoj, ko sedeš za mizo. Nikoli ga ne tlačiš za pas ali ovratnik (razen pri špagetih). Pri vsej drugi hrani pa ga položiš ob krožnik, če je papirnat, ali pa na kolena, če je iz blaga. Po jedi zmečkanega pustiš na mizi.

Steklenice za mleko nikoli ne puščaj na mizi, (ker ne izgleda prav nič »apetitlih«). Svečke niso nikoli odveč in pričarajo prijetno vzdušje ob vsaki priložnosti. Pravilo pa je; čim nižji je svečnik, tem višje naj bodo sveče in obratno.

Z začimbami lahko počneš, kar ti srce poželi, dokler ne užališ kuharja. Če boš solil ali popral juho, še preden jo boš poskusil, si našel gotov način, da ga boš.

Kadar dobiš na mizo kako neznano čudo, za katerega ne veš, kako bi se ga lotil, imaš na voljo dve možnosti. Uči se pri sosedih in tvegaj, da se ti stvar ponesreči ali pa se delaj, da ti je slabo.

Artičoke ješ tako, da s palcem in kazalcem puliš liste in jih pomakaš v omako. (Vsi bontonofili so obsedeni s to artičoko. Me prav zanima koliko ljudi jo v življenju sploh vidi v živo.) Avokado primeš v roko in ga z žličko izdolbeš. Banan naj bi dobro vzgojene gospodične sploh ne jedle v javnosti (mene ne moti). Drugače pa jo olupiš in ješ z nožem in vilico. Beluše (spet ena eksotika) se pa je s prsti. Breskve in pomaranče – edini nasvet je, da se jih v javnosti izogibaj. Ni jih mogoče jesti na kulturnem način.

(se nadaljuje)

Tonček in Franček

Kuharski kotichek

Kuharski kotichek

Ribe tako in drugače

Strokovnjaki za prehrano priporočajo, da naj bi en dan v tednu bile na jedilniku ribe, en dan perutnina, en dan pa naj bi pripravili brezmesni obrok. Pa poizkusimo z ribami.

Iz pogovorov z raznimi gospodinjami sklepam, da imamo zadnje čase ribe na mizi kar pogosto. Najbolj običajni obroki so verjetno postrvi in podobne ribe, pripravljene na tržaški način (s sesekljanim česnom in zelenim peteršiljem), kot priloga pa krompirjeva solata.

Ocvrte ribe

Nekateri se navdušujejo nad ocvrtimi ribami. Za cvrtje največkrat uporabljamo razne fileje, pa tudi cele ribe, katere narežemo na primerne kose. Tako pripravljene ribe posolimo, povaljamo v moki, razstepenem jajcu, nazadnje še v drobtinah – nakar jih ocvremo.

Ribe v pivskem testu

Namesto klasičnega paniranja lahko ribji file pomočimo v pivskem testu. Ribe razrežemo na primerne kose, jih posolimo, po želji pokapljamo z limoninim sokom, povaljamo v moki in nazadnje še v pivskem testu. Tega pripravimo iz dveh jajc, ene žlice olja in 2 dcl piva. Vse dobro stepemo in dodamo toliko moke, da dobimo testo malo bolj gosto kot za palačinke. Namesto piva lahko vzamemo malo mleka in vodo. Ribe ocvremo. K ocvrtim ribam se poda tatarska omaka.

Še najbolj enostavno pa pripravimo ribje fileje, če jih posolimo, pomokamo in jih na hitro opečemo na obeh straneh v vročem olju. Pečene potrosimo s sesekljanim česnom in peteršiljem ter ponudimo z rezino limone.

Takšen način pripravljanja rib poznamo. To je le nasvet za tiste dni, ko se sprašujemo, »Kaj bomo pa danes kuhali?« Sicer pa lahko pripravimo ribe še na druge načine:

Ribji narastek s cvetačo

Manjšo cvetačo očistimo, razdelimo na posamezne cvetove, jih v slanem kropu na pol skuhamo in odcedimo. Ribje fileje (cca. pol kilograma) narežemo na manjše kose, jih posolimo, pokapljamo z limoninim sokom, pomokamo in na hitro opečemo. Pečene ribe polagamo v namazan ognjevaren pekač. Nanje položimo karfiolo, potresemo s sesekljanim peteršiljem in prelijemo z bešamelom. Na maslu svetlo prepražimo žlico moke in zalijemo z mlekom. Malo popopravimo in kuhamo še nekaj minut. V ohlajen bešamel primešamo 2 jajci in malo naribanega sira. Narastek pečemo pri 200 °C 30 minut. Ponudimo ga s solato.

Pečena postrv

Za osebo vzamemo 1 postrv. Le to očistimo, splaknemo, osušimo, nakar jo znotraj in zunaj posolimo in popopravimo. Vsako ribo zavijemo v 2 – 3 tanke rezine slanine in jih damo v pomaščen pekač. Ribe pečemo pri 200 – 220 °C približno 15 minut. Medtem pripravimo omako: vzamemo lonček kisle smetane, dodamo ščepec soli, malo popra, žličko rdeče mlete paprike (lahko tudi malo čilija). Dobro premešamo in s tem prelijemo ribe, nakar jih pečemo še 5 minut.

Tudi k takšnim ribam se najbolje poda krompir v kosih s sesekljanim peteršiljem in zelena solata.

Na koncu bi vas opozorila še na nekaj pri pripravi rib – kot že gotovo veste, mora vsaka riba plavati trikrat. Naše so do sedaj plavale le v vodi in olju. Da se ne izneverimo temu, predlagam, da k plavim ribam (sardele, girice, ...) ponudimo kozarec črnega vina, k belim ribam (postrvi, orade, brancin, ...) pa kozarec belega vina. Prav bi bilo, da za ta del kosila "poskrbi" moški del družine. V kolikor se s tem ne strinjajo, predlagam naslednje: ve postrezite z vinom, oni pa naj poskrbijo za zaključek kosila – pomivanje posode.

C.H.

Kotichek za zdravje

O pravicah iz zdravstvenega zavarovanja

(Povzeto po pojasnilu Sergeje Rajh Trauner, univ.dipl.prav., ZZZS)

1. Uveljavljanje zdravstvenih storitev pri zdravniku, ki ni vaš izbrani zdravnik

Zavarovalnica vam bo v tem primeru plačala le storitve nujne medicinske pomoči in nujnega zdravljenja.

Nujno zdravljenje obsega:

- ohranjanje življenjsko pomembnih funkcij, zaustavljanje večjih krvavitev oziroma preprečevanje krvavitev;
- preprečevanje nenadnega poslabšanja zdravstvenega stanja, ki bi lahko povzročilo trajne okvare organov ali življenjskih funkcij;
- zdravljenje šoka
- zdravljenje kroničnih bolezni in stanj, katerega opustitev bi neposredno ali v krajšem času povzročilo invalidnost, trajne okvare zdravja ali smrt;
- zdravljenje vročinskih stanj in preprečevanje širjenja infekcij, ki bi utegnili voditi do septičnega stanja;
- zdravljenje in preprečevanje zastrupitev;

- zdravljenje zlomov, zvinov ter drugih poškodb, pri katerih je nujno posredovanje zdravnika;

- zdravila s pozitivne liste, ki so predpisana na recept za zdravljenje navedenih stanj;

- nujne prevoze z reševalnimi ali drugimi vozili v teh primerih.

2. Pravica do nujnih reševalnih prevozov

Zavarovane osebe imajo pravico do nujnih reševalnih prevozov:

- kadar so nepokretne;
- za prevoz na in z dialize;
- ko zaradi zdravstvenega stanja potrebujejo spremstvo zdravstvenega delavca

- v primerih, ko bi bil prevoz z javnimi prevoznimi sredstvi ali osebnimi avtomobili za njihovo zdravje škodljiv.

Izvajalci lahko predpišejo reševalni prevoz le v upravičenih primerih ob uveljavljanju zdravstvenih storitev, ne pa za prevoze pri selitvah (v upokojski dom ali k svojcem).

Pozor, ogrožajo nas srčno-žilne bolezni!

Na oktobrsko akcijo ZD Šentjur za ugotavljanja koronarne ogroženosti (za ženske med 45 in 70 letom ter moške med 35 in 65 letom) je odgovorilo 63% vprašanih. Z oceno 3 in več, kar pomeni ogroženost za srčno-žilne bolezni, je bilo prejetih 1382 vprašalnikov oziroma 64% vseh anketirancev. Te njihovi zdravniki že vabijo na kontrolne zdravstvene preglede. Posameznike z več kot 20 odstotno ogroženostjo bodo osebni zdravniki usmerili v zdravstveno vzgojne programe - delavnice za spremembo življenjskega sloga (šola hujšanja, zdrava prehrana, telesna aktivnost, opuščanje kajenja, zdravo življenje).

V ZD Šentjur pozivajo vse, ki še vprašalnikov še niso vrnili, da to čimprej storijo.

Povzeto po Kristini Močnik, koordinatorki zdr. vzgoje

Modni kotichek Vanje Bertossi

Pomladi naproti

V prvih dneh februarja smo v mislih že pri pomladni modi. Visoki modi Pariza, Londona in še kake prestolnice kraljujejo imena kot so Escada, MaxMara, Versace, toda njihove kolekcije so za naš standard večinoma nedosegljive. Pa tudi je vse glasnejše prepričanje, da so modni trendi skorajda prisila, kar pa ni res. Moda je predvsem kultura oblačenja, le ta pa je odraz naše osebnosti, počutja, pa tudi okolja, v katerem živimo.

S čim torej v prihajajočo pomlad?

Klasični ženski kostim in moška obleka bosta vzdržala le še v ozkih poslovnih krogih, vračajo pa se krilo, hlače, bluzi, ki jih bomo kombinirale po želji, vračajo se naborki, čipke, ki dajejo oblačilom romantični pridih. Barve izzarevajo prijaznost, svežino in drznost

obenem. Zanimive so kombinacije bele, rdeče in modre barve. Veliko bo bež in rjave v kombinaciji z rdečo. Vedno so aktualne črno-bela, svetlejši odenki modre in roza v kombinaciji s sivo ter temno modra barva mornarskega sloga, ki že nekaj sezon ni bila v trendu.

Med materiali prevladujeta telesu prijazna bombaž in lan, njune mešanice ter kakovostni sintetični materiali. Splošno prepričanje, da so sintetične tkanine telesu neprijazne, ni upravičeno. Z visoko tehnologijo so tovrstne tkanine izdelane vrhunsko in celo antistresno in jih na otip skoraj ne ločimo od naravnih, za nošenje in vzdrževanje pa so neprimerno boljše.

Kar čimprej se odpravite na potep po trgovinah in si privoščite košček pomladi.

Študentska kronika

Študentska kronika – volsan:)

Naša malonogometna škvadra v ligi Zveze študentskih klubov Slovenije rezultatsko ni tako uspešna kot ŠKMŠ - Sokoli v domačem »ringu«, je pa zagotovo med najbolj priljubljenimi, zlasti med neposrednimi nasprotniki. Le zakaj? Žal je turnir v Šentjurju pod vprašajem, saj vodstvo lige vztraja na igranju v telovadnici, kar pa v Šentjurju ni mogoče.

V svojevrstnem neuradnem kulturnem vikendu, ki je sledil po famoznem Franceljnovem nekrologu, smo poskrbeli za kanček nostalgije. V kegljiški dvorani hotela Žonta nas je obiskal **Branko Miklavc**, znan, predvsem našim staršem, iz mnogoterih odskih performansov in tv ekranov (namig: 40 zelenih slonov).

ŠKMŠ je bil dan kasneje, 16.2., bogatejši za cel **pevski zbor!** Spontana akcija je obrodila sadove in upamo, da bo zorela in uspešno dozorela. Za strokovno delo bosta skrbeli Alja Pešak in Mojca Krajnc.

Taistega dne se je sekcija za gledališke improvizacije **Impropiegiki** prvič pokazala izven svojega brloga. Na sveže zameteni Planini so jih gostili vrli klumpovci, na koncu pa sta bili zadovoljni obe strani.

22.2., prvotno napovedani datum smo žal prestavili, je v Prostoru **literarne akrobacije** izvajala Simona Kopinšek. Gora rim nas ni utrudila, tako da smo kasneje zmogli prisluhniti še rockerjem Zmajev rep.

Glede na dolgotrajno nategovanje, da bomo osvežili tudi pretekle dogodke na našem **spletišču** - www.skms.net, lahko sedaj svečano izjavimo, da smo pokrili svoj dolg vsaj za leto 2001.

MARCA napovedujemo

MOČ INTELIGENCE XI. Poiščite jo, preden jo razgrabijo!

5.3. /torek/ 21^a, predverje centra ŠTUK, Maribor: povratno **SREČANJE ŠTUDENTOV.** Pridružili se nam bodo tudi študentje iz Konjiškega in Šmarsko-Rogaškega! Bodite pripravljeni na vse!

8.3. /petek/ 20^a, MCDD Patriot, Slovenske Konjice:

IMPROPLEGIKI.

9.3. /sobota/ 21^a, dvorana študentskega kulturnega doma: **BRUCOVANJE.** Zelena nit bo (de)krst nove generacije brucov.

Programske podrobnosti do takrat čuvamo v trezorju. Po iniciaciji se bodejo glasbeno angažirali reški Let3 in kapriški Zmelkoow.

Opozorilo: bruci, ki želite sodelovati, se morate zaradi organizacijskih podrobnosti nujno predhodno prijaviti klubu!

15.3. /petek/ 21^a, Prostor: **MINI KONCERT** grospejskih pankrokerjev DDV. Kaj za vraga so mislili s tem imenom?

16.3. /sobota/ 18h, Prostor: **OKROGLA MIZA.** Pogovarjali se bomo o »enakih možnostih«, ki nam jih ponuja družba dandanašnjega.

16.3. /sobota/ 21h, Prostor: večer digitalne perverzije. Če ne veste, kaj je to, morate obvezno priti, pa vam bo DJ Polona razložila svojo teorijo.

22.3. /petek/ 21h, Prostor: **REAGGAE VEČER.** Uf, končno spet tematski večer. Pričakujte pripravo reaggae atributov. Zaželeno kompatibilna garderoba obiskovalcev. Uje, uje bodo zapeli slatinski Irie Vibes.

23.3. /sobota/ 21h, ŠOHT, Hrastnik: **Impropiegiki.**

Poziv! Išče se dijaška sekcija!

Najbolj številčna skupina mladih na Šentjurskem, ki ni organizirana, so dijaki. Ali ni že čas, da se to spremeni?

Vabimo vse študentske dijake, da se nam pridružijo oz. nam povedo, kako vidijo svojo možnost pri dejavnostih dijakov in drugih mladih. Pomagali vam bomo 100%.

V daljni prihodnosti se zna pripetiti...

Četrtri štiri v vrsto, Šentrock (?), izlet na Primorsko, študentska tržnica, športne igre...

REDNO

Uradne ure: petki 15h - 17h v MS servisu.

Rekreacija: sobote ob 14:30 v OŠ F. Malgaja.

Pevski zbor: sobota ob 10h v Prostoru.

E-lista: sporoči nam tvoj e-naslov za najhitrejšo informacijo!

MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15 ; tel: 749 11 50

Pepcina reportaža

Ja, težki časi se nam pišejo. Moj Romanček je zapustil Planino, šel s trebuhom za kruhom v daljino Sevnico, tako da zame še pir v Montparisu nima več pravega okusa. KS pisarno so pa tako že na začetku zime zaprli, ker menda še za kurjavo niso imeli več. Res zamerim šentjurskemu Juriju, ki takole poplačuje na začetku mandata zvesto izkazano mu neizmerno ljubezen Romančka in vseh naših planinskih janševcev. In mi naj bi bili nekakšna občina? Pri takšni ordnungi nam niti prekrstitev mladega Kovača v LDS niti vsa v Montparisu priborjena ljubezen poslanca Lavrinca ne moreta pomagati. Že ko bo, če bo, naša zadruga zamenjala zdavnaj uničena vrata vsak dan vse bolj prazne mlekarnice, bo za nas praznik. In če pomislim, da so iz mleka stare mame moje Liske še delali sir kar tu na Planini, se mi hudo milo stori. Ampak vse to se pozabi, ko se spomnim, da greva z Lisko geradeaus v Evropo in da bo za naju odslej po bogovsko s hektarskimi nadomestili skrbela država. Nič več kose in grabelj, Pepca bo po novem gospa, mogoče se bo celo vključila v aktiv kmečkih žena in namesto neuporabne Metke prevzela tudi predsedniško funkcijo ter sklicevala vsaj po dva sestanka letno. Pa ne rečem, da ne bom naredila tudi kak fuš pri Lojzku ali Dragotu, tako za pir. Pa čeprav mi ga ne bo serviral moj Romanček. Ga bom pa ruknila pri klumpovcih. Morda bom napisala tudi kakšno pesmico ter si prislužila planinsko Prešernovo nagrado, kot si jo je letos Bluzz. Ki pa je otroško posteljico dobil čisto brez veze, saj nima pojma o tem, kako se pride do pamža.

Geradeaus v Evropo pa gre tudi občina Dobje, zaradi kulture, se reče slavnega noneta, Francijevega harmonikarskega ansambla in legendarnega Pokaži, kaj znaš. Vsaj tako je na dobjanskem prešernovanju zatrdil sladko žuboreči župan. Evropi so figo mar naše banke in pivovarne, Evropa je žejna naše kulture in te je v Dobju kot smeti in trave. Če bi se slučajno zgodilo, da Evropa ne bi hotela Slovenije, bo Salobirlandija gotovo šla v Bruselj kar solo. Resda se v Dobju še bje bitka med Dobovčani, ki jih vodi občinska uprava, in Dobjani, ki imajo svojo glavo v šoli in okolici, toda glede tečaja žganjekuhe, pletenja copat in županovega glasbenega nastopa na sejmu Alpe-Adria so si enotni ko hudič: to je Evropa, to je Dobje v srcu Evrope!

Ampak glede kulture tudi šentjurski Jurij in nadžupan Janez nista od muh. Najslavnejši šentjurski doktor Igor jima serijsko piše ugledno debele knjige, vodi v mesto Ipavcev akademike, ki njemu in njima pojejo enoglasno glorio, tako da je že vse nared za volitve. Isto taktiko ima rozasti Cveto, ki bi tudi strašno rad bil šentjurski župan. Te dni mu je pridni Igorček naredil predvolilno šentjursko monografijo, ki je grozno nobel. Le da živ krst ne ve, koliko je koštala in na kakšen način smo jo občani plačali. Ampak pri kulturi se ne gleda na tako prozaično zadevo, kot je denar. Pa čeprav se ve, da zastonj pojejo komaj še vrabci na strehi. Razen prevorske Domime. Pa čeprav tiste ženske sploh niso tako tumaste, kot se delajo. Samo pogledjte, kako inteligentno in kulturno so se spopadle s krajevno pevsko in kulturno konkurenco! Če bo šlo s takim tempom naprej, bo imel Pajek veliko dela, ko bo čistil teren, ker bo kri špricala od KS do Jasmina, nove šole in cerkve, pelo pa se bo, tako kot nekoč, kar je čisto prav in bogu dopadljivo, spet le na koru.

Nekaj podobno vzglednega in iz javorsko eldeesovskih logov izvirajočega borbenega vzdušja, sem registrirala tudi v šentjurski športni zvezi in vodovodni Slivnici. Slivniška Cvetka hoče na vsak način zataušati Zorana, ki v času svoje oblasti ni znal zrihtati vode, za bolj praktičnega Dušana s sosednjega hriba, pri čemer jo podpirajo vsi po vrsti, razen župana, ki naj bi to preseljevanje plačal z občinskim denarjem. Ki ga pa še za orgle ni dovolj. Dobro se tolčejo tudi šentjurski športniki, le da je škoda, da so se sebično zaprli za tesno zapahnjena vrata in tako prikrajšali javnost za originalno zabavo pričakovane krvave rihte za občinske tolarčke. Mogoče se bosta Zvone in Vlado spet skupaj prijazno pokazala šentjurskemu občinstvu ob podiranju slavne fusbalske ograje, ki naj bi se zgodila, čim bo imel nadžupan Janez za njiju nekaj odvečnega keša v kasi. Kar pa bo velika kulturna škoda, saj bo Šentjur ob eno svojo veliko znamenitost. Hvala bogu, da nam ostaneta Jurij in Janez, pa seveda Ipavci in njihov literarni doktor.

Tako, pa lepo se imejte!

Pepca

ROCK BRUCOVANJE 2002

tekst ludwig

Kaj najraje posluša
dr. MARINKA VOUK
dir. Ekološke peči
1. Rolling Stones
2. Colonia
3. Mišo Kovač

3
X
3

Kaj najraje posluša
MIMICA REZEC
pevka terceta Domima
1. Mladi Dolenjci
2. Lj. pevci izpod Rogle
3. Ans. Toneta Rusa

Kaj najraje posluša
ŠPELA ŽAFRAN
pevka Ans. Unikat
1. Natalija Kolšek
2. Regina
3. Karmen Stavec

LOJTRA

- 1 (5) RAZLOG
- 2 (0) SONCE NABIJA
- 3 (1) SOMETHIN' STUPID
- 4 (2) POREDNI GOST
- 5 (9) LE TEBE
- 6 (3) TATOO
- 7 (0) LOVERBOY
- 8 (0) ŠLUK ŠLUK
- 9 (4) SIJAJ
- 10(0) SAMO LJUBEZEN

Nude
Zablujena generacija
R. Williams & N. Kidman
Zmelkoow
Hausball
Big foot mama
Niowt
6 pack čukur
Dreamwalk
Sestre

KONCERTI

Predvsem začetek pričujočega izdelka se mora brati kot napoved rock koncerta ob zgodovinskem brucovanju šentjurskih študentov 9. marca 02. leta. Že na štartu bodo sočno monotonijo prerežali škripajoči primorci ZMELKOOW, stari znanci brucovanja, ki ga znajo zabeliti z nekaterimi ponarodelimi komadi. Vsakdo, ki zmore premikati okončine v ritmu rocka, nam že gotovo resno zameri, da sploh še nismo omenili skupine LET 3. Vnovič eni z hrvaškega, ki se še niso prenažrili zarečenega kruha. Še v času zlatega socializma, davnega leta 1986 v tisočletju, ki mu je potekel rok, so ugledali luč sveta kot punk grupa Termiti se prekrstili v Let 2 in pozneje v 3. Že takrat enako nori nikoli dolgočasni. Fantje res nimajo dlake na jeziku in prav zato so si južno od Kolpe pridobili sloves »najviše puta zabranjena grupa«. Treba jih je videti, recimo v situaciji, ko s svojimi rjastimi kletkami nad kurčiji prepevajo »...to je ljubezni dan, najlepši dan, ki ne mine nikdar....«. Vsaj bežnim poznavalcem ne bo ušlo, da se govori o že kultni grupi, ki ima za sabo zajetno kilometrino goslarskega ločovanja na rock obrobju. Koncert se zna prebiti med najbolj utrpane vzhodno od ljubljanske močvare. PRIPOROČAMO!!

Brucovanje
9. MAREC

ZMELKOOW & LET 3

Policijske cvetke

Specialci na Ponikvi

Kar dve do zob oboroženi policijski patrulji je v hipu spravil na Ponikvo 34-letni M.T. iz Celja. Z namišljeno pištolo je 1. februarja do smrti prestrašil sestro in njenega njemu ne preveč priljubljenega moža, kar je bilo dovolj za obetavni policijski bojni pohod, ki pa se je končal povsem nezanimivo.

Še enkrat Ponikva

Tokrat po zaslugi dveh korajžnih Ponkovljanov, 47-letnega F.P. in 38-letnega J.H., ki sta se v gostilni Gobec zdravala 14. februarja zvečer. Pa ni šlo preveč zares, saj se je vse končalo pri grdem pogledu policista in brez kapljice krvi.

V Slivnici imajo promile vedno prednost

Dne 6. februarja zvečer je 41-letni B.R. iz Šentjurja, podprt s spoštljivimi 3,08 promilami, speljeval s parkirišča pred Grassellijem. Njegovo specialno psihofizično stanje, ki sta ga opredeljevala dodatno še odsotnost voznškega dovoljenja in luči na avtu, je brutalno ignoriral po glavni cesti vozeči E.K., zaradi česar jih je, razumljivo, fasala njegova pločevinasta škatla.

Na Ponikvi

Od kod 2,70 alkopromile, se še zdaj ne more načuditi 35-letni Ponkovljan, ki so ga policisti sredi Ponikve brezobzirno ustavili 14. februarja. Še dobro, da nima voznškega dovoljenja, sicer bi bil še ob tega.

V Jelcah

Tam je 30. januarja padel v zasedo R.R. z Žegra. 2,28 alkopromil je komaj omembe vreden dosežek. Tudi njemu niso odvzeli voznškega. Ker ga ni imel.

V Dramljah

I.O. iz Dramelj je 1. februarja nadihal vsega 2,0 alkopromil. Tudi on k sreči nima voznškega dovoljenja.

Pozor!

Laser na šentjurskih cestah bo prežal na vas v dneh od 1. do 6. marca, ves marec pa vam bodo tudi šentjurski policisti težili z akcijo »Slovenija, priveži se!« V kvalifikacijah s podukom, nasveti, zloženkami in podobno neuporabno kramo, v finalu pa z bloki po 5 in 10 tisočakov.

Medobčinska košarkarska liga

Študentje »vrnili« veteranom

Redni del tekmovanj v obeh MKL je pri koncu. Pred najboljšimi štirimi ekipami iz obeh lig so le še izločilni boji za najboljša mesta po sistemu 1. : 4. in 2. : 3., zmagovalca obeh dvobojev pa bosta med sabo (na dve zmagi) odločila najboljšega v sezoni. Žal še ne moremo postreči z urnikom tekmovanja, saj je še kar nekaj tekam ostalo neodigranih.

O razvrstitvi ekip pred končnico je po pričakovanjih odločala prav zadnja tekma

Lestvici:

I. liga: ŠKK 12 tekem/22 točk, Šentjur 2000 12/21, Rogaška 11/18, ŠŠK Šmarje 12/17, Kozje 12/17, Bistrica 11/13 in Pivovarna Lipnik mladi 12/13

II. liga: Ponikva 10tekem / 20 točk, Planina 12/19, Pristava 11/17, Gorica 12/16, Dren mladi 10/14, Dramlje 11/14, Dren veterani 10/13

ponudili takšno sliko. Za razliko od omenjenih srečanj je nedeljsko srečanje do končnice minevalo sorazmerno mirno, končalo pa se je zelo podobno, le da je bil zmagovalac tokrat drug. V zadnjem delu tekme so veterani, ki niso bili zadovoljni s sodniškim kriterijem, napravili nekaj napak, s katerimi so študentom omogočili prestižno zmago.

Ponikva in Planina za prvo ligo

V drugi ligi je Ponikva prepričljivo še vedno brez poraza. S svojimi predstavami je pustila takšen vtis, da se zadnja dva nasprotnika sploh nista prikazala. Živahno je seveda v

boju za ostala mesta. Planinčani so kljub rezultatskemu nihanju, ki ga vlečejo že skozi vso sezono, pretekli petek z zmago proti Gorici (94 : 79) osvojili odlično izhodišče pred končnico, saj je prednost domačega terena tudi v drugi MKL zelo pomembna. Njihova aduta sta ekipni duh in dolga klop, kar zna biti proti Pristavi odločilno. Igralci Gorice so proti koncu sezone prikazali nekaj boljših predstav. Če bi se večkrat zbrali v polnoštevilni zasedbi, bi se tudi spogledovali z »zgornjim domom«; podobno velja tudi za novince iz Dramelj.

br

rednega dela med šentjurskima rivaloma. Moštvi, ki sta se v vseh treh preteklih tekmah

Primerjava

ŠKK Šentjur : KK Šentjur 2000 87 : 80 (64 : 64, 47 : 42, 24 : 17)

ŠKK : Šentjur 2000

os. nap. 41 : 33

pr. meti % 64 : 66

trojke 3 : 3

Strelci:

ŠKK: Martinovič 30 (1x3t, 9/12 p.m.), Vukmanič 13 (7/10), Perčič 10 (4/8), Fendre 9 (1/2), Kovač 9 (1x3,0/2), Antolovič 8 (1x3, 3/4), Jančič 7 (3/4), Jazbinšek 1 (1/2)

Šentjur 2000: Grajžl 21 (3x3, 8/10), Jug G. 20 (4/6), Prezelj 14 (2/3), Škorjanc 11 (3/4), Knez 5 (1/2), Bokšan 5 (3/8), Jug Z. 2, Zorko 2

vedno razšli s tesnimi izidi in povišanim adrenalinom, sta prisotnim tudi tokrat

ŠZ Šentjur vabi na prireditev.

Športnik leta 2001

V petek, 1. marca 2002 ob 18. uri, v hotelu Žonta

Na praznik šentjurskega športa vabimo vse športnike, trenerje, športne delavce in ljubitelje športa.

Odbojka

Planinčanke razred zase

Planinske odbojkarice letos prvič nastopajo v šmarski rekreativni ligi in že v prvi sezoni naravnost blestijo. V osmih tekmah so ravno tolikokrat zmagale in tekamicam niso oddale še niti niza! Seveda v konkurenci šestih ekip zasedajo prepričljivo prvo mesto.

L. H.

Šah

Uspeh Aljaža Bertonclja

Na državnem prvenstvu v pospešenem šahu v konkurenci do 12 let je Aljaž Bertonclj iz Vrbnega osvojil 6. mesto. Od 23. februarja do 1. marca bo skupaj s še devetimi člani ŠD Lipa nastopil na državnem turnirju v počasnem šahu v Rogaški Slatini, ki bo veljal tudi za kvalifikacije za evropsko in svetovno prvenstvo.

L. H.

Ženska košarka

Tjaša Vraničar najboljša

Ekipa kadetinj ŽKK Šentjur ŠD Šmarje nadaljuje z nastopanjem v drugi SKL. Nazadnje so dvakrat igrale z Novo Gorico in Primorke obakrat visoko ugnale, kot zmagovalke pa so se vrnile tudi iz Kranja.

Moštvo pionirk, ki je januarja osvojilo tretje mesto v državi, se pripravlja na nastopanje v novi ligi, ki se prične marca.

Na dnevu slovenske košarke v Mariboru, kjer so se srečale kandidatke za kadetsko, mladinsko in člansko reprezentanco, so nastopile štiri članice šentjurskega kluba: Tjaša Bosio, Lili Leljak, Nuša Skutnik in Tjaša Vraničar. Nastopile so med štirindvajsetimi kadetskimi izbrankami, Vraničarjevo pa so trenerji izbrali za najboljšo igralko tekme, z osemnajstimi točkami pa je bila tudi najboljša strelka. V članski konkurenci je igrala tudi Alenka Potočnik s Pešnice, ki je kot kapetanka Merkurja Celja osvojila drugo mesto v slovenskem pokalu.

Ustanovljeno je bilo tudi združenje slovenskih ženskih košarkarskih klubov, h kateremu je pristopil tudi ŽKK Šentjur.

L. H.

Razburljiv zaključek Hypo lige

Končnica da ali ne, to je zdaj vprašanje!

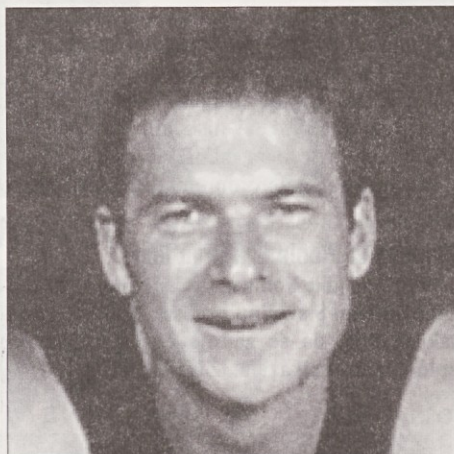
Do konca rednega dela Hypolige je le še en krog, jasnega pa še ni popolnoma nič. Vsaj glede uvrstitve Šentjurčanov, ki so pred zadnjim krogom na mestu, ki prinaša uvrstitev v končnico. Z zadnjo domačo zmago nad Heliosom so ostali v igri za napredovanje, v soboto pa gostujejo v Sežani. Ob morebitni zmagi se bodo uvrstili naprej, v primeru poraza pa bo njihova usoda odvisna od rezultatov neposrednih tekmecev. Ekipa je na zadnji tekmi funkcionirala solidno...

Šentjurčani so v začetku februarja doživeli prvo pravo rezultatsko katastrofo odkar nastopajo v elitni konkurenci. Sicer so še huje izgubili z Olimpijo in Krko, toda poraz za 34 točk z vsaj na papirju enakovrednimi Savinjskimi Hopsi, je bil izredno grenka pilula. Nastopili so brez poškodovanega Ilije Petroviča in zaostali že na začetku, ko pa sta kmalu po odmoru peti osebni napaki dobila Novakovič in Kočar, je bilo jasno, da so tihe sanje o uspehu splavale po vodi. Pučko je dal priložnost mlajšim, ki so se sicer borili, toda zgolj Kahvedžič (31 točk) ni mogel preprečiti visokega poraza.

Toda savinjska »petarda« ni pustila posledic, saj so Šentjurčani doma odlično nastopili v derbiju z močno okrepljeno šoštanjsko Elektro (nekdanji igralec Olimpije Arsič, Američan Warmsley). Že v prvi četrtini so naredili velikansko razliko 25 točk, ki so jo gostje sicer znižali, nekaj minut pred koncem celo samo na štiri, toda domači se niso dali. Zmagali so z »NBA« rezultatom 112 : 100. Po poškodbi se je vrnil motor moštva Ilija Petrovič, ki je znova dokazal, da je kandidat za najbrasilca Hypolige. Svojo strelsko normo je izpolnil Novakovič, zelo dobro sta odigrala tudi Kahvedžič in Kočar, Spahić pa je ujel nekaj pomembnih žog.

Tako odlične igre pa Alpos Kemoplastu ni uspelo ponoviti na gostovanju v Kranju, kjer so sicer rezultatsko tesno izgubili (84 : 86), prave možnosti za zmago pa niso imeli. Na začetku so sicer povedli za devet, nato pa je vseskozi prevladoval Triglav. V zadnji četrtini so Šentjurčani nekajkrat še prišli na razliko štirih točk, na več kot dve točki

"Turbo" Ilija Petrovič je motor šentjurskega moštva

zaostanka s trojko v zadnji sekundi pa se jim ni uspelo približati. Največ točk sta dosegla Petrovič (21) in Kočar (12).

Minulo soboto so Šentjurčani z rezultatom 74 : 66 doma premagali domžalski Helios. V ne preveč kakovostni tekmi se je rezultat lomil vse do konca, ko so domači odigrali zelo spretno in tako zabeležili pomembno zmago, ki jih še drži v igri za uvrstitev v ligo za prvaka. Tokrat je kar pet šentjurskih igralcev doseglo več kot deset točk, najboljša pa sta bila spet Petrovič s trinajstimi in Novakovič z dvanajstimi točkami.

Slednja košarkarja se v zadnjem obdobju soočata s poškodbami. Novakovič, sicer še vedno prvi strellec lige, je zadnji tekmi odigral nekoliko slabše kot navadno zaradi hudih težav s prepono, medtem ko je Petrovič proti Heliosu nastopil s pomočjo tablet.

Kljub vsemu pa naj bi bila oba košarkarja skupaj s celotno ekipo pripravljena na gostovanje pri Kraškem zidarju, kateri Šentjurčanom ne leži preveč. Do sedaj so jih uspeli premagati le enkrat in sicer lani. Če bi

zmagali tokrat, bi se uvrstili v ligo za prvaka, v primeru poraza pa bodo odvisni od drugih tekem. Možne so vse računice. Alpos Kemoplast ima v primeru istega števila točk boljše medsebojno razmerje z Zagorjem, Heliosom in Triglavom, toda v krogih večih ekip, se lahko »računanje« izteče tudi slabo za Šentjurčane.

Če se Šentjurčanom ne bi izšlo po načrtih, jih čaka še deset tekem v Ligi za obstanek, kjer pa ni nikakršne nevarnosti za izpad, saj se vsi rezultati iz prvega dela prenesejo

Prihaja Olimpija!

V tekmovalju za slovenski pokal bo v Hruševcu v soboto, 16. marca, gostoval Union Olimpija, udeleženec drugega dela evrolige. Tekma se bo začela ob 19. uri.

naprej. Konec marca se naj bi v ekipo začel počasi vračati Peter Jovanovič, lahko pa se zgodi, da bo moštvo ostalo brez kapetana Vinka Rovšnika, ki je prejel »vabilo« slovenske vojske.

L. H.

Šahovski rezultati

V januarskem hitropoteznem turnirju je slavil Franc Gazvoda, sledili pa so mu Plahuta, Pišek, Kolman, Toromanovič, Harinski... Na februarjem turnirju pa je bil najboljši Potočnik (6 točk), pred Kolmanom (5,5), Piškom in Plahuto (4,5) ter Diacijem in Harinskim (4).

Sredi januarja je ŠD Lipa priredilo 1. Pokal Šentjurja v pospešenem šahu na 15 minut, ki se ga je udeležilo 31 posameznikov. Slavil je Ivačić pred Zorkom in Vombekom. Najboljši Šentjurčan je bil Gazvoda na petem mestu, 8. je bil Plahuta, 11. Diaci, 12. Vrnakič, 16. Pišek in 17. Potočnik...

L. H.

RENAULT

GLAVNI PRI VARNOSTI

MEGANE
KLIMA + EURO TAX + 200.000 SIT
= PRIHRANEK 443.000 SIT

THALIA
KLIMA + EURO TAX + 200.000 SIT
= PRIHRANEK 430.000 SIT

SOKOTAX: PRI MENJAVI STARO ZA NOVO ZA VOZILA STAREJŠA OD 8 LET.

Posebna ponudba Dci dizelskih motorjev LAGUNA, MEGANE, CLIO, KANGOO

ŽGAJNER ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit, Kredit na položnice, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda **Boč**

87,6 MHz **93,7 MHz**

Studio Centrala

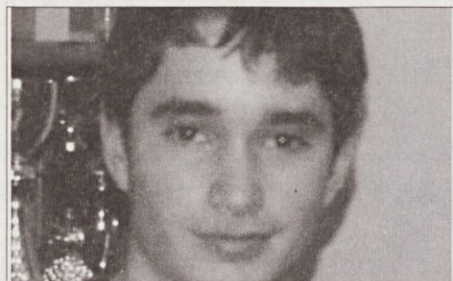
Tel.: 03 817 10 30 Tel.: 03 817 10 11
03 817 10 40 03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Gašper Kolar, preskakovalec zaprek

Šampion s Planinske vasi

Idilična vasica, nekaj kilometrov oddaljena od Planine, je najbolj poznana po nesojeni asfaltni bazi. Sporna zadeva se je v zadnjem času nekoliko pozabila, največji promotor Planinske vasi pa je trenutno zagotovo Gašper Kolar. Še ne 15-letni fant se ukvarja s konjeništvom, natančneje s preskakovanjem zaprek, kjer velja za enega najuspešnejših v Sloveniji.

Kako mladenič s Planinske vasi zaide v jahalni šport?

Dedek Mirko Kovač mi je predlagal, da bi imel konja. Strinjal sem se in tako začel rekreativno jahati. »Odkril« sem, da se s konjem da tudi skakati, kar mi je dalo novo motivacijo. Sprva sem vadil pri Neži Šarc, nato sem se vozil v Velenje k Matjažu Čiku, ko pa sem se športa lotil še bolj resno, me je prevzel eden največjih slovenskih strokovnjakov s tega področja in večkratni državni prvak Andrej Kučer.

Kako je s treningi? V Planinski vasi imaš pravi vadbeni center.

Vožnje so bili prenaporne in so jemale preveč časa, tako da smo morali najti drugo rešitev. Na dedkovo pobudo smo v neposredni bližini doma zgradili hlev, tako da so konji vseskozi z mano. Treninge imam vsak dan od dveh do petih pod vodstvom Andreja Kučerja, ki redno prihaja iz Velenja. Na vadbišču imamo tudi reflektorje, tako da lahko v časovni stiski vadim tudi zvečer in ponoči. Trikrat tedensko preskakujem ovire, velik del namenjam dresuri. Sam posebnih fizičnih priprav ne potrebujem. S trenerjem se odlično razumem, v vsem pa me podpira tudi celotna družina, saj lahko jaham izvrstne konje in nemoteno treniram.

Koliko konjev imate v hlevu in kdo skrbi zanje?

Osebna izkaznica:

Ime in priimek: Gašper Kolar

Datum rojstva: 10. 5. 1987

Hobiji: igranje trobente, pozavne, harmonike

Naj hrana: haše omaka

Naj pijača: sok

Naj skupina: Siddharta

Največji uspehi: državni prvak posamezno in ekipno, jahač leta 2001

Imamo devet konjev, zanje pa skrbi naš konjar. Seveda pa sem veliko z njimi tudi sam. Konj te mora začutiti, če ga želiš do popolnosti obvladati in z njim dosegati vrhunske rezultate. Poskrbeti je potrebno za ogrevanje, pa za iztek, potrebno je negovanje. Veliko se pozna tudi delo trenerja, ki resnično zna s konji.

Kateri konj je najboljši v vašem hlevu? Koliko je vreden vrhunski konj?

Zagotovo je to Classiker, s katerim tekmujem na državnem prvenstvu in je bil lani proglašen za konja leta. Star je osem let in ga ni težko voditi. Tekmujem tudi z Gypsy, ki je težje vodljiva, vendar se z njo spleča potruditi. Sčasoma sva se ujela. Trudim se, da bi se naučil jahati vse konje, tudi »težke«. V hlevu imamo med drugim tudi kobilu Rafinesse, ki pa je še v rokah trenerja Kučerja, ki z njo tudi največ tekmuje. Konji, ki so v svetovnem vrhu, dosegajo vrednosti tudi po 500.000 nekdanjih nemških mark, naš Classiker pa je vreden okrog 100.000 mark.

Uf. Kako uspete zagotoviti dovolj sredstev?

Izredno težko. Konjeništvu je zagotovo eden najdražjih športov, ki žal sponzorjem ni pretirano zanimiv. S podporo vseh v družini nam nekako uspeva, kljub vsemu pa imamo velike težave. Uvrstil sem se na evropsko prvenstvo, za nastop pa moramo sami zbrati blizu tri milijone SIT. Seveda sem član reprezentance, toda tudi naša zveza nima denarja. Nekaj se dogovarjamo z nekaterimi sponzorji, računamo, da bi lahko kaj primaknila tudi šentjurska občina. Upam, da bo uspelo.

V katerih kategorijah tekmuješ? Kateri so tvoji največji uspehi?

Ovire preskakujem v serijah L in M, pri prvi je višina ovire 1.2 m, pri drugi pa 1.3 m. V zimskem obdobju so tekme samo v Prestranku, kjer imajo edino pokrito dvorano, v letni sezoni pa je veliko tekem tudi v Celju in Velenju, kjer je moj matični klub, ki velja za najbolj urejenega v Sloveniji.

Največji uspeh je zagotovo naslov državnega prvaka med mladinci, bil pa sem tudi proglašen za jahača leta 2001. Z velenjskim klubom sem osvojil tudi ekipni naslov, moj Classiker pa je bil proglašen za konja leta.

Kako je s poškodbami?

Nesreče in padci se seveda dogajajo. Pred časom sem si ob padcu hudo natrgal mišico - padel sem, konj me je pohodil. Sledile so še težave s kolki. Toda to je na srečo mimo in zdaj redno treniram.

Tvoja uspešnost in napredek sta glede na mladost izjemna. Kako to komentiraš?

V zadnjem času mi gre zares odlično. Vse se je ujelo, od trenerjevih navodil do gibanja konja v

parkuru. Zagotovo pa je velika prednost, da imam izvrstne pogoje in da lahko treniram doma. Vesel sem velikih uspehov, a se zavedam, da ne bodo večno trajali - tudi na to sem pripravljen. Delam še veliko napak, vendar jih bom skušal odpraviti. Vem, da se moje pravo učenje šele začinja.

Je morda možnost, da bi kakšno tekmovanje izvedli v Planinski vasi? Morda razmišljate o ustanovitvi konjeniškega kluba?

Da bi izvedli uradno tekmo, skorajda ni možnosti. Za to so potrebne ogromne kapacitete, saj tekme običajno trajajo cel vikend. Celotno

moštvo in konji, za katere je potrebno še posebej poskrbeti, morajo tudi prenočiti. Potreben je tudi ogrevalni parkur, stalna prisotnost zdravnika, veterinarja, kovača... Za kaj takšnega nimamo niti prostorskih niti finančnih zmožnosti. Smo pa se z nekaj kolegi pri nas že pomerili v prijateljski in trening tekmi. O ustanovitvi svojega kluba ne razmišljamo, saj se s tem športom v naših koncih ukvarjam samo jaz, poleg tega pa je eden izmed pogojev zveze tudi organizacija vsaj enega tekmovanja letno, kar si tudi ne moremo privoščiti.

Obiskuješ osmi razred OŠ Planina.

Ti uspeva združevati šolo in treninge?

Zaenkrat nimam težav, kadar pa sem v časovni stiski, pa lahko treniram tudi zvečer. Želim se vpisati na športni oddelek gimnazije, kar bi olajšalo športno pot tudi ob prehodu v srednjo šolo.

Kakšni so tvoji načrti? Glede na to, da je preskakovanje ovir tudi olimpijski šport, morda sanjaš tudi o udeležbi na največji svetovni športni prireditvi?

Seveda. Želim vsakega športnika so, da bi nekoč nastopil na olimpijskih igrah. Toda to je izredno težko doseči, še posebej v konjeništvu, kjer ti zgolj kakovost, talent in treningi ne zadoščajo. Potrebno je imeti vrhunskega konja, ki pa si ga trenutno v Sloveniji ne more nihče privoščiti. Najboljše rezultate tako dosegajo jahači iz Nemčije, Nizozemske, Velike Britanije... Moj kratkoročni cilj je zagotovo udeležba na evropskem prvenstvu, seveda pa želim ostati tudi v vrhu na državnem nivoju.

Hvala za pogovor in veliko uspešno preskočenih ovir!

L. H.

NAGRADNA KRIŽANKA

SESTAVIL: FRANC PEŠEC	GRŠKA BOGINJA	PRVI GLAS VIDINE	DUNAJSKI KLUB	OBER	JAPONSKA GLEDALIŠKA IGRA	AMERIŠKA FILMSKA NAGRADA	PRISTAN. V IZRAELU	UREDNİK ŠENTJURSKIH NOVIC	KORENIT	KAJNOV BRAT	DUŠIK	MESTO V ZDA	MESTO NA PORTUGAL- SKEM	PREDLOG	KADILCI	ETIOPIJA
								ITAL. SLIKAR (1415-1492)		1					4	
								OTOK V JADRANU			RIMSKA 55 GRAM	7		IGOR BERGANT RUDOLF BRANKO		
								AMERIŠKI PISATELJ (1866-1944)	19			16			11	
								AFRIŠKI VELETOK			REKA V BOŠNI KREDITNA BANKA MARIBOR			5		
								CENTRALNI KOMITE GRŠKI JUNAK		TRGOVINA V ŠENTJURJU		14		RIJEKA FOSFOR		
										BANJA LUKA NA ONI NAČIN (HR)		8	NAŠ SMUKAČ CILJ (NEMŠKO)			
OČIŠČENO V VODI			15				MAZIVO ZA KOLESA RIMSKA 50							OS. ZAIMEK PREDLOG		17
PRAVOSLA- VNE VERE									12		GIB NIHANJA REKA V INSBRUCKU			2		18
MORSKA ŽIVAL				3	KALJU NOVA GRADIŠKA		DANAJEVE HČERE POLICIJSKA UPRAVA					9		RADIJ VELETOK V SIBIRIJI		
	KRAJ NA DOLENJSKEM ŽVEPLO									KRAJINA 1000 KG	13	ŽIVALSKA MAŠČOBA ŠPANJA		10		PREDLOG
PLOD				KAPETAN KRKE			6	VOGRINEC					GOVEDO			

SLOVARČEK: ADE GEORGE - AM. PISATELJ; MAZIVO ZA KOLESA - KOLOMAZ

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izzrebani reševalci januarske križanke so Aljoša in Andraž Frece iz Šentjurja, Zvonka Rebula iz Maribora, ter Silva Boškovič iz Planine pri Sevnici. Obvestilo bodo izzrebanci prejeli po pošti. Nagrade podeljuje Pizzerija Macarena iz Šentjurja.

Lahko bi bilo res

Hočejo na svoje

Ker lastniških sporov okrog Slivniškega jezera ni in ni konec, si predsednik KS Slavnica že dalj časa pozorno ogleduje jezerce, ki nastaja ob stari cesti v Jelce. Sosedje računajo, da bo v kratkem tja gor preselil tudi kiosk, ki sameva na Ramni.

Valkom namesto »najboljšega sosed«

Ta celjska firma ne ravnajo najbolj bleščečega ugleda je očitno veliko bolj po meri Šentjurja in slavnostnega govornika župana Malovrha, ki je z zadovoljstvom asistiral pri zamenjavi napisa na bivšem Sulijevevemu lokalu. Če bo šlo vse po tradiciji, bo še pred volitvami lahko imel na istem mestu še en govor.

Gre načelnica UE tudi na volitve?

V volilnem letu je še kar razumljiva županova navzočnost na vsaki »pasji procesiji«, kakšnemu namenu služi ceremonialna otvoritev malo bolj temeljito počiščene sprejemne pisarne na Upravni enoti, kajpada tudi z glasbenim nastopom in gosti iz Ljubljane, pa je že bolj delikatno vprašanje.

Kje je Marinka Vovk?

Resno nas je zaskrbelo za zdravje te ambiciozne konjiško-šentjurske eko epp podjetnice, ko v Šentjurčanu nismo uspeli odkriti njenega epp koticika. Le dve

možnosti sta: so jo šefi končno le spravili na tečaj bontona, ali pa je padla v Alposovo ekološko peč in jo zdaj še strgajo s keramičnih filtrov.

In kje je občinski proračun?

Prva dva meseca tega leta bosta vsak čas mimo, naši vrli občinarji pa so še brez idej, kako zapraviti skoraj dve milijardi občinskih tolarčkov? Sploh ni res. Ne le, da imajo ideje, šestino proračuna so tudi že popapali.

Uvidevnost brez primere

V ŠN praznujemo prvo obletnico, odkar smo urad župana pisno zaprosili za pojasnilo dogajanj okrog »Ratajeve« GSM bazne postaje. Za odgovor jih bomo uvidevno pobarali spet ob letu osorej.

Se uč

Podžupan Čokl je bil preteklet mesec na protikorupcijskem seminarju na Otočcu. Šanse, da bi se spotaknil na kakšni lumpariji, so vse manjše.

Vizlonar in fuzbal ograja

Čeprav osnutek občinskega proračuna na občinskem svetu še ni šel niti skozi prvo sito, ni ovir za vizionarskega podžupana Čokla, ki je denar za nabavo lesa že nakazal na naslov izvajalca, ki bo izbran na javnem natečaju. Ni panike, človek je siren, saj ga podžupan osebno dobro pozna.

Hitro na počitnice

Hitri krediti so enostavna rešitev, ko nemudoma potrebujete gotovino za potovanje.

Željeno vsoto dobite hitro in enostavno na svoj račun brez veliko papirjev. Potrebujete le osebni dokument, davčno številko in eno od poslovalnic Banke Celje.

Prednost hitrega kredita je tudi to, da lahko svoje počitnice postopno odplačate brez odpovedovanja in stresa. Najvišji znesek posameznega hitrega kredita je **600.000,00 SIT**.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

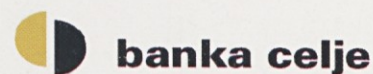

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA IN STORITEV**

Del. čas
delavnik
od 8 - 12 in
od 13 - 18
sobota
od 8 - 12

**RAZVIJANJE
FOTOGRAFIJ TUDI IZ
DIGITALNIH MEDIJEV**

**Pri nas
kupljen film
vam razvijemo
BREZPLAČNO!**

DIGITALNI FOTOAPARAT
Canon EOS 300
89.800 SIT

Konica POP mini
5.900 SIT
Film, torbica, baterija

**Kodak
KE 30**
17.990 SIT

NOVO V ŠENTJURJU
v prodajnem centru
AKVONIJ

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

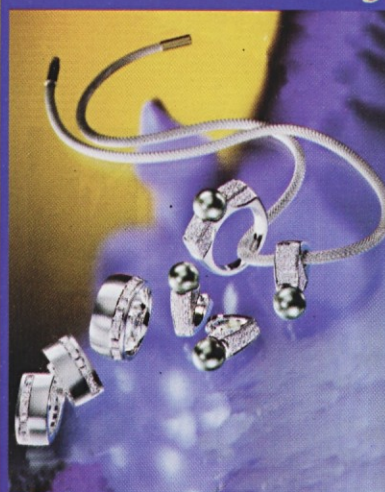
tel.: 03 749 27 60

*Petek
Aleš*

Zlatarstvo - galerija

DELČAS

PON-PET
8 - 12
13 - 18
SOB
8 - 13

"Ne hiti,
ne skrbi.
Tu si samo
na krajšem
obisku.
Ne pozabi
se ustaviti
in poduhati
cvetlice."

/ Walter Hagen /

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**Ob 8. marcu
iskrene čestitke
vsem ženam!**

**ZA NAKUPE
KI SE SPLAČAJO!**

Celje - skladišče

D-Per
18/2002

COBISS 0

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

**PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00**

*Iskrene čestitke
ob dnevu žena!*

